IZEGEM SPORT STAD

de sportgeschiedenis van Izegem

VOORWOORD

Ik kan zo ontroerd raken door glansrijke sportieve prestaties. Mooie unieke momenten zijn het, blijvend in mijn geheugen gegrift. Kampioen worden, een scherpe tijd neerzetten, een sierlijke of spectaculaire oefening uitvoeren; het kan alleen na lange harde trainingsarbeid, veel opofferingen, telkens weer de lichamelijke grenzen verleggend. Aan sport doen is een totaal beleving, zowel topsport als recreatief sporten. Het zorg dragen voor je lichamelijke conditie én je mentale gezondheid. Mens sana in corpore sano.

Daarom dit boek, met liefde voor de sport gebundeld, de rijke Izegemse sportgeschiedenis. Herinner onze unieke Olympische-, Wereld-, Europese- en Belgische kampioenen, de rijkdom aan mooie sportmanifestaties in onze Pekkersstad, geliefd tot ver buiten de stadsgrenzen. De talrijke organisaties in het kader van 'Sporten is voor iedereen'...

Met dit boek willen we echter ook hulde brengen aan de inzet van de medewerkers in de schaduw, de onmisbare vrijwilligers, want kampioen worden doe je niet alleen, het is een werk van velen!
In het sportverhaal van onze stad mag ik het stadsbestuur zeker vernoemen. Het heeft de basis gelegd voor tal van uitstekende prestaties van sportend Izegem. Denken we maar aan de goed uitgebouwde sportinfrastructuur die 'gratis' ter beschikking wordt gesteld van de vele sportclubs. En last but not least, een speciale erkenning voor de inzet gedurende al die jaren van de Sportraad en de Sportdienst.
Dit alles maakt het boek meer dan het lezen waard. Maar vergeet nooit : De basis van het succes is het succes van de basis.

Veel leesgenot.

Frank Duhamel
Schepen van sport

IZEGEM SPORT STAD

de sportgeschiedenis van Izegem

TEN MANDERE - algemeen nummer 151 - 51ste jaargang nr. 3 (december 2011)

INHOUD

1. INLEIDING 5

2. EEN VISIE 6

3. DE SPORTSTRUCTUUR 9

3.1 **Bloso** 11
3.2 **Stad Izegem** 11
3.3 **De sportraad** 12
3.4 **De sportdienst** 15
3.5 **De sportaccommodatie** 21

4. DE ACTIVITEITEN 31

4.1 **Bij de sportdienst** 32
4.2 **Bij de sportraad** 37
4.3 **Over de grenzen heen** 42

5. DE SPORTEN EN HUN CLUBS 47

HISTORISCHE SPORTEN MET TRADITIE 50

DE IZEGEMSE SCHUTTERSGILDEN 52

BOOGSCHIETEN 52

Gild St.-Joris 52
Koninklijk Handbooggild St.-Sebastiaan 52
Koninklijke Doelmaatschappij Willem Tell 56

KARABIJNSCHIETEN 57
Koninklijke Aloude Bosseniers H. Barbara 57

WATERSPORTEN 58

ZWEMMEN 60
Van de Izegemse Mandelbeek tot het stedelijk olympisch zwembad 60
Izegemse Roei- en Zwemvereniging (IRZV) 62
Izegemse Zwemvereniging (IZV) 63
Izegemse Krekelzwemmers (IKZ) 64
Izegemse Reddingsclub (IRC) 65

DUIKEN 65
Nautic Duikersclub Izegem (NDI) 65

WATERSKI EN WAKEBOARD 66
Izegemse Watersportvereniging (IWV) 66

BALSPORTEN 68

VOETBAL 70
KFC Izegem 71
KFC Izegem Studax 72
SV Izegem 73
VK Kachtem 73
Van wijkclubs via … naar … 76
Minivoetbal 77

HANDBAL 78
Handbalclub Izegem (HBCI) 78

AMERICAN FOOTBALL 80
West-Vlaanderen Tribes 80

BASKETBAL 81
Basketbalclub Izegem (BBCI) 81

VOLLEYBAL 83
Izegems Volley Team (IVT) 84

KRACHTBAL 84
Krachtbalclub Izegem (KBCI) 84

TENNIS 85
De opmars van de tennissport in Izegem 88
Koninklijke Tennisclub Isis (KTC ISIS) 89
Tennisclub De Schakel 91

BADMINTON 92
Izegemse Badmintonclub (IZBA) 92

TAFELTENNIS 93
Tafeltennisclub Izegem (TTC) 93

BOWLEN 94
Bowlingclub ISO 94

TRABOLSPEL OF BOLLETRA 94
De Isobolders 95

PETANQUE 96
Petanqueclub De Rotse 96

BILJART 98
Carambole 99
Golfbiljart 99
Snooker 99

ATLETIEK 101

En in Izegem... 102
Mandel Atletiekclub Izegem (MACI) 102
EMELO 108
Izegemse Vrijetijdsatletiekclub (IVAC) 108
IVAC en de sportiefste vereniging 109

TURNEN 113

De lange weg naar "Gym Izegem" 115
Gymgala 120
Eurocup 120

DANS 121
Life Danscenter 121
Izegemse Dansacademie 121

WIELRENNEN 125

Wielersport ter stede 126
Izegem Koers 133

VECHTSPORTEN 135

BOKS 136
Allerheiligen- en kerstmeeting 137

KARATE-JITSU 138
Fight Club Masakatsu 138

JUDO 140
Izegemse Judoclub 141

POWERLIFTING 144

SPORTEN MET DIEREN 147

VISSEN 148
Vissen in Izegemse wateren 148
Koninklijke Vrije Vissers 148
Koninklijke Sasvissers 149
Waaibergvissers 149
Vagant Matchers 149

HONDENVERENIGINGEN 150
Doggycenter De Natte Neus 150

RUITERSPORT 151
Paardenkoers 151
Landelijke Rijvereniging St.-Tillo (LRV) 151
Haciënda 152

VINKENZETTEN 154

HANENZETTEN 156

DUIVENSPORT 157

ANDERE SPORTEN 159

TRIATLON 160
Izegemse Triatloncclub (ITC) 160

SURVIVAL 162

DYNAMIKA 164

MOTORSPORT 165
MTC Freedom 165

6. SLOTWOORD 167

7. COLOFON 168

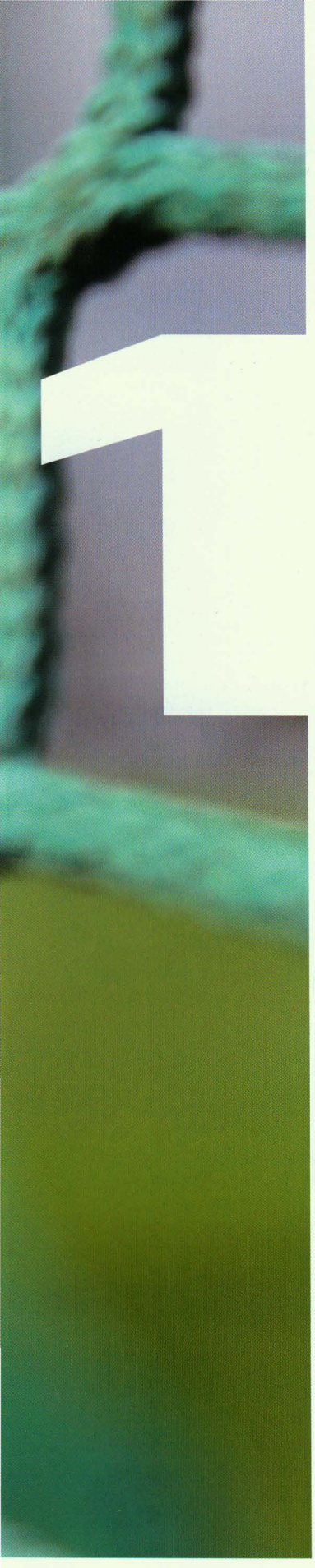

INLEIDING

1

Sport

Met een ander woord mag deze boekenspurt niet aangetrokken worden. Zie *sport* als de vonk voor het olympisch vuur, als de inkt voor de onvermoeibare pen. Sport als begin- en eindpunt van dit relaas! Andere beginwoorden werden overwogen. Woorden als *Sportraad* of *Sportdienst* stellen zich vrijwillig kandidaat, zelfs de *Sportiefste vereniging* schiet even door mijn hoofd, maar helaas zullen die vlaggen de overvolle lading van dit boek niet dekken.

De lading *sport* wordt in de ruime zin van het woord belicht. Sport als doel op zich, zoals alleen van Dale het kan beschrijven: *allerlei lichamelijke oefeningen en ontspanning waarbij vaardigheid, kracht en inzicht vereist worden.* Sport als middel, zoals een middel voor inclusie, participatie, welzijn en gezondheid,... Maar ook de structuur van de sport komt aan bod.

We gaan van de eerste sportclub en de eerste sportaccommodatie in bochten doorheen de tijd naar het vluchtige, geëmancipeerde en sportieve heden. Zowel de sportgeschiedenis, de sportclubs, de sportraad, de sportdienst, de sportieve evenementen, 25 jaar *Sportiefste vereniging*, de sportkampioenen als de sport internationaal worden doorgelicht. Je kan je verwachten aan een geschiedkundig juist verhaal doorspekt met anekdotes, foto's en leuke verhalen van vroeger en nu. Ik verzeker verwondering, bewondering, een lach en bij de gevoelige zielen eventueel een traan. De anekdotes leiden me samen met u door de wonderbaarlijke sportgeschiedenis van Izegem.

Een dergelijk boek wordt neergepend door een beperkt aantal personen maar het verhaal werd en wordt geleefd en verteld door velen. De eer is dus zeker niet aan de schrijvers maar aan de sporters, de trainers, de sportfunctionarissen, de sportdienst, de sportraad, de supporters, de beleidsmensen, en meer. Kortweg de volledige bevolking die mee assisteert en voor inspiratie zorgt bij de verwezenlijking van dit boek: Izegem sportstad! Zonder het te doen met namen, als kaas met gaten, doe ik het met één zin. Bedankt sportief Izegem! Want Izegem is en zal altijd een sportstad blijven.

Stijn Werbrouck
Sportfunctionaris sinds september 2002

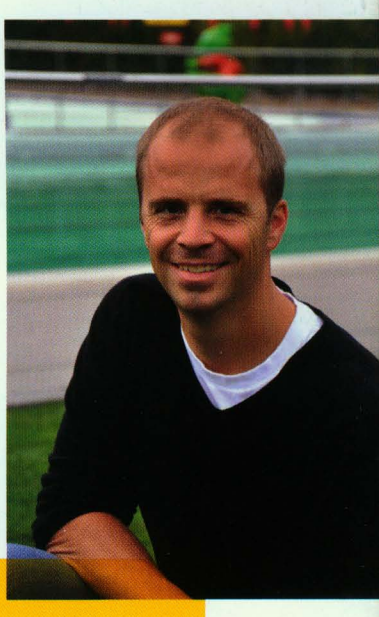

Stijn Werbrouck

EEN VISIE VANUIT DE SPORTRAAD DOOR ERIC DESPIEGELAERE

Mens sana in corpore sano

Wanneer Juvenalis deze woorden neerschrijft, heeft de Romeinse dichter het helemaal niet over sport. In 1861 haalt John Hulley dit zinnetje uit zijn context. De nieuwe betekenis past dan perfect bij de elitaire negentiende-eeuwse visie op de sport, zoals we die kennen in de exclusieve Engelse scholen. Het concept *sport* zal echter door de eeuwen heen tal van metamorfosen ondergaan.

De schutters die in de 16de eeuw voor de veiligheid van hun stad instaan of een andere politionele taak vervullen, maken van hun status een sport. De vinkeniers, uit diezelfde eeuw, zoeken hun heil in een voor hen *betaalbaar* tijdverdrijf en een nieuwe sport ziet het levenslicht.

De oorsprong van vele sporttakken situeert zich op het einde van de 19de eeuw. Het is de tijd waarin sporten alleen de gegoede burgerij toekomt. Verschillende disciplines kennen hun oorsprong in toevalligheden. Voor atleten die tijdens de wintermaanden hun zomersport niet kunnen beoefenen en toch hun conditie willen handhaven zal een Amerikaanse universiteit dit oplossen met een vervangende en nieuwe sport, het basketbal. Als deze sport te ruw en fysisch te belastend is voor een groep jonge zakenlui die zich wat wil ontspannen tijdens een congres, zal een andere Amerikaanse universiteit het volleybal *uitvinden*. Dichter bij ons, zowel in tijd als plaats, zal het krachtbal er komen voor hen die *op een aangenamere manier* aan spierontwikkeling willen doen voor een andere specifieke sport.

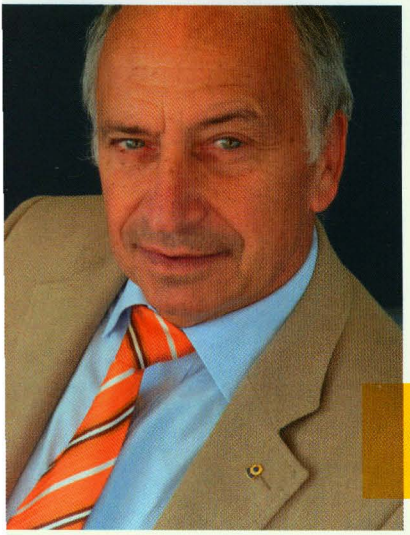

Eric Despiegelaere,
Raad van bestuur van de sportraad

Het is ook op het einde van dezelfde eeuw dat het ideeëngoed van Baron Pierre de Coubertin vorm krijgt en de Olympische Spelen heropgestart worden.

Kort na de Eerste Wereldoorlog vindt de sport een bondgenoot uit een andere hoek, uit de ideologische rivaliteit waar sport een middel wordt om een doel te bereiken. Deze rivaliteit ligt aan de basis van tal van sportverenigingen. Het begrip sport uit zich hier zowel in het deelnemen aan kerkelijke processies te paard als bij het opfleuren van een 1 mei-stoet door een of andere socialistische turngroep. De metamorfose groeit. Het wordt wachten tot na 1970 eer de sport naar de bevolking toe in een stroomversnelling komt. Wie kan zich sport veroorloven in tijden waar arbeid nog teveel uren in beslag neemt en waar koopkracht niet hoog scoort? Welvaart wordt bepalend voor het sportwelzijn.

Het zijn lastige tijden voor de reeds bestaande sportclubs. Een structuur van bovenuit is er nog niet, buiten de grotere steden is de sportaccommodatie eerder een uitzondering en het opleidingsniveau blijft amateuristisch.

De overheid is er zich van bewust en beslist hieraan iets te doen. Wil men de basis bereiken, dan zal het via een goed doordachte structuur moeten gebeuren. Concreter: Hoe kan de overheid, te beginnen met Bloso, de bevolking aanzetten tot sporten? Die overheid zal slagen in haar opzet dankzij zware investeringen, dankzij een structureel beleid met de nodige raden en diensten en, last but not least, dankzij heel veel gemotiveerde mensen.

Al deze inspanningen leiden naar de laatste schakel, de sportclubs. Zij staan het dichtst bij de bevolking en helpen zo het vooropgestelde doel te bereiken.

Het is deze lange weg die dit boek weergeeft. Wellicht ontdekt u in de teksten hier en daar een vleugje fierheid, het voornaamste bestaat erin u wat meer wegwijs te maken in dit sportgebeuren dat ergens begint in de 15de eeuw en geen einde kent, gezien ook in de sport the sky the limit is.

2

3 DE SPORT-STRUCTUUR

Stadion in 1955

De bouw van het stadion in 1955 is de eerste stap naar wat *Izegem Sportstad* moet worden. In die tijd bestaat het personeelsbestand uit één stadiondirecteur, van een sporthal is er nog geen sprake.

De *Sport* staat nog in zijn kinderschoenen, er de bevolking warm voor maken is niet eenvoudig. Dit moet kunnen met de financiële steun van de overheid, langs een goed doordachte structuur en door een intense samenwerking met de clubs. Hiervoor dienen vzw's, raden en diensten opgericht te worden, moet men gangmakers, promotoren en functionarissen opleiden en moeten clubs kunnen genieten van professionele ondersteuning naar beheer, trainers en jeugdbeleid toe.

We starten dit omvangrijk kluwen daar waar het allemaal begint, bij Bloso. Het Bloso komt voort uit het NILOS (Nationaal Instituut voor Lichamelijke Opvoeding en Sport). Dat splitst zich al snel op in het Vlaamse Bloso en het Waalse Adeps.

Opening van de tribune in 1955

3.1 **Bloso**

Bloso staat voor *de Bevordering van de Lichamelijke Ontwikkeling, de Sport en de Openluchtrecreatie*. Deze Vlaamse openbare instelling, opgericht in 1969, draagt *sport voor allen* hoog in het vaandel. De doelstelling *mensen aanzetten tot meer bewegen* kan gerealiseerd worden wanneer de nodige accommodatie er komt.

Sportaccommodatie is dan ook de eerste pijler die Bloso ondersteunt. Zwembaden, sporthallen en sportschuren schieten in Vlaanderen als paddenstoelen uit de grond. De bevolking ziet dat het goed is en gaat sporten. Een serieuze toename aan sporters is het logische gevolg. Vanuit die sporters ontstaan dan de vele Izegemse sportverenigingen. Om de wildgroei van sportverenigingen onder controle te houden is er nood aan structuur.

Zo creëert BLOSO met de sportradenrage de tweede pijler *de sportraad*. Het oprichten van een sportraad wordt gepromoot. Dit structureel beleid vertaalt zich in de oprichting van de Izegemse stedelijke sportraad in 1972.

De derde pijler zijn de sportgangmakers, later de sportdienst. De sportgangmaker moet de link sportraad – gemeente – Bloso versterken en *Sport voor allen* sturen. Het aanzetten tot sporten vindt men onder meer in de Bloso-campagne van 1973 *Haal uw Olympisch minimum*.

Campagne 'Haal uw Olympisch minimum' in 1973

3.2 **Stad Izegem**

Het zou misplaatst zijn de Stad zelf te vergeten in dit lange sportverhaal.

Tegenover de subsidies van de Vlaamse overheid via Bloso staat een cofinancieringsplicht, en daar staat de stad voor in. Bloso zorgt voor de impuls, de stad voor de realisatie. Verder mag en kan de positieve rol van haar vertegenwoordiger, de schepen van sport, zeker niet onderschat worden. Hij is de vertrouwensman die zorgt voor een goede samenwerking tussen de sportraad en de stad.

De vijf sportschepenen sinds het ontstaan van de sportraad, een 40 jaar geleden, zijn Jozef Tytgat, Wilfried Vandevoorde, Florent Vandenberghe, Raf Leenknecht en Frank Duhamel.

Schepenen van sport: Jozef Tytgat, Wilfried Vandevoorde, Florent Vandenberghe, Raf Leenknecht en Frank Duhamel

3.3 **De sportraad**

'De stad is het beleidsniveau dat het dichtst bij de bevolking staat en de stedelijke sportraad heeft binnen dat beleidsniveau een belangrijke, omvangrijke en interessante taak te vervullen. De stedelijke sportraad is in eerste instantie een raad die advies verleent en waaraan advies kan gevraagd worden. Naast de adviserende rol heeft de sportraad ook een coördinerende, informerende en sportpromotionele rol.'

Zo start de tekst die opgemaakt wordt in het kader van 10 jaar sportraad. Een uniek verslag dat vanzelfsprekend wordt uitgetikt met de supermoderne tikmachine. Een werk van vijf bladzijden met een mooie opmaak en zonder fouten. Die tekst verschaft de eerste informatie om terug te gaan naar de kern van de georganiseerde sport in Izegem. De sportraad telt drie organen: de Algemene Vergadering (AV), de Raad van Bestuur (RvB) en het Dagelijks Bestuur (DB). De AV vergadert minstens eenmaal per jaar en kiest de RvB voor een periode van zes jaar, gelijklopend met een gemeentelijke legislatuur. De RvB vergadert maandelijks. De eerste Raad van Bestuur (1972) bestaat uit voorzitter Roger Mulier, secretaris André Degezelle, schatbewaarder Geneviève Driegelinck-Wyffels en de leden Daniël Allewaert, Walter Dubaere, Willy Vandevoorde, Maurice Vandommele, Frans Vroman, Jozef Verbeke, Frans Pareit, Julien Matthieu, Hendrik Vanackere, Wilfried Vandevoorde en schepen van sport Jozef Tytgat.

De sportraad waakt over het reilen en zeilen van het Izegemse sportgebeuren. De meeste bestuursleden zijn vertrouwd met een sportclub en kennen de gevoeligheden ervan. Wel mag eigen clubliefde nimmer primeren en staat algemeen belang vooraan. De sportinformatie die men er opdoet kan wel de eigen club van dienst zijn.

De sportraad schenkt veel tijd aan het op punt stellen van een goed stedelijk subsidiereglement dat als doel heeft clubs met inzet en ambitie te stimuleren. Niet de kwantiteit maar de kwaliteit primeert. Dit veronderstelt een degelijke jeugdwerking met gediplomeerde trainers en naast een competitieve inbreng evenzeer oog voor het recreatieve in een vriendschappelijke en familiale sfeer. Clubs die lid zijn van de sportraad genieten daarbovenop van de uitgebreide sportaccommodatie die de stad *sportspecifiek* gratis ter beschikking stelt. Jongeren die de sportraad willen vervoegen en er de nodige tijd willen insteken, zijn graag geziene kandidaten. De sportraad zal zich steeds blijven profileren met vernieuwende initiatieven.

De raad van bestuur van de sportraad in 2009

10 jaar stedelijke sportraad

DE SECRETARIS

André Degezelle

André is tot dusver de eerste en enige secretaris. Hij laat ons de sfeer van toen als volgt opsnuiven: *Op 13 maart 1972 kwam voor het eerst de Algemene Vergadering bijeen onder de supervisie van burgemeester Staf Nyffels. Er waren 38 aangesloten sportclubs. De jaarlijkse begroting bedroeg 5000 Bfr., een bedrag dat de stad ons toekende als subsidie.*

Ik herinner mij nog goed het eerste massa-initiatief van de sportraad *Izegem wandelt*. Het werd (letterlijk) verzamelen geblazen door de drumband van de scouts op het jeugdcentrum, waar vandaag het rusthuis 't Pandje is gebouwd. Met Burgemeester en Schepenen vooraan en begeleid door de drumband werd het een wandeltocht om nooit te vergeten. Het was voor de talrijke deelnemers *een ontmoeten van medestadsgenoten.*

Die eerste editie van *Izegem wandelt* (1972) is inderdaad een succes met 560 wandelaars. Vanaf 1975 vindt dit evenement jaarlijks plaats. In 1980 wordt het de *Izegemse wandeltocht en massaloop* om vanaf 1984 één van de vier proeven te zijn in de *Sportiefste vereniging.*

En André gaat verder: *'Naast de vele massa-activiteiten in de voorbije 38 jaar kent de jaarlijkse organisatie 'Sportiefste vereniging' een blijvend succes. De vriendschap tussen de leden van de Raad van Bestuur onderling en de belangloze inzet voor de sportclubs en onze ganse bevolking zorgen ervoor dat de Izegemse Sportraad een stevig en constructief element betekent in onze huidige samenleving.'*

Start van de Massaloop in 2005.

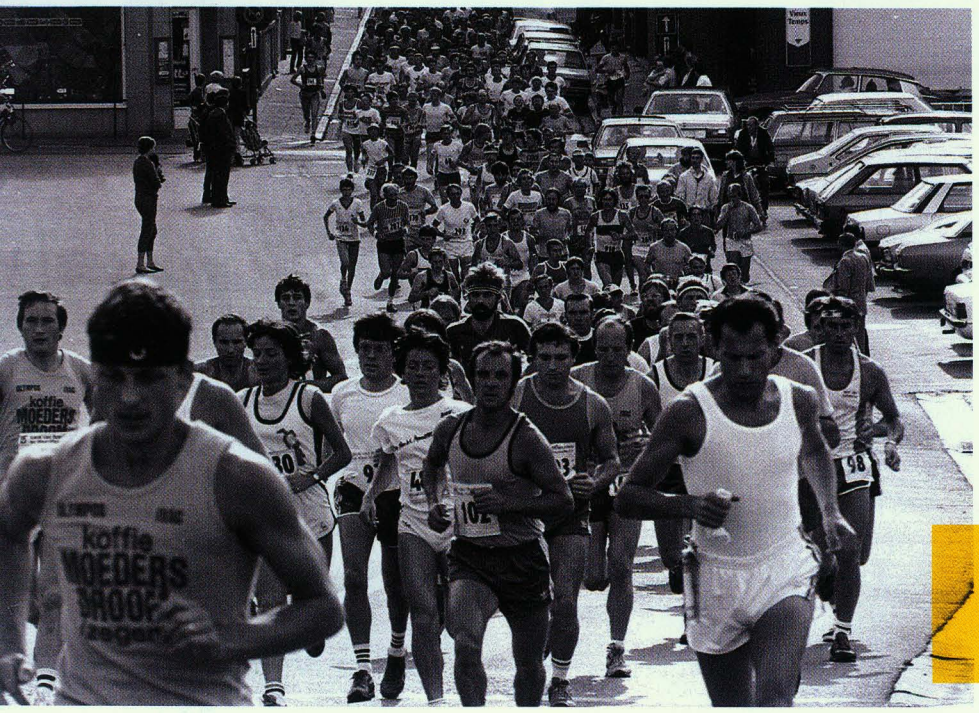

Eén van de eerste edities van de Massaloop door Izegem centrum op de centrumbrug

DE VOORZITTERS

Roger Mulier

Roger Mulier is de eerste voorzitter van de sportraad en blijft dat ruim 20 jaar. Het zijn jaren waarin een boreling tot een stevige volwassene uitgroeit. Roger verstaat de kunst alle ontluikende initiatieven te steunen en ze tot een groot succes te brengen. De talrijke sportieve manifestaties en successen opsommen is onbegonnen werk. Roger bouwt de sportraad uit tot wat hij nu is: *een raad met grote werkkracht en een grote uitstraling*. In 1990 behaalt hij met de sportraad de derde plaats in de competitie supersportraad, een organisatie van de West-Vlaamse Sportraad.

Dokter Jan Derluyn

Dokter Jan Derluyn volgt Roger op in 1993 en zal ons in die functie spijtig genoeg ontvallen op 11 augustus 2010. De eerste tekenen van een wankelende gezondheid zorgen ervoor dat tussen twee legislaturen in Daniël Allewaert voorzitter wordt van 2000 tot 2006. In 1990 behaalt de sportraad de erkenning *supersportraad* mede dankzij Jan. Bepaalde eisen en voorwaarden staan daartegenover. Naast zijn dokterspraktijk bezit Jan een KUL-diploma sportgeneeskunde en zorgt hij als bestuurslid met zijn voordrachten *voeding en sport* en *sporten als 55-plusser* voor de activering van de erkenning. Later kijkt hij als voorzitter met voldoening terug naar Izegem als jeugdsportgemeente in 1993, Jeugd en Sportclubgemeente in 1994, de sportraadfinanciering van de succesvolle sportklassen, de viering van 25 jaar Sportraad, de volgende edities van *Sportiefste vereniging* en de start van het jaarlijks stadstornooi tennis. De 38 clubs zijn er intussen 113 geworden. Jan is fier over "zijn" raad van bestuur die van een gewone stedelijke adviesraad is uitgegroeid tot een echte vriendenkring.

Daniël Allewaert

Tussen de twee voorzittersperioden van Jan Derluyn in, komt Daniël Allewaert aan het roer. Zijn sportbetrokkenheid vanaf het eerste uur, zijn degelijke opleiding en zijn jarenlange ervaring zijn een zegen voor de twee nog jonge sportfunctionarissen in dienst. Uit die tijd onthouden we de ontmoetingen met de partnersteden Belle, Zlín, Hotton en Bad-Zwischenahn.

Hans Samyn

Na Jans betreurde afscheid neemt ondervoorzitter Hans in september 2010 de fakkel over als voorzitter. Naast het verderzetten van bestaande activiteiten wordt ook een kijkje genomen in de glazen bol. In 2011 tekent men de lijn voor een adviesraad met vernieuwende activiteiten. *Izegem grenzeloos gordelen* is zoiets en start in 2012.

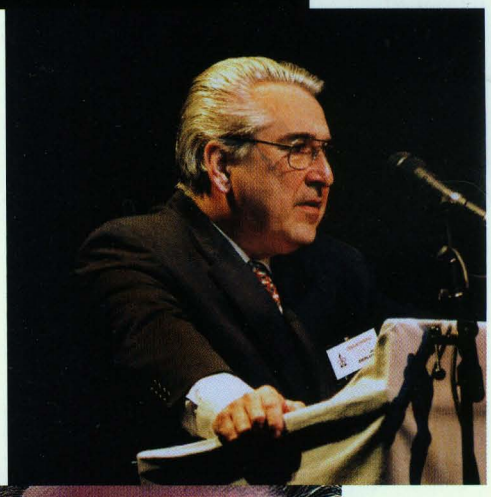

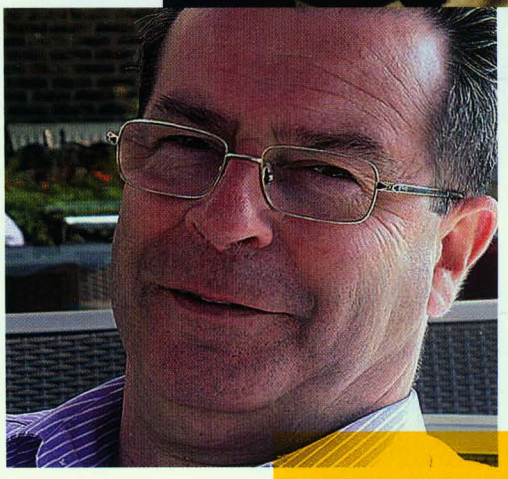

Roger Mulier
Dokter Jan Derluyn
Hans Samyn

3.4 **De sportdienst**

"Het is pas na het gekakel en getok van de Izegemse sportraadkip dat het sportdienstei gelegd wordt". Zo omschrijft onze sportfunctionaris Stijn de onconventionele opvolging in wat de georganiseerde sport zal worden in Izegem.

Twee jaar na de oprichting van de sportraad wordt Daniël Allewaert in 1974 de eerste Izegemse sportgangmaker. Hieruit zal *de sportdienst* ontstaan, doch van een dienst is er nog geen sprake. Vier jaar later wel, wanneer de tijd rijp is om de verantwoordelijken van het sportstadion en die van het zwembad-sporthalcomplex te verenigen in het *Izegemse sport- en recreatiecentrum* met Joris Deblauwe als beheerder en Daniël Allewaert als sportpromotor-coördinator.

Met de visie van Bloso en de oprichting van de sportraad komt de evolutie van sport in onze gemeente op gang. In 1973 wordt de vzw Sportcentrum opgericht. Deze is louter politiek samengesteld uit vertegenwoordigers van de gemeenteraad. Ze is onder andere bevoegd voor de baruitbating in ISO, de aanwerving van personeel en het beheer van de sportfinanciën. Bloso eist echter dat de sportraad 50% inspraak krijgt binnen de vzw sportcentrum. In 1978 wordt die eis ingewilligd door een tweede vzw op te richten, de vzw Sportbeheer. Hierdoor zijn subsidies en betoelagingen mogelijk.

Een foutieve samenstelling van de vzw's en een rekening en een begroting die niet conform zijn met de betoelaagde sportinfrastructuur liggen aan de basis van het verlies van erkenning in 1985.

Zeven verloren jaren gaan voorbij, eer uiteindelijk in 1992 het College van Burgemeester en Schepenen de twee vzw's opdoekt en de huidige vzw Sportcentrum De Krekel Izegem opricht. Haar structuur is als volgt. De Algemene Vergadering telt 32 leden, 16 uit de Raad van Beheer van de sportraad en 16 uit de politiek. Hieruit worden 14 bestuursleden gekozen. Het Dagelijks Bestuur of Directiecomité bestaat uit de voorzitter (schepen van sport), twee ondervoorzitters (één uit de sportraad en één uit de politieke oppositie) en een secretaris (uit de sportraad). Deze evenwichtige bestuursvorm beantwoordt aan de Bloso-doelstelling. Meteen wordt Izegem opnieuw erkend.

Het personeel van de sportdienst anno 2011

BEHEERDERS EN SPORTFUNCTIONARISSEN

Joris Deblauwe

Joris start als verantwoordelijke van het sportcentrum in 1955. In de jaren '60 en '70 draagt hij veel bij tot de ontplooiing van de nog jonge turnclub *De Salto's*. Hij blijft op post tot aan zijn pensioen. Hij maakt een groot deel van de sportevolutie mee en eindigt als beheerder van het *Izegemse sport- en recreatiecentrum*. Hiermee is Joris de eerste sportbeheerder. Na het overlijden van Joris wordt zijn functie tijdelijk waargenomen door Geert Leenknecht.

Joris Deblauwe

Daniël Allewaert

Daniël wordt in 1974 de eerste Izegemse sportgangmaker, de latere sportfunctionaris. Bloso schuift in 1975 Izegem als *pilootgemeente* naar voor en Daniël dient een sport-voor-allen-plan uit te werken. Dit plan zorgt ervoor dat gedurende zes maanden de bevolking, zowel jong als oud, kennismaakt met verschillende sporten. De bedoeling is hieruit de nodige sportclubs te laten ontstaan. Tevens komt er een nieuwe sportvorm tot stand: de recreatiesport. In 1978 wordt voor het eerst een cursus voor opleiding tot sportfunctionaris georganiseerd. Met onderscheiding slaagt Daniël hiervoor. In 2011 zetelt Daniël nog steeds als bestuurslid in de sportraad en blijft hij zich inzetten voor de sportieve seniorenwerking.

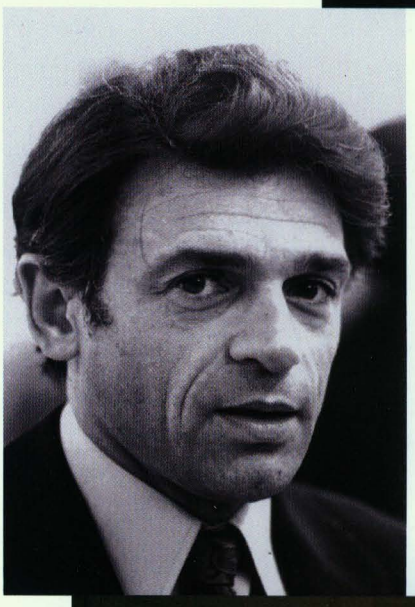

Daniël Allewaert bij zijn aanstelling als sportfunctionaris

Romain Decroix

In de voetsporen van vader Michel, de eerste redder in het openluchtzwembad langs het kanaal, wordt Romain in 1974 hulpredder bij de opening van het nieuw overdekt bad. In juni 1977 wordt het olympisch buitenbad officieel geopend. Hierbij horen extra redders. Romain grijpt zijn kans en maakt van zijn hobby zijn beroep. Na het behalen van het diploma van badmeester en hulptrainer wordt hij in 1984 gediplomeerd *zwembadbeheerder*. Hij volgt Joris Deblauwe op die in 1988 op pensioen gaat. Hij mag zich vanaf oktober 1989 sportbeheerder noemen. Een droom wordt werkelijkheid.

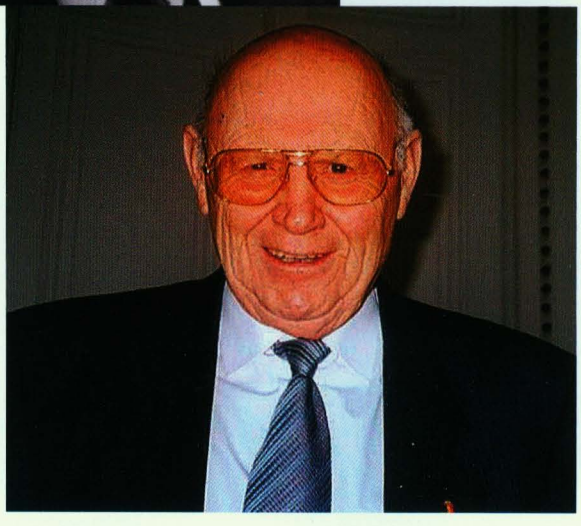

Romain Decroix

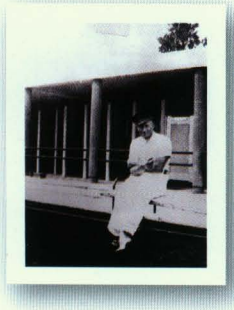

Michel Decroix op springplank in het buitenbad langs het kanaal

Buitenbad langs het kanaal in 1974

Opening buitenbad in 1977

PRIMUSZ BOOM

Openingsweekend na renovatie en vernieuwing in 2006

Bart Deblauwe

Bart is sportfunctionaris van 1996 tot 2001. Als verantwoordelijke voor het promoten van de sport blikt hij met enige trots terug op de initiatieven die hij toen ontwikkelt en die nu nog steeds blijven evolueren. Zo zijn er de sportklassen, de zwemlessen, de watergewenning voor baby's, de sportkampen en *Ontdek je sport*.

Francis Kerckhof

Francis neemt de taak van sportfunctionaris beheer op zich. De sportinfrastructuur is zeer omvangrijk en vraagt naast nieuwbouw het nodige onderhoud en renovatie. Ook het personeel breidt steeds verder uit. Het zijn juist die taken die hem toegewezen zijn. De nieuwbouw, renovatie en het onderhoud dienen goed opgevolgd te worden, ook naar nieuwe richtlijnen en wetgeving toe. Francis weet iets van hernieuwbare energie. Het ecologisch aspect is primordiaal. Zwembaden, sporthallen, douches... zoveel dankbare onderwerpen om primaire opwarming, warmterecuperatie en waterbesparing te optimaliseren. Hij is dan ook de juiste man op de juiste plaats.

Stijn Werbrouck

In 2002 neemt Stijn de taak van Bart Deblauwe over als sportfunctionaris promotie. Meteen mag hij beginnen met de uitwerking van het nieuw Bloso-initiatief *Jeugdsportcontract*. Zijn voornaamste taken zijn het verzorgen van de sportpromotie en het beheren van het secretariaat van de sportraad. Misschien geen al te lang zinnetje, wel een heel lang verhaal, waar ook dit boek bij hoort. Hij verzorgt tevens de contacten met Bloso (lees: subsidies en sportbeleidplanning) en is nauw verbonden met het ISB.

Spel zonder Grenzen in 2000 onder leiding van Bart Deblauwe

INSTITUUT VOOR SPORTBEHEER EN RECREATIEBELEID (ISB)

Om het relaas van de sportfunctionarissen te vervolledigen is het opportuun om een woord neer te pennen over het Instituut voor Sportbeheer en Recreatiebeleid (ISB). Het huidige ISB is een koepelorganisatie en kan gezien worden als de woordvoerder voor alle sportfunctionarissen en sportdiensten. Daniël Allewaert was reeds actief bij de voorganger van het ISB, de Liga voor Sportfunctionarissen. Sinds 2009 zetelt Stijn Werbrouck in het ISB West-Vlaanderen en sinds 1 april 2010 ook in de Raad van Bestuur van het ISB nationaal. Deze beleidsmatige betrokkenheid van Izegem zet zich door.

DE BOEKHOUDING, EEN JOB APART

Transparantie en responsabilisering... De financiële verwerking werd destijds bijgehouden door de administratieve stadsbediende Freddy Nyffels. Zijn verdiensten ten spijt dient Freddy wegens ziekte zijn werkzaamheden te stoppen. Katrien Deboo, bachelor boekhoudingfiscaliteit, is hiervoor sinds 2000 verantwoordelijk. Het sportsegment van de stad is van die aard dat een duidelijk financieel plan niet uit te sluiten valt. Telkens wordt het verlopen jaar in detail doorgelicht, worden de prognoses voor het volgende jaar naar voor gebracht en moet dit alles voor goedkeuring voorgelegd worden aan de vzw Sportcentrum De Krekel.

Francis Kerckhof

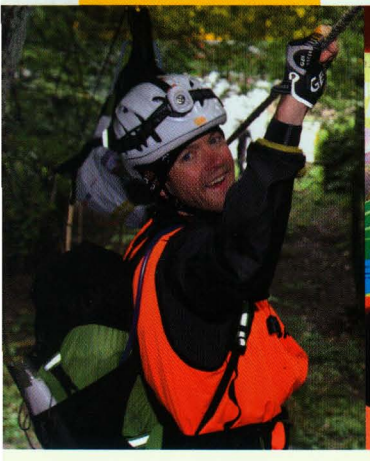

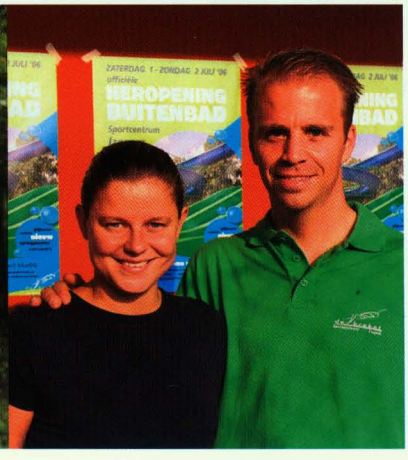

Stijn Werbrouck met Brigitte Beceu bij heropening buitenbad in 2005

3.5 **De sportaccommodatie**

IZEGEM CENTRUM

De sportaccommodatie *Izegem Centrum* is uniek van ligging: heel centraal en bijgevolg heel toegankelijk voor de sporter. Die ligging is deels te danken aan wat men destijds in de volksmond *Putjes Putten* noemt.

Op de site waar nu *Sportcentrum Zuid* gelegen is, ontgint de familie Vandeputte klei voor het aanmaken van bakstenen. Om die putten terug op te vullen wordt er, gedeeltelijk althans, gebruikgemaakt van het Izegemse huisvuil. In feite een eerder stinkend en ontvlambaar gedoe dat alle aantrekkelijkheid mist. Doch niet voor het stadsbestuur van Izegem dat op deze locatie oog heeft voor een sportcomplex. Het wordt de start van wat nu het *Sportcentrum De Krekel* is, dat met zijn 16 ha een sportjuweel wordt waarop iedere Izegemnaar terecht fier kan zijn. Dit gebeurt echter niet zonder slag of stoot maar wel na langlopende vergunningsdossiers, moeizame onteigeningen, zware investeringen met daaraan gekoppeld belangrijke subsidies, een gestructureerd en degelijk beleid en veel inzet gedurende vele jaren. De subsidies worden veelal binnengehaald door burgemeester en volksvertegenwoordiger Gustaaf Nyffels.
Rome is niet op één dag gebouwd, het sportcentrum evenmin. Het wordt een lange en lastige weg met als startfase het sportstadion op *Sportcentrum Zuid*. De bouw ervan in 1955 is een primeur. Voetbal is en blijft heel populair, zowel bij het fanionelftal als bij de vele jeugdploegen. Men beweert dat we met een baksteen in de maag geboren zijn, de jeugd alvast met een voetbal. Een mooie zittribune voor een duizendtal toeschouwers overkoepelt de kleedkamers, douches en toiletten alsook het hoekje van de scheidsrechters en de receptiezaal. Bijkomende velden zijn er voor de trainingen en de jeugd. Diezelfde accommodatie geldt ook voor atletiek. Rond het voetbalveld ligt een mooie sintelbaan die voor die tijd eerder uitzonderlijk is.

Sportcentrum Krekel Noord

Sportcentrum Krekel Noord en Zuid

Maar ook andere sporten zoals basket, volley en tennis worden niet vergeten, zodat de respectieve clubs hun weg vinden naar het gloednieuwe stadion om zich verder te ontplooien. De opmars naar meer sportmogelijkheden staat niet stil. In 1960 verrijst de turnzaal, wat de turnclub *De Rode Ster* en later ook *De Salto's* ten goede komt. Naast de turnzaal bevindt zich de conciërgewoning. Met de bouw van de stedelijke feestzaal ISO in 1973 is alle ruimte op Centrum-Zuid ingepalmd. Bij de ISO horen nog een bowling en een bolletra. Vanaf nu dient de uitbreiding zich naar Centrum-Noord te verplaatsen wat dan ook gebeurt met het sportcomplex zwembaden-sporthal. In 1974 is het overdekte zwembad een feit. De sporthal komt er in 1976 en het olympisch openluchtbad in 1977. Met het afwerken van de drie tennisvelden die er later vijf worden en het omnisportveld in kunststof kan men begin juli 1981 het huidige Sport- en Recreatiecentrum als voltooid beschouwen.

Of niet?

In januari 1995 wordt Frank Duhamel schepen van sport. Deze leraar lichamelijke opvoeding is jarenlang zelf een bescheiden topsporter geweest, lange tijd trainer en heeft een passie voor de sport. Na een gesprek met alle Izegemse sportverenigingen begint hij, in nauwe samenwerking met de sportraad en de sportdienst, aan een gedurfd meerjarig sportbeleidsplan met als doel de modernisering en optimalisering van het sport- en recreatiecentrum. Zo zien de atletiekverenigingen in 1998 hun oude sintelbaan vervangen door een moderne kunststofpiste, wat een serieuze meerwaarde betekent naar prestaties toe.

De Blauwe zaal - zo heet voortaan de vernieuwde sporthal - krijgt een verende kunststofvloer in plaats van de harde betonnen vloer. De aansluitende nieuwe sporthal, de Parketzaal, is een zegen voor de vele clubs die door constante groei kampen met uitbreidingsmoeilijkheden en die hun niveau nu verder kunnen opkrikken met meer en betere trainingen. In het millenniumjaar 2000 kan de schepen op 30 juni, toevallig zijn verjaardag, deze vernieuwde en uitgebreide sporthal officieel openen. Een verfraaiing komt er ook in 2006 met het mooie en avontuurlijke speelplein waardoor de ploeterplas – die gevaarlijk en vuil geworden was - verdwijnt. Het is wachten op een nieuwe – weer een toeval! – verjaardag van de schepen om op 30 juni 2006 de opening van het vernieuwde openluchtzwembad mee te maken, inclusief zijn kleurrijke glijbanen, springplanken en leuke watersportelementen. Om de werken tijdig klaar te krijgen wordt een supergrote en verwarmde tent boven de werf geplaatst die regen en koude bant. Door deze nooit eerder vertoonde drastische ingreep is het zwembad tijdig klaar. Juli 2006 wordt een van de mooiste zomermaanden ooit met maar liefst 43.572 bezoekers of zowat een kleine 1.500 zwemmers per dag.

Architect E. Van Oyen, burgemeester Staf Nyffels, aannemer W. Teerlinck, cafetariauitbater P. Robbe en directeur zwembad D. Allewaert

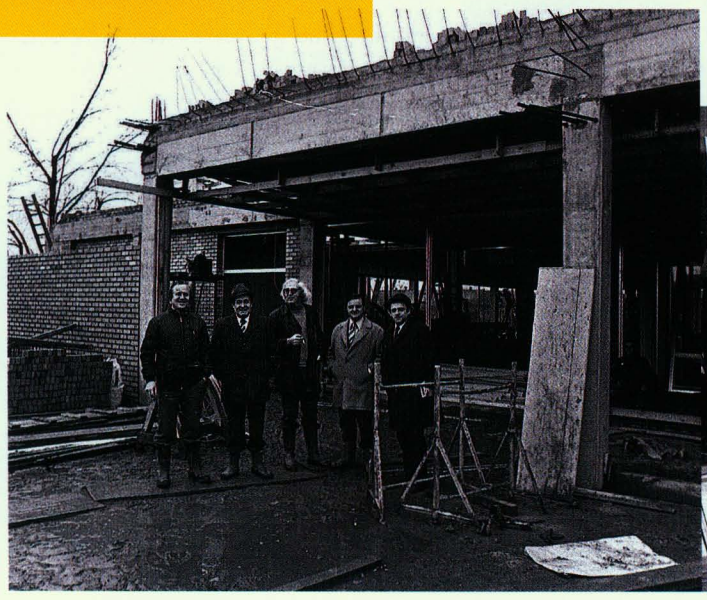

Opening binnenbad in 1974

Opening nieuwe sanitair complex aan voetbalveld 4 in 2008

Bij de bouw en renovatie van de sportinfrastructuur komen steeds de aspecten duurzaamheid en ecologie op de voorgrond, die nauwlettend gevolgd worden door sportfunctionaris Francis Kerckhof. Projecten op kleinere schaal vullen de laatste jaren. Zo komen er nieuwe voetbalkleedkamers, een nieuwe parking, trapveldjes voor het voetbal, fitnesstoestellen voor senioren, een eigentijds skatepark, looppistes voor de joggers,... Eind 2009 wordt cultuur- & dienstencentrum *De Leest* geopend. Bij evenementen als sportverkiezingen en laureatenhuldigingen maken de sportinstanties hier dankbaar gebruik van.

Anno 2010 is het werk nog niet ten einde. Zo heeft de turnzaal haar beste tijd gehad. De zaal voldoet niet meer aan de hedendaagse eisen. De stad opteert voor een nieuwbouw palend aan de oude turnhal. Deze topturnzaal is een modern, futuristisch gebouw en biedt aan gym-Izegem ongekende mogelijkheden. De oude turnzaal krijgt nog een tweede leven en kan inspelen op de steeds stijgende vraag naar trainingsuren in de andere sporthallen. De bestaande parketvloer krijgt een verfrissingsbeurt zodat daar onder andere badminton, volley, dans en kleutergym aan bod kunnen komen. In een latere fase volgt een nieuwe uitbreiding, ditmaal met overnachtingsmogelijkheden voor groepen. Beslist een enorme meerwaarde voor de sportclubs naar uitwisselingen, stages en internationale tornooien toe.

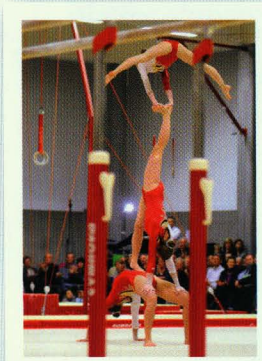

Is het werk dan af of niet?

Toch niet! Het sportlandschap is immers voortdurend in beweging met nieuwe noden, tendensen, clubs... Nu al droomt de huidige schepen van sport van een nieuwe voetbaltribune, van sport- en voetbalterreinen in Kachtem, van whirlpools en van een nieuwe en aparte glijbaan in het binnenzwembad...

Het verleden leert ons dat *sportdromen* in Izegem niet bij dromen blijven,... dus wie weet...

Intussen spreken we al lang niet meer van het sport- en recreatiecentrum maar van de *Vrijetijdsite Izegem*, een plaats waar sport en cultuur, jeugd, senioren en diensten hand in hand gaan, elkaar aanvullen en aan kruisbestuiving doen.

Inhuldiging topturnzaal met: Francis Dutry (voorzitter Gym Izegem), Gilbert Vercammen (voorzitter Gymfed), Frank Duhamel (Schepen van Sport), Philippe Muyters (Minister van Sport), Marleen Titeca-Decraene (gedeputeerde voor sport) en Gerda Mylle (burgemeester)

nnova

Sportcentrum Emelgem

SPORTCENTRUM EMELGEM

Eind de jaren '80 kan het stadsbestuur gronden verwerven in de Merelstraat te Emelgem. Een gedeelte van deze grond wordt bebost (het Merelbos), een ander gedeelte wordt aangelegd als sportdomein.In 1994 kan sportschepen Raf Leenknecht dit mooie groene sportcentrum openen. Er zijn twee voetbalvelden, een sanitair complex en kantine, twee tennisterreinen, een krachtbalveld en een joggingpiste. Oorspronkelijk is het de bedoeling dat zowel SV Izegem als VK Kachtem een onderkomen vinden op dit nieuwe complex. VK verkiest echter om te blijven voetballen op Kachtemse bodem (op de terreinen van de firma De Mets) zodat de voetbalterreinen in Emelgem haast exclusief gebruikt worden door SV Izegem.

SPORTCENTRUM KACHTEM, HET HUIDIGE 't soK

Eind de jaren '70 verschijnen er overal in België zogenaamde *sportschuren*. Ook Kachtem krijgt er eentje. Deze sporthallen hebben een minimaal sanitair comfort, een erbarmelijke akoestiek door de betonnen wanden plus het dak in golfplaten en een harde gladde betonnen vloer, goed voor kwetsuren en allesbehalve geschikt om te sporten op een zeker niveau. Vele jaren blijft dit complex vooral bij basketliefhebbers bekend en berucht als *de hel van Kachtem*. Tegenstrevers zijn immers onder de indruk van dit verouderde complex en vooral van de *kwaliteit* van de sportvloer waardoor velen in één klap heel wat van hun capaciteiten verliezen.

In 2003 stelt het stadsbestuur een architect aan om de Kachtemse sporthal te renoveren. De plannen bekoren niemand. De sporthal blijft te klein en het budget voor de renovatie overtreft dat van een nieuwbouw. Op de koop toe krijgt het aanpalend parochiaal centrum een negatief brandverslag. Sluiten blijft daardoor de enige optie. Er wordt gedacht aan een totaal nieuw complex waarin alles een onderkomen kan vinden. Dit optimaliseren veronderstelt het verwerven van het parochiaal centrum. Het worden moeizame onderhandelingen die uiteindelijk een happy end kennen. Meer ruimte geeft meer moge-

't soK wordt in 2008 ingehuldigd in het bijzijn van toenmalig minister van sport Bert Anciaux.

't soK binnenplein

lijkheden zodat de architect er nu wel iets mooi van maakt. In april 2008 kan schepen van sport Frank Duhamel opnieuw een sportjuweeltje aan zijn palmares toevoegen. Het sportgedeelte van 't soK bestaat uit een ruime sporthal met zes kleedkamers, een sublieme verende sportvloer (Is de hel van Kachtem helemaal verdwenen of zorgen de supporters voor een nieuwe?) en een prachtige kantine. Burgemeester Gerda Mylle is eveneens in haar nopjes met het nieuwe muzieklokaal (voornamelijk voor Vrede en Eendracht) en de mooie, efficiënte polyvalente zaal voor cultuur en feestelijkheden. Het is een complex waarop elke Kachtemnaar trots kan zijn.

VOETBALTERREINEN OP DE BOSMOLENS EN IN KACHTEM

We vervolledigen de sportaccommodatie met het voetbalterrein op de Bosmolens en het gehuurde veld op 't Hoge in Kachtem.

Poetsvrouwen van het sportcentrum anno 2011 met Martine Vermeersch centraal in beeld

Loopt alles dan op wieltjes? *Martine Vermeersch*

Op vrijdag 30 juni 2000 zal de officiële opening van de vernieuwde sporthal plaats vinden. En zoals steeds met openingen komt men dagen te kort. Eens de laatste hand gelegd aan de sportvloer, moet het poetspersoneel dringend aan de slag. Met de prachtige sportvloer dient heel zorgvuldig omgegaan te worden. Deze met gewone schoenen betreden kan niet, veel water gebruiken mag niet en een speciale kuismachine is er (nog) niet. Dan maar op onze blote voeten kuisen met een dweil en weinig water begint Martine haar verhaal. De onvermijdelijke buikkrampen na enkele uren wrijven en wroeten op onze blote voeten nemen we er met plezier bij. Vol trots verlaten we de inmiddels blinkende sportvloer en gaan tevreden naar huis. 's Anderendaags om zes uur 's morgens zijn we terug op post. Een waar drama speelt zich af. Een lekkend expansievat heeft het water de hele nacht rijkelijk laten vloeien over die nieuwe vloer waarop we zo zuinig met het water moesten omspringen. We hebben veel zin om onze kar te keren en terug naar huis te gaan, maar werklustig als we zijn (humhum) besluiten we te blijven. Met man en macht beginnen we het water weg te trekken, gelukkig geholpen door andere werklieden. Het is terug zwoegen en zweten. Is de sportvloer nog niet ingehuldigd, hij is wel al ingezegend. Grappig is dit op het moment niet, veel later kunnen we er wel nog om lachen. We zijn altijd al een beetje zot geweest op de sportdienst en dat zal zo blijven.

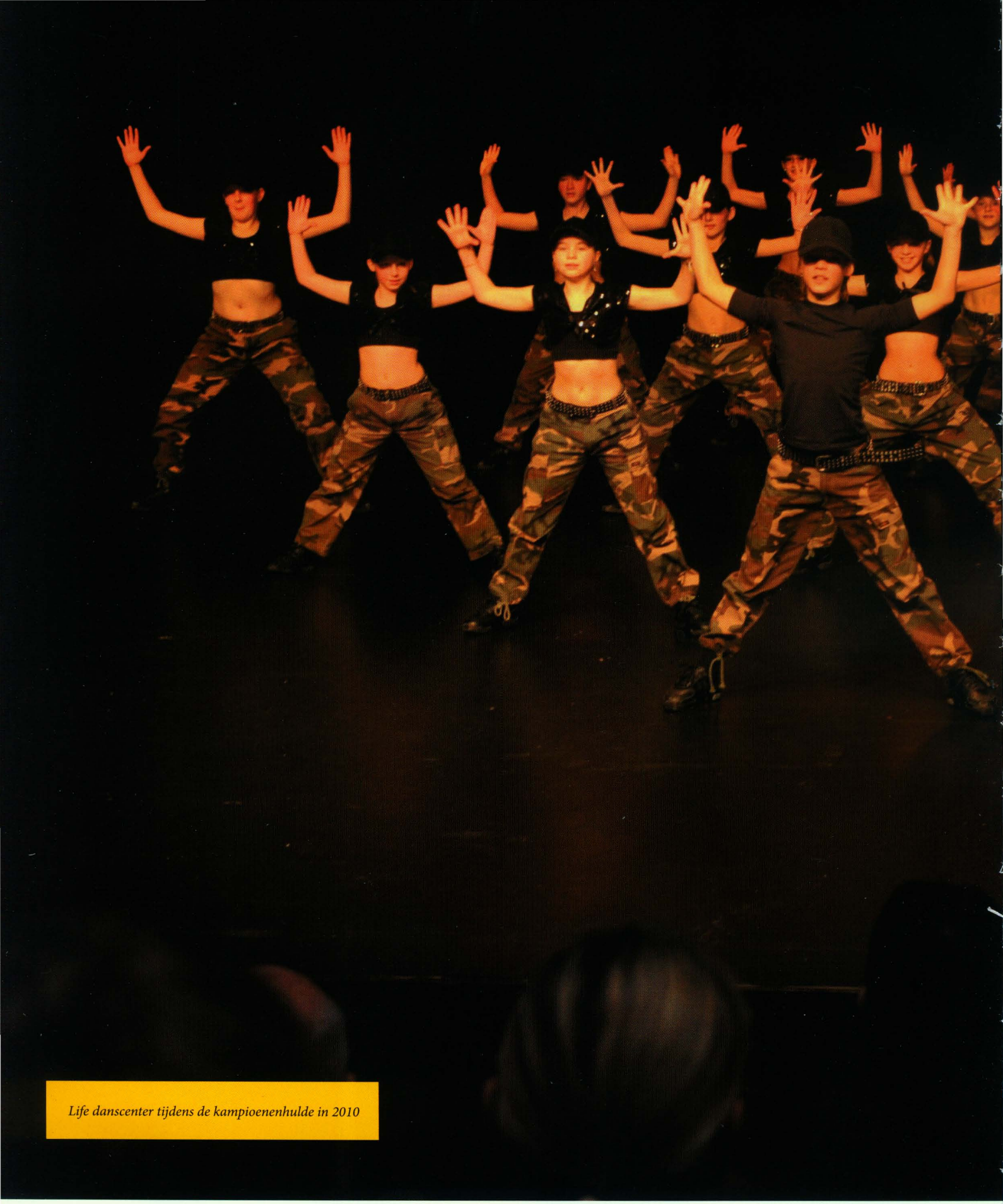

Life danscenter tijdens de kampioenenhulde in 2010

4 DE SPORT-ACTIVITEITEN

4.1 **Bij de sportdienst**

Weinig of geen activiteiten passeren de sportdienst niet. Sommige dragen een of andere signatuur van hetzij de Stad, Bloso of de sportraad. Bepaalde activiteiten staan dan ook in andere rubrieken.

Scholenloop tijdens IWM 2008

DE SCHOOLSPORT

Sportgangmaker Daniël Allewaert richt begin 1975 een werkgroep *schoolsport* op. Hieruit groeien de omnisportinitiatie voor het middelbaar en de recreatiesportpromotie voor het lager onderwijs. 1975 wordt tevens het jaar van de eerste interscholencross voor jongens. Het zal nog twee moeizame jaren duren vooraleer loopsport in de meisjesscholen kan. In 1977 lukt het Daniël, via deken Cauwe, een akkoord met barones Gillès de Pélichy te sluiten om gebruik te maken van de groene zone rond het kasteeldomein voor loopnummers bij de meisjes. De argumenten van de schooldirectie vallen hierdoor in het niet en een eerste atletiektreffen voor meisjes is een feit. Net zoals *Izegem wandelt* zal ook de scholenloop later deel uitmaken van de organisatie *Sportiefste vereniging*.

Meisjesveldloop scholen in oktober 1984

Een interscholenzwemmarathon met 1000 deelnemers, een atletiektreffen met 900 finalisten en het uitreiken van 2500 zwembrevetten zijn de vruchten van een degelijk beleid. Ook hier staat de tijd niet stil. In 2010-2011 wordt nagedacht over een competitie *Sportiefste Klas*.

DE SPORTKLASSEN

Het zijn sportfunctionaris Bart Deblauwe en schepen van sport Frank Duhamel die de sportklassen opstarten. Het concept is heel duidelijk. Een klas komt gedurende een week naar het sportcentrum. Afwisselend krijgt de ene helft gewoon les terwijl de andere aan sport doet. Bedoeling is dat leerlingen kennismaken met andere sporten. Verder zijn er de kleutersportdagen. De kleuters vormen kleine groepjes die begeleid worden door sportpromotoren Annelies Schelpe en Joke De Smet. Vanaf 2011 worden de kleutersportdagen vervangen door een gezondheidsdag, de Kri-Kra-Krekeldag, waaraan ook de lagere klassen kunnen deelnemen.

De eerste sportklassen met Joke Bruyneel

SPORT NA SCHOOL (SNS)

De secundaire jeugd naschools sportief opvangen is niet zo evident. De Stichting Vlaamse Schoolsport (SVS) en de sportdienst slaan de handen in elkaar om die doelstelling te halen, zij het met aanbiedingen op maat. Sport na School Izegem start in het schooljaar 2011-2012. Fitnesscentra, bowlingclubs, sportverenigingen,.... worden lokale partners.

Sportklassen anno 2011 met links Joke De Smet en rechts Annelies Schelpe

Groep seniorengym in 2004

SENIORENWERKING

Halverwege de jaren '70 is de seniorenwerking een uitdagend onderdeel van het Izegems "Sport-voor-allen-plan". De Provincie stimuleert langs gratis lesgevershulp een reeks onderhoudsgym 50+. Wanneer die hulp in 1992 wegvalt, dringt de sportraad erop aan hiermee door te gaan. Dit gebeurt in de stedelijke sporthal voor de Izegemse senioren, voor die uit Emelgem en Kachtem in 't Kartouchke en later in de Kachtemse sporthal. In 2011 zijn er een 80-tal leden. Met Stijns *Actief overdag* wil men een stapje verdergaan en meer aandacht geven aan de eigenlijke sporten. Dit kan langs stepaerobic, wandeltraining, zumba gold en spinning. Andere activiteiten vindt men bij een verrassingsreis, de volkssportnamiddag, een fiets- en wandeltocht en het wekelijks zwemuurtje. Ook eenmalige stimulerende initiatieven als tennis en petanque horen erbij.

Daniël Allewaert en Joke De Smet zijn hiervoor de stuwende krachten. De laatste jaren is er gedurende de kermisweek, mede dankzij de organisatie van het kampioenschap van West-Vlaanderen volksspelen, een succesrijke seniorendag.

West-Vlaamse Kampioenschap Volksspelen

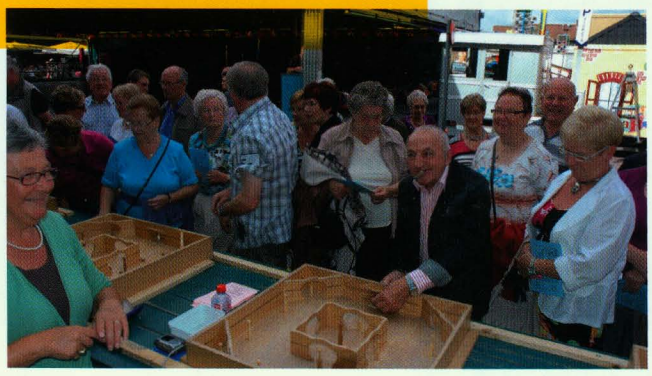

SPORTKAMPEN

De organisatie van de sportkampen gebeurt aanvankelijk in eigen beheer. De kampen worden echter het slachtoffer van hun eigen groeiend succes. Hierdoor dienen beleidsmensen andere belangrijke zaken opzij te schuiven, willen ze aan het kwalitatieve niet raken. Er wordt externe medewerking gezocht en gevonden bij Tsjaka, een organisatie die sportkampen verzorgt. De kwaliteit blijft, het financieel plaatje wordt gehaald en de sportdienst kan tijd vrijmaken. Intussen is het aantal kampen verdubbeld.

Avonturensportkampen 2007

Kleutersportkamp in 2005

ZWEMLESSEN

De senioren en medioren onder ons zijn te vroeg op deze wereld gekomen om voluit te kunnen genieten van de actuele mogelijkheden en begeleiding bij het zwemmen. Het begint met watergewenning bij de kleuters, gevolgd door het voorbereidend zwemmen om over te gaan naar de effectieve zwemlessen. Met Annelies Schelpe en A-trainer zwemmen Davy Grymonprez gaat het aanleren de kwalitatieve toer op. Dit niveau past wonderwel bij de twee prachtige zwembaden die Izegem rijk is. In 2010 start *de zwemsprong*. Daarin worden de kinderen op woensdagnamiddag opgevangen voor vervolmaking. Met de zwemsprong maakt men de figuurlijke sprong naar een van de twee Izegemse zwemclubs.

ONTDEK JE SPORT

Voor kinderen die nog twijfelen welke richting ze willen uitgaan in de sport is dit een ideale formule. Ze behelst een samenwerking met tien lokale sportclubs waarbij kinderen van het eerste en tweede leerjaar telkens aan de hand van 10 lessen kennismaken met diverse sporten.

LADIES' NIGHT

Izegem is de eerste gemeente in Vlaanderen die hiermee in 1998 uitpakt. Tweehonderd dames houden het bij twee uren dansmuziek. Na afloop worden een hapje en een drankje aangeboden. Dit herhaalt zich jaarlijks in juni.

Ladies' Night op 16 juni 2011

Skireis Kronplatz 2009

SKIREIS

In 2006 vindt de eerste skireis naar Les Arcs 2000 plaats, met een twintigtal deelnemers. De jaren erna is het telkens volle bak en volle bus. Nederlandstalige monitoren zorgen voor een leerrijke, deugddoende en sportieve wintervakantie.

BEWEEGCAMPAGNE

Het wordt een tweejaarlijkse activiteit die in 2010 voor de eerste maal plaats vindt. De opgave is niet min: fietsend de 22 kilometer naar de top van de Mont Ventoux afleggen. De sportdienst koppelt deze uitdaging aan een beweegcampagne van een paar maanden. In een mum van tijd is de eerste editie volzet. Het wordt een succes, alle vijftig deelnemers overwinnen deze *kale berg*. Oef! Een andere winnaar is de voedselbank *De Stamper* die zijn kas gespijsd ziet door de moedige Ventoux-stampers en hun gulle sponsors. In 2012 volgt een nieuwe uitdaging: een serieuze wandeltocht op de flanken van de Mont Blanc. Ook dit vergt maandenlange training. In de tussenjaren wordt er niet stilgezeten. In 2011 doen 60 fietsers de Vogezen aan.

Beweegcampagne op de Mont Ventoux in 2010

COMMUNICATIE

Opdat het ruime aanbod de sporter zou bereiken is een goede communicatie vandoen. Eerst is er het boekje *Spot op sport* met een overzicht van het sportaanbod. Die communicatie wordt aangescherpt door het inlassen van de sportkatern *Sport in Beeld* in de stadsperiodiek. Een ideale manier om informatie te verschaffen aan de volledige Izegemse bevolking. Een andere informatiebron is vanaf 2006 de website. In 2008 is er de eerste *Izzy en Slizzy*. Een geanimeerde brochure die alle opvangmogelijkheden voor de zomer bundelt. Begin 2010 wordt de website vernieuwd en de eerste digitale nieuwsbrief *Sport in digi-Beeld* verstuurd.

4.2 **Bij de sportraad**

Hoewel de volgende activiteiten ook een *sportdienst*-tintje dragen, voelt men er sterk de hartslag van de *sportraad*.

SPORTIEFSTE VERENIGING

Anno 2008 bestaat de competitie *Sportiefste vereniging* 25 jaar. Het moment om de voorbije jaren in kaart te brengen, meent Stefaan Vankeirsbilck, bestuurslid van de sportraad. Dit monnikenwerk is waardevol. "Waarom die uitslagen, foto's en verhalen niet te boek brengen?" is de volgende overweging. Dit is trouwens het initiële idee van dit boek.

Al snel blijkt dat de geschiedenis van *Sportiefste vereniging* nauw aansluit bij deze van de sportraad, die dan weer gelinkt is aan de geschiedenis van de sportdienst. Volgens het principe van serendipiteit (*) krijgt deze afgeleide visie vorm in onderhavig boek. De competitie *Sportiefste vereniging* blijft het uithangbord van de sportraad. In 1984 vindt ze voor de eerste maal plaats. Van de vier proeven zijn de zwemmarathon, Izegem fietst en de wandeltocht & massaloop gebleven. Alleen de competitie *Sportiefste ploeg* wordt later de *Volks- en behendigheidsproef*.
Met een puntensysteem gekoppeld aan waardevolle geldprijzen slaat de formule goed aan bij de clubs. Door in de laatste proef de factor geluk in te lassen worden kleinere clubs beschermd. De uiteindelijke bedoeling is het streven naar meer onderling contact onder de sportclubs enerzijds en onder alle deelnemers anderzijds. Verhalen gekoppeld aan deze mooie competitie zijn terug te vinden in het hoofdstuk over de verschillende sportverenigingen van Izegem. Onder meer IVAC maar ook KTC ISIS vertellen een mooi verhaal.

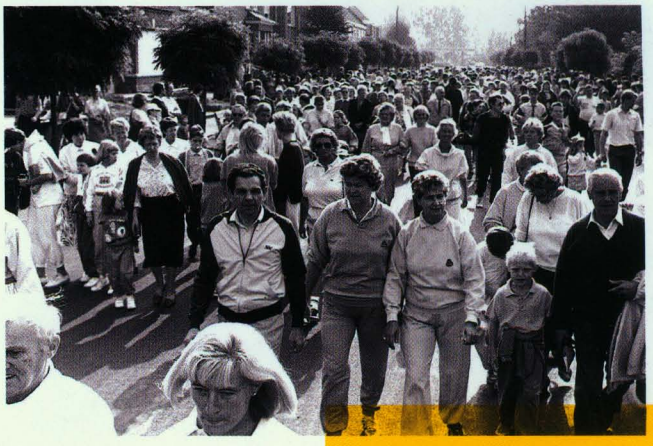

Wandeling tijdens Sportiefste vereniging van 1988

(*) Het oorspronkelijk doel, 25 jaar 'Sportiefste vereniging' in boek vereeuwigen, eindigt via tussenstappen in het huidige 'Izegem Sportstad'.

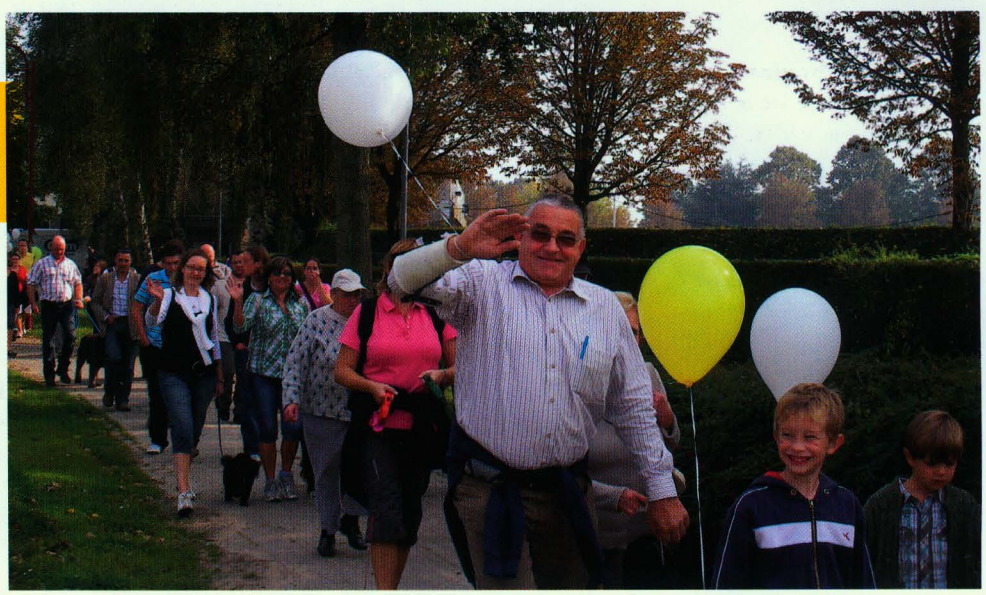

Wandeling tijdens de Izegemse Wandeltocht en Massaloop 2008

606
IVAC
ZEGEM
616
Rosseel

Start Massaloop 2011

DE WISSELBEKER STAD IZEGEM

Dit evenement komt tot stand als antwoord op een vraag die gesteld wordt tijdens de maandelijkse vergadering van de sportraad in 1983. Sportfunctionaris Daniël Allewaert wil in het kader van het sport-voor-allen plan zoveel mogelijk mensen aan het sporten krijgen. Het idee is om allerhande sporten aan te bieden.

Eddy Werbrouck van voetbalploeg VK Pallieters neemt graag deze uitdaging aan en zorgt met enkele *pallieters* voor de organisatie. Het wordt een meevaller. Zo is er een rolstoelparcours, een fietsproef, een turnopgave, een schaakproef…

Uiteindelijk moeten tien proeven op een weekend afgewerkt worden. FC Emelgem, MACI, HBCI en Rode Ster zijn de winnaars. Na drie jaar verandert de naam in *Sportiefste ploeg* en uiteindelijk zal het de Volksspelen- en Behendigheidsproef worden, de vierde proef van de actuele competitie *Sportiefste vereniging*.

Eerste gezamenlijke hulde in De Leest. De laureaten van 2010 op een rijtje: Sportploeg Izegemse Triatlonclub dames, Sportverdienste Jan Derluyn en Sportpersoonlijkheid Bart Colpaert.

KAMPIOENENHULDE

In 1973 is er de eerste hulde voor alle sportkampioenen die Izegem rijk is. Dit is dan nog een kleinschalig gebeuren dat plaats kan vinden in de trouwzaal van het stadhuis. Met de aangroei van de sportclubs komen er steeds kampioenen bij, in die mate dat een verhuizing naar de ontvangerij en vervolgens naar de gemeenteraadzaal zich opdringt. Een verdere groei leidt ertoe dat individuele en ploegkampioenen afzonderlijk gehuldigd worden. Na één jaar 't soK in Kachtem wordt de pasklare De Leest vanaf 2010 de definitieve thuisbasis.
Het wordt opnieuw een gezamenlijke kampioenenhulde die gekoppeld wordt aan een leuke show met onder meer de verkiezing van de sportpersoonlijkheid,de sportploeg van het jaar en de toekenning van de trofee voor Sportverdienste.

AVOND VAN DE TRAINER EN WEEK VAN DE SPORTCLUB

In 2009 wordt de eerste *Avond van de trainer* georganiseerd. Deze blijkt een schot in de roos. Trainers voelen zich aangesproken en zakken massaal af naar 't soK te Kachtem. In 2012 volgt een tweede editie. Vanaf 2011 wisselen de *Week van de sportclub* en de *Avond van de trainer* elkaar jaarlijks af. De sportraad bereikt naast de leden van de Algemene Vergadering en de sporters nu ook het bestuur en de trainers van de sportverenigingen.

ALGEMENE VERGADERING

De sportraad verzorgt de jaarlijkse algemene vergadering. De clubs worden geacht deze voor hen belangrijke vergadering bij te wonen. Op de agenda vindt men steeds een boeiend en informerend onderwerp met in vele gevallen een deskundige spreker. Bij deze gelegenheid ontvangen de clubs de nodige formulieren voor hun subsidieaanvraag.

Individuele kampioenenhulde op de trappen aan het stadhuis

4.3 **Over de grenzen heen**

Waar raakt en doorbreekt Izegem zijn grenzen? Verschillende wereldkampioenen doen dat en ook olympisch doorbreekt Izegem zijn grenzen. Goud op de Olympische Spelen is zowat het summum dat een sporter kan bereiken.
Met drie gouden medailles is Izegem rijkelijk bedeeld. Wielrenner Patrick Sercu in Tokio (1964) op de kilometer met vliegende start, judoka Ulla Werbrouck in Atlanta (1996) in haar categorie -72 kg en boogschutter Filip Bardoel op de Paralympische Zomerspelen van Arnhem (1980) doen hun stad deze olympische eer aan. Twee van de drie kunstbeelden die de stad laat maken als herinnering aan hun verdiensten worden spijtig genoeg gestolen. Ze worden vervangen door drie kleinere beeldjes die veilig achter glas in het inkomsas van de sportdienst staan.

Filip Bardoel, Patrick Sercu en Ulla Werbrouck

ONZE PARTNERSTEDEN

Niet alleen de kampioenen doorbreken de Izegemse grenzen. Ook de stad zelf koppelt zich internationaal. Izegem heeft vier partnersteden.

- Bad Zwischenahn - Duitsland (sinds 1980)
- Belle – Frans-Vlaanderen (sinds 1992)
- Zlin – Tsjechië (sinds 1996)
- Hotton – Wallonië (sinds 2000)

Deze bezorgen Izegem een internationaal tintje. Verbroederen is aan de orde en hoe kan het beter dan met *sport en spel*. Een ludieke competitie als *Spel zonder grenzen* past hier perfect in. Vooraleer wat meer in detail te treden bij de diverse confrontaties gaan we terug naar de tijd waar onze Izegemse sporters al hun kunde in het gelijknamige tv-treffen bewezen. Chioggia anno 1979.

SPEL ZONDER GRENZEN IN CHIOGGIA

In dit boek komen veel individuen met een sporthart aan bod. De secretaris van de sportraad en oud-leerkracht lichamelijke opvoeding André Degezelle doet met veel plezier het hele verhaal uit de doeken. Natuurlijk was hij er zelf ook bij en aan zijn enthousiasme te zien moet dit een van zijn mooiste sportieve herinneringen zijn. Lees het volledige verhaal op pagina 44 en 45.

Ploeg Spel Zonder Grenzen Chioggia net voor vertrek

De winnende ploeg Spel Zonder Grenzen in Hotton 2005

SPEL ZONDER GRENZEN TUSSEN DE PARTNERSTEDEN

Spel zonder grenzen betekent voor Izegem meer dan alleen maar Chioggia. Er volgen meerdere uitgaven. Deze staan telkens in het teken van de verbroedering. In 1990 is er een eerste editie in Bad Zwischenahn, in het kader van tien jaar jumelage. De terugronde vindt plaats in 1993 tijdens het weekend van het Herfstmuziekfestival. Onder een stralende zon strijden Bad Zwischenahn, de sportraad, het JOC, de VVKS en de KSA voor de titel.

In 1998 acht Bad Zwischenahn de tijd rijp voor een revanche. Van 25 tot 27 augustus 2000 zet Izegem, naar aanleiding van de officiële jumelage met Hotton, de toon met een grootse editie tussen alle partnersteden: Hotton, Belle, Zlín en Bad Zwischenahn. De millenniumstrijd wordt gewonnen door de thuisploeg.
Op 2 juli 2005 is het de beurt aan Hotton. Na een spannende competitie tussen Izegem, Hotton en de buurgemeenten van Hotton schiet Izegem uiteindelijk de hoofdvogel af. In datzelfde jaar is er ook op 2 en 3 september een editie in Bad Zwischenahn waar Izegem nipt, misschien wel aanvechtbaar, de eerste prijs mist. Los van spel zonder grenzen brengt de sportraad in 2003 met tal van clubs een bezoek aan Zlín om er eventuele samenwerkingsverbanden uit te werken. Al snel blijkt dat taal en afstand moeilijk te overbruggen zijn.

Spel zonder grenzen in Chioggia
André Degezelle

"In 1979 werd Izegem door de BRT (Belgische Radio en Televisie) officieel aangezocht België te vertegenwoordigen in "SPEL ZONDER GRENZEN" te Chioggia in Italië. Chioggia is een stad, net zoals Venetië, gebouwd op een aantal kleine eilandjes die met elkaar verbonden zijn door typische bruggetjes. Dit stadje is bekend voor zijn uitstekende vissers, waar men verrukkelijk kan dwalen en een bezoek aan de kathedraal, het kerkje van San Martino en de schilderachtige piazza Vescoville niet mag vergeten. Per boot bedraagt de afstand naar Venetië 35 km.

Onze stad was natuurlijk direct enthousiast om een stad uit Zwitserland, Frankrijk, het toenmalig Joegoslavië, Italië, Groot-Brittannië, Portugal en Duitsland te ontmoeten en te bekampen. Spel zonder grenzen is ontstaan uit het vriendschapsverdrag gesloten tussen Frankrijk en Duitsland. De toenmalige presidenten, De Gaulle en Adenauer gaven de opdracht aan hun TV station een spelprogramma te ontwerpen met als voornaamste doel, door middel van spel en sportieve wedijver, vriendschap en samenhorigheid te bevorderen. Het spel was oorspronkelijk bedoeld voor twee landen. Later breidde het 'Spel zonder grenzen' zich vlug uit tot een ontmoeting van de voornaamste West-Europese landen.

Uit de honderden Izegemse kandidaten werden twaalf deelnemers en tien reserven geselecteerd om de speciale trainingen aan te vatten. De oudste kandidaat was 41 jaar. Eigenaardig is wel dat toen in die tijd de proeven niet bekend waren. Deze werden pas in Chioggia zelf meegedeeld. Daarom werd er dus getraind in het water, in de sporthal en in de vrije natuur. Overal konden de proeven doorgaan en Izegem moest en zou op alles voorbereid zijn. De kandidaten moesten zich zelfs scholen in het trampolinespringen en het rolschaatsen. De trainingen zijn vergeten maar alle deelnemers herinneren zich nog het ongeval waarbij Ronny Goemaere geblinddoekt pardoes tegen een muur aanliep. In allerijl werd Ronny naar de kliniek gevoerd en terug bij bewustzijn was zijn eerste vraag om hem, in plaats van een pyjama, het truitje van Spel zonder grenzen aan te doen.' Dat toont perfect aan hoe belangrijk het spel was en hoe de deelnemers zich met veel overgave in het avontuur hebben gestort.

Op zondagmorgen 8 juli 1979 vertrok een ruime groep van spelers en supporters samen met de burgemeester en de schepen van sport richting Chioggia. De verwelkoming in de luchthaven van Zaventem gebeurde tot ontsteltenis van de volledige ploeg, in het Frans. Dat resulteerde later in een protestbrief van het College van Burgemeester en Schepenen aan de directie van Sabena. Na een vliegreis tot Milaan en een busreis van 3 uur kwam Chioggia in zicht. Iedereen werd er verrast door de vriendelijke ontvangst van een hostess die Nederlands sprak. Veel tijd tot uitblazen was er niet want die avond stond er reeds een kennismaking met de andere ploegen gepland. Het werd een verbroedering zonder voorgaande. Precies als oude vrienden vlogen de deelnemers uit de verschillende landen elkaar om de hals, schudden elkaar de hand en spraken elkaar toe in een taal die alleen de vriendschap kan begrijpen. Een bezorgde kapitein zorgde er echter voor dat de ploegleden niet te ver gingen in hun uiting van vriendschap. Met een discipline 'avant la lettre' vertrok iedereen op een deftig uur terug naar het hotel.

Nog voor de grote dag verloor het team één van zijn sterspelers. Frank Duhamel de huidige schepen van sport had zijn gewrichtsbanden gescheurd. Op de dag van de competitie kwam het hotel maar traag in beweging. Gans de voormiddag werd er gerust en gewandeld op het mooie strand van Chioggia. Ongeduldig wachtend op de terugkomst van de kapitein die aanwezig moest zijn op de loting van de spelers voor de diverse spelen. Het werd even stil toen men vernam in welk spel ze aan de bak moesten komen. De opkikkerende woorden van de supporters en het glas rode wijn bij het middageten deden deugd.

Bij aankomst in het stadion was iedereen verrast door het laaiend enthousiasme van de zeer talrijke supporters. Af en toe werden de kreten overstemd door het '**Izegem e forte e vincera**' – 'Izegem is sterk en zal winnen" van de uitbundige supporters die zwaaiend met een grote leeuwenvlag en een grote fles vino blijkbaar reeds het spel zonder grenzen aan het winnen waren.

In een ijzige stilte werden de laatste seconden afgeteld voor de start van de Eurovisie uitzending. Bij de eerste klanken van het alom bekende Eurovisielied explodeert de spanning. De Italiaanse tifosi riepen, zongen en dansten tegelijk. De grote wereldkermis was begonnen. De Zwitserse scheidsrechters Gennaro Olivieri en Guido Pancaldi waren de grootmeesters in deze vertoning waarbij alle onderdelen wonderwel in elkaar vloeiden.

De strijd verliep gunstig voor Izegem want na drie proeven stonden wij aan de leiding. Olympisch kalm wachtten onze spelers hun beurt af. Angstig volgden zij de stand op het scorebord. De kansen schenen te keren, twee proeven later bleek Izegem teruggezakt naar de zesde plaats. In een spannende eindstrijd gaf Izegem zich niet gewonnen. Na een bloedstollend slotspel kaapte Izegem een mooie vierde plaats weg en behield zo als best geplaatste Belgische ploeg alle kansen voor een finaleplaats in Bordeaux.

Vermoeid maar tevreden keerde iedereen terug naar het hotel. Niet voor lang want om 23 uur volgt een afscheidsmaal in de tuinen van wellicht het mooiste hotel van Chioggia. Tafels rijkelijk bedekt met spijzen stonden er opgesteld en aan de bomen waren tonnetjes wijn vastgemaakt waar iedereen zich naar believen mocht van bedienen.

Een mooi verlicht zwembad maakte alles sprookjesachtig. De wijn verricht wonderen. Er bestonden geen nationaliteiten en grenzen meer. Er was alleen nog plaats voor vriendschap en verbroedering. Een perfect uitgedost jurylid van de BRT kwam als eerste, na een mooie zweeffase, in contact met het water van het zwembad. Hoeveel nadien hetzelfde lot ondergaan hebben weten wij niet meer. Maar één ding was zeker: het was een onvergetelijke nacht na een onvergetelijke dag in een onvergetelijk Chioggia bij een onvergetelijk spel zonder grenzen."

Ploeg Spel Zonder Grenzen in Chioggia

Na het lezen van deze getuigenis heb je alleen maar spijt dat je er zelf niet bij was. Je stelt je de vraag waarom Chioggia eigenlijk geen partnerstad is van Izegem. Bordeaux blijft uit en het verhaal voor Izegem stopt in een euforie van Italiaans geluk. Misschien was Bordeaux toch maar niets geworden.

5

DE SPORTEN EN HUN CLUBS

Het ontstaan van de moderne Olympische Spelen

1896. IOC-secretaris Pierre de Coubertin schat dat er een budget van 200 000 tot 250 000 drachme nodig is om de eerste Olympische Spelen te bekostigen. Dat bedrag wordt uiteindelijk verkregen met dank aan het Griekse publiek. Diverse rijke Grieken hebben substantiële bedragen gestort, er zijn zelfs dorpjes die met de pet rondgaan en dat geld aan het organisatiecomité geven. In totaal wordt er op deze wijze 332 756 drachme opgehaald. Maar de kostenramingen zijn veel te laag. Een eerste raming voor de renovatie van het Panatheense stadion - gebruikt bij de Zappas-Spelen - bedraagt al 585 000 drachme.

Net als bij de Zappas-Spelen is het een rijke Griek die hulp brengt. Georgios Averoff maakt deel uit van de Griekse gemeenschap in het Egyptische Alexandrië, maar heeft de bouw van diverse scholen en gebouwen in Athene gefinancierd. De oud-burgemeester van Athene wordt met een brief van de kroonprins naar Egypte gestuurd om Averoff te verzoeken de kosten voor het stadion op zich te nemen. De weldoener gaat hiermee akkoord, op voorwaarde dat Grieks marmer wordt gebruikt voor de afwerking van het stadion. Averoff blijft steunen, ook als de kosten ruim anderhalve keer de oorspronkelijke raming overtreffen.

Voor het bestrijden van de kosten, zoals de bouw van de wielerbaan, moet een ander middel gevonden worden. Met de regering wordt een overeenkomst bereikt. Die zal in 1896 een serie olympische postzegels uitbrengen. De opbrengsten daarvan, geschat op 400 000 drachme, zullen ten goede komen aan de Olympische Spelen. Verder rekent men op 200 000 drachme uit ticketverkoop en souvenirmedailles. De schatting van de postzegelinkomsten, die behoorlijk hoog lijkt, wordt gehaald. De zegels, Griekenlands eerste herinneringszegels, zullen slechts korte tijd verkrijgbaar zijn, wat leidt tot een wedren naar de postkantoren. De postzegels van 60 lepta zijn al voor aanvang van verkoop opgekocht door handelaren, die ze achteraf weer met winst verkopen.

De olympische gedachte *deelnemen is belangrijker dan winnen* is nog altijd het basisbeginsel van de sport. Deelnemen bezorgt ons alle voordelen van bewegen en dat is net wat we willen bereiken. Uit voorgaande anekdote blijkt dat het al dan niet doorgaan van het grootste sportevenement uit de geschiedenis aan een zijden draadje heeft gehangen. Een project spruit voort uit het gedacht van één persoon maar moet gedragen worden door velen. Dit principe draagt Izegem hoog in het vaandel.
Voor de Izegemnaar is ook *sport voor allen* heel belangrijk en daarom zet hij of zij ook zijn schouders onder een goed idee. Beide ingrediënten zorgen voor de rijk gevulde sportgeschiedenis van Izegem.

IZEGEM

Aan de oever van de Mandel, waar de Isinga hun heim kiezen, groeit het oorspronkelijke Isingaheim tot het huidige Izegem. Onder het Hollands bewind krijgt Izegem in 1819 de titel van stad. Izegem telt dan 8000 inwoners. In minder dan een eeuw zal het bevolkingsaantal verdubbelen. Tussen de twee wereldoorlogen gaat de groei verder en na de fusie met Emelgem in 1965 heeft de stad 23.000 inwoners. Intussen is ook de fusie met Kachtem een feit (1977) en telt Izegem nu ruim 27.000 stadsgenoten.

Wanneer men Izegem een sportstad noemt, zijn er vandaag de dag nog weinigen die verbaasd opkijken. Je mag de sportgeschiedenis van Izegem gerust darwinistisch bekijken. De sportieve prestaties en het ruime sportaanbod van vandaag zijn het logische gevolg van een evolutie die een hele tijd geleden startte. De sportverenigingen en de sportaccommodatie blijven zich aanpassen in antwoord op de algemene sportevolutie. Om het woord kracht bij te zetten volgt een overzicht van de Izegemse sportverenigingen. We schuwen geen nostalgie en gaan daarom heel ver terug in de tijd. Naar de tijd toen de dieren nog konden praten en de sportkrekel zijn eerste sprongen maakte op Izegemse bodem. Om het ook voor een leek boeiend te houden brengen we telkens het historische verhaal van de sporttak.

Het team dat de clubs anno 2011 ondersteunt: sportfunctionaris Stijn Werbrouck, sportfunctionaris Francis Kerckhof en schepen van sport Frank Duhamel

HISTORISCHE SPORTEN MET TRADITIE

De Izegemse schuttersgilden

De oudste sportdiscipline is zonder twijfel de schietsport. In de 14de en 15de eeuw krijgen erkende schuttersgilden een aantal voorrechten die ze in ruil voor bepaalde diensten kunnen verwezenlijken. Het gaat hier onder meer om militaire en politionele taken, zoals de bescherming van de stad en haar inwoners. Ze zijn eveneens aanwezig op belangrijke veldslagen zoals de Guldensporenslag in 1302 te Kortrijk of de slag van Westrozebeke in 1382 waar minstens 47 Izegemnaren meestrijden ter verdediging van Vlaanderen tegen de Franse heerschappij. Binnen onze gemeente zijn de schuttersgilden de voorlopers van onze brandweer en staan ze mee in voor de veiligheid. Hun voorrechten bestaan onder meer in het dragen en bezitten van een wapen en het organiseren van hun jaarlijks teerfeest naar aanleiding van hun papegaay- of koningsschieting. Uitgedost met hun mooie parure verzorgen ze de daarmee gepaard gaande muzikale stoeten met de nodige pracht en praal. Ze leiden tevens de processies tijdens de vele religieuze dagen. De schuttersgilden vormen het kloppend hart van de stad en zijn erg populair. Izegem telt op heden nog drie schuttersgilden, twee ervan hanteren de handboog, de derde het vuurwapen, eertijds de Bosse genoemd.

Boogschieten

De boog is één van de oudste wapens waarvan de mens zich, zowel voor het jagen als voor de oorlog, heeft bediend. Van boogschieten wordt al gewag gemaakt bij de Grieken in de oudheid. Vanaf de veertiende eeuw, als de boog zijn nut als belangrijkste wapen verloren heeft, worden de eerste wedstrijden in het boogschieten uit sportief oogpunt gehouden. Vanaf deze tijd, vooral in Vlaanderen, dateert het ontstaan van bloeiende boogschuttersgilden. Met de Spelen van 1900 in Parijs wordt het een erkende olympische sport.

GILD 'ST.-JORIS'

Het betreft hier de oudste gilde, die het schieten met de kruisboog beoefent. Jammer genoeg is het meeste archief van deze gilde verdwenen. Wel weten we dat er in 1418 een groots tornooi in Izegem georganiseerd wordt. We weten ook dat de gilde bij stadsfeestelijkheden op 26 augustus 1827 nog mee opstapt in een plaatselijke feeststoet. Het verlies van hun terrein door de aanleg van de spoorweg en het overlijden van enkele prominente leden liggen aan de basis van het stopzetten van de activiteiten.

KONINKLIJK HANDBOOGGILD 'SINT-SEBASTIAAN'

Deze gilde is vandaag de oudste nog bestaande vereniging van Izegem. Zij beoefent het traditionele schieten op de staande wip. Haar ontstaan ligt ergens tussen 1475 en 1500. De oudste nog gekende oorkonde of vergunbrief van 1562 getuigt dat *de Ghulde van Sinte Sebastiaen* al veel vroeger werd erkend door de graven van Vlaanderen. Hersticht in 1562 moet ze wat later omwille van oorlogstroebelen haar activiteiten staken. Op het einde van de 16de eeuw kent Izegem zijn meest rampzalige

De schutters St-Sebastiaan voor het schuttershof

Belgisch Jeugd-schutterskampioenschap te Izegem. Een 180 jeugdige wipschutters uit gans het land komen te Izegem bijeen voor het behalen van de konings- en prinsentitel.

feodale periode. De godsdienstoorlog met de beeldenstorm in 1566, de veldslag van 1580 in onze contreien en de daaropvolgende brandschattingen, terreur en opeisingen door de vreemde troepen ontvolken ons gebied en Izegem verandert in een desolaat landschap. De toenmalige soevereinen over de Habsburgse Nederlanden, de aartshertogen Albrecht en Isabella, verlenen hun octrooi te Brussel op 25 oktober 1610. Veel later, in 1926, wordt de St.-Sebastiaansgilde koninklijk. Bij het ontstaan ervan in 1908 sluiten ze zich aan bij de Koninklijke Nationale Bond der Belgische Wipschutters. Door de eeuwen heen beschikken zij over een terrein, eertijds in de Kasteelstraat. De huidige locatie bevindt zich in het schuttersgildhof op het Stedelijk Sportcentrum. De eed of hun bestuur telt een hoofdman, een deken, een geheimschrijver en een hofmeester. Ook de dienstdoende koning of sire maakt daar deel van uit. Op te merken valt dat in 1983 Izegemnaar Cyriel Rommel te Zemst de topprestatie van Keizer van België in de wacht sleept na het verslaan van 142 koningen uit het hele land.

Cyriel Rommel

Filip Bardoel

Op driejarige leeftijd krijgt Filip polio. Hij houdt er een handicap aan het linkerbeen aan over. Filip heeft sportcapaciteiten en dit uit zich in 1975 in Londen waar hij wereldkampioen in het boogschieten wordt bij de mindervaliden.

Is boogschieten zijn favoriete sport, dan bewijst Filip in 1976 zijn veelzijdigheid met een zilveren medaille op de vijfkamp van de Paralympics van Toronto. De vijfkamp bestaat uit boogschieten, 100 meter snelheid met rolwagen, speerwerpen, kogelstoten en 100 meter streekzwemmen. Vier jaar later verovert hij met de Belgische ploeg het goud in de discipline boogschieten tijdens de Paralympics in Arnhem. Op 15 augustus 1996 wordt Filip ereburger van de Stad.

KONINKLIJKE DOELMAATSCHAPPIJ 'WILLEM TELL'

Deze handbooggilde, met als specialisatie doelschieten, wordt gesticht in 1896 door de paardenkoopman en herbergier van "Den Ouden St.-Pieter", Jozef Olivier Vanlandeghem. Tijdens een zakenreis in Leuven maakt hij voor het eerst kennis met een handboogwedstrijd op doel. Dit trekt hem in die mate aan dat hij beslist zo'n schuttersgilde op te richten die op een totaal andere leest is geschoeid, het doelschieten in plaats van het wipschieten. Het tijdsbeeld in die periode is gericht op oude tradities en vertaalt zich in het herbeleven van oude kunstvormen. In deze optiek passen de schuttersgilden perfect, waardoor ze een grote bloei kennen. Is sporten in die tijd een vrijetijdsbesteding voor de middenklasse, het teruggaan naar vroegere tijden opent perspectieven voor de doorsnee-bevolking. In 1910 verhuist men naar de *Nieuwe St.-Pieter,* om in 1975 definitief zijn intrek te nemen in het gildhof op het Stedelijk Sportcentrum. Nauw verbonden met de St.-Sebastiaangilde beoefenen de leden zowel het doel- als wipschieten. Filip Bardoel, goud op de Paralympics in Arnhem, was lid van de Izegemse Willem Tell-gilde.

Internationale Fita schieting op het domein van kasteel Wallemote – medeorganisatie Willem Tell.

Opening schietstand in 1990 met burgemeester Robert Vanlerberghe

Karabijnschieten

Op het eind van de 15de eeuw verschijnen voor het eerst de buksen en pistolen als strijdwapens op de Europese slagvelden. Deze eerste vuurwapens worden steeds verbeterd. De naderhand in gebruik genomen karabijn of geweer met korte loop krijgt weldra belangstelling bij nieuwe schuttersgilden, vooral om als ontspanningsmiddel te dienen bij het inrichten van sportieve schutterswedstrijden.

Opening korte baan in 1998

DE KONINKLIJKE ALOUDE BOSSENIERS H. BARBARA

De Izegemse aloude Bosseniersgilde ontstaat tussen 1500 en 1525. Ten gevolge van de eerder geciteerde rampzalige tijden op het einde van de 16de eeuw lezen we dat deze *gulde oft broederschap met de troubelen soo verlaeten en was*. Onder Albrecht en Isabella geniet onze stad opnieuw van een rustige periode, wat het economisch herstel mogelijk maakt. In 1615 wordt de gilde heropgericht door de toenmalige heer van Izegem, Vilain XIIII of Vilain tiene-viere zoals de Izegemnaren hem noemen. Ze maken gebruik van een totaal nieuw wapen, het vuurwapen dat in die tijd *de bosse* wordt genoemd. Schietoefeningen gebeuren op de Wal, tussen de Mandel en haar dode arm. Dit oefenterrein was wat afgelegen om de veiligheid van de inwoners te garanderen en - omwille van de aanwezigheid van buskruit - eventuele brandschade in de stad te voorkomen. De gilde wordt koninklijk in 1896. Dit gaat gepaard met grote feestelijkheden, waarop vooral de gelukwensen van koning Leopold II te citeren vallen.

De huidige schietstand beantwoordt aan de hedendaagse strenge wetgeving, het bossenhof is sinds 1990 gehuisvest in de buurt van De Leest, en naast de karabijn kan men tevens onder begeleiding van gediplomeerde instructeurs het luchtdrukwapen met pistool gebruiken.

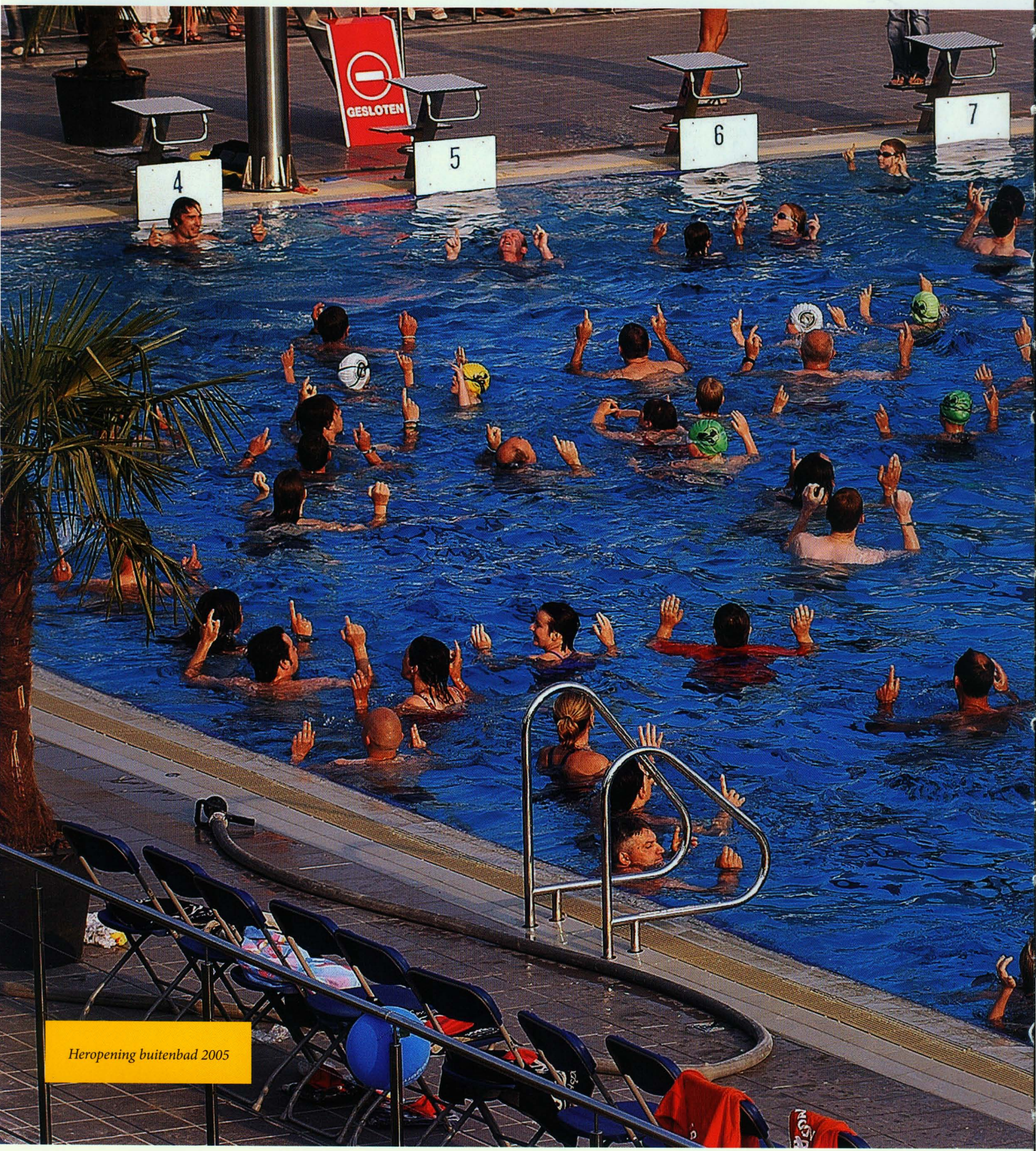

Heropening buitenbad 2005

WATERSPORTEN

ZWEMMEN

Zwemmen beïnvloedt gunstig het menselijk organisme. Het bevordert de bloedsomloop, verhoogt de ademcapaciteit en zorgt voor harmonie van kracht en soepelheid. Een goede stijl vergt oefening en doorzettingsvermogen.

VAN DE IZEGEMSE MANDELBEEK TOT HET STEDELIJK OLYMPISCH ZWEMBAD.

Halfweg de 19de eeuw zwemt men nog in de Mandel, hoewel het eigenlijk verboden is. Een gemeentelijk besluit in 1844 luidt als volgt:

Het is aen een jegelijk verboden in de Mandelbeek te zwemmen of zich te badden in de nabijheid der publieke wegen tot op eenen afstand van twee honderd meters. En verder: *Allen persoon bevonden aen of in eenig water, waer het bij voorgaande artikel niet verboden is te zwemmen of zich te badden, zal tenminste moeten gedekt zijn met eene welgesloten broek of een behoorlijke zwem of badkleed in zoodanigervoege dat de eerbaerheid nimmer het minste gekwetst zy.*

Na het graven van het kanaal (1863-1872) wordt het gemeentereglement aangepast. In 1900, onder burgemeester Valère Vandenbogaerde, mag men bijvoorbeeld op ongeveer 500 m van de (centrum)brug langs de kant van Roeselare zwemmen. Maar toch zijn er af en toe problemen. Op 11 juli 1914 schrijft de krant *Boos Iseghem* dat er de week voordien een twintigtal zwemmers opgemerkt werden *allemaal ongekleed en 9 op 10 zelfs in adamskostum, terwijl op de oever niet minder dan 30 jonge meisjes aan het toekijken waren*. In 1905 is er wellicht al een Izegemse zwemclub, want op 6 augustus van dat jaar stapt een dergelijke vereniging mee op in de stoet naar aanleiding van de inhuldiging van burgemeester Henri Paret. Drie jaar later trekt er weer zo'n stoet door Izegem, dit keer bij de inhuldiging van burgemeester Eugeen Carpentier. Ook hier wordt de aanwezigheid van een zwemclub genoteerd. Fotomateriaal uit 1916 wijst ons op het bestaan van de Izegemse *swimming club*.

Uniek moment 'met drie in bad' tijdens opening nieuwe glijbaan in 1989 (schepen Carlos Lagae, toenmalig burgemeester Willy Verledens en schepen Geert Bourgeois)

Opening nieuwe glijbaan in 1989

Op zaterdag 26 mei 1935 mag gouverneur Baels het Izegems zwembad openen. Dit situeert zich op de noordelijke kanaaloever, centraal tussen Izegem en Emelgem (het huidige *Wandel op de Mandel*). Om het zedig te houden zijn er aparte openingsuren voor mannen en vrouwen. Er kan gezwommen worden tussen mei en september. Er is ook een badinrichting met douches. Die is het ganse jaar beschikbaar. Gedurende de wintermaanden is 's zaterdags de zaak verwarmd, meldt De Mandelbode in 1947. De zwemsport wordt een volwaardige sport en er komt dan ook een vereniging: De Izegemsche Zwem- en Reddingsclub, met Octave Sintobin als voorzitter. In 1939 slaagt clubgenoot Medard Verheye erin te Brussel het Belgisch record op de 100 meter vrije slag te breken. Zijn naam zal terugkeren in de jaren '60 als er voor de zoveelste keer een nieuwe zwemvereniging wordt opgericht. Inderdaad de club, ontstaan in 1935, is geen lang leven beschoren.

Na de Tweede Wereldoorlog noteren we alvast nieuwe initiatieven zoals Emelo en de Mandelclub. Emelo, waarover meer in onze rubriek atletiek, kan de concurrentie met de Mandelclub niet aan. Deze laatste sticht in 1948 een eigen zwem- en reddersclub. De eerste zwemles vindt plaats in het patronaat aan de Sint-Tillokerk. Bruggeling E. Schotte komt er lessen en trainingen geven en dat zonder water. Blijkbaar zijn er heel wat ups en downs in die vereniging. Het hoogste aantal leden bedraagt vijftien. Bij minder goed weer dient de club via De Mandelbode de leden aan te porren om toch geen verstek te laten gaan.

In de jaren '50 blijft het opvallend stil. Op 10 februari 1961 kan men in De Mandelbode lezen dat de sportieve Izegemse stede, jaren terug, een bloeiende zwemvereniging bezat met mooie prestaties in diverse zwemwedstrijden, doch dat die club uiteenviel en langzamerhand de liefhebberij voor het zwemmen daalde. Met de club verdwijnen ook de zwemvedetten.
Het zal nog tot in juni 1966 duren voor er een nieuwe club opgericht wordt. Dit is een verhaal op zich. Van gemengd zwemmen in het open zwembad aan de vaart is er nog geen sprake. Pogingen dit te doorbreken mislukken. Jacques Vanbeckevoort, secretaris van de toenmalige Bond der Kroostrijke Gezinnen en zelf vader van vier dochters en een zoon, vindt dat zwemmen moet kunnen in gezinsverband. Doch *dura lex sed lex*, in die mate zelfs dat de badmeester en de wijkagent dreigen met een proces-verbaal. Jacques zoekt heil bij andere leden van de Izegemse bond en omzeilt de wet met de oprichting van een zoveelste nieuwe zwemclub waar gemengd zwemmen kan op vaste tijden. Nood dwingt. Het is notaris Sagon die de akte van de kersverse vzw Izegemse Zwemvereniging (IZV) opmaakt. Etienne Sabbe wordt voorzitter, Walter Vermote zwemleraar. In de akte wordt duidelijk vermeld dat het om *gemengd* zwemmen gaat, wat eerder een curiosum is. De club telt al vlug een 80-tal leden en richt sportieve activiteiten in, met als uitschieter een lange afstandswedstrijd in de vaart op de 2de zondag van de kermis, beter gekend als koekezondag. Als het einde van de kermis nadert en de geldbeugel leeg raakt blijft er niet veel over om nog maar eens een feestmaaltijd klaar te maken. Dan maar een heerlijk koekebrood bakken. Vandaar koekezondag. Om de winter te overbruggen trekt men naar het provinciaal gesloten bad te Kortrijk. Men verzamelt aan café La Gare in de Stationsstraat om met de bus Kortrijkwaarts te trekken.

Met de onteigening van het zwembad komt de club in problemen. Van dan af gaat het bergaf. De kinderen van toen zijn nu aan hogere studies toe en de doelstelling van gemengd zwemmen is bereikt. De club zal nog het nieuw stedelijk zwembad helpen openen met een groot zwemfeest. Daarna wordt het eerder stil rond de vereniging. In die tijd telt de stad vier private zwembaden (Dolfijn, Ter Wallen, Nausikäa en Olympia) die alle sinds de sluiting van Nausikäa in 2009 tot het verleden behoren. Zwemmen kan ook in de Izegemse Roei- en Zwemvereniging (IRZV), hoewel dit niet de hoofdactiviteit is. Intussen blijft de stad niet stilzitten. Als zware investeringen noteren we eind 1974 de bouw van het overdekt zwembad met ploeterplas voor de kleinsten en midden 1977 die van het olympisch openluchtbad, met onderlinge aansluiting. Deze luxe kan geen reden meer zijn voor de carrousel van de vele zwemclubs die de stad gekend heeft. Het paddenstoeleffect van vlug opkomen en even vlug verdwijnen behoort thans tot het verleden. Doch hoe paradoxaal ook, bij de openingen van de twee zwembaden bestaat er geen enkele toekomstgerichte zwemclub meer. Dit kan toch niet en onder impuls van de sportraad komt er, zij het na een wat moeilijke bevalling, alweer een nieuwe club: de Izegemse Zwemvereniging (IZV).

De thans degelijke zwemaccommodatie bewerkstelligt het ontstaan van andere watergebonden sportclubs zoals de Izegemse Reddingsclub (IRC), de Nautic Duikersclub (NDC), Dynamika, de Izegemse Triatlonclub (ITC) en de latere Krekelzwemmers (IKZ).

IZEGEMSE ROEI- EN ZWEMVERENIGING (IRZV)

Het is een story eigen aan de vele zwemclubs die Izegem rijk is geweest. Prachtige hoogtepunten, mooie momenten en ten langen laatste, om het in passende termen te verwoorden, spartelen als een drenkeling om te overleven... met fataal gevolg. Vele reanimatiepogingen volstaan niet en na dertig jaar houdt de club het voor bekeken. Vergeten we even het drenkelingverhaal. We zijn 1937, een roeivereniging wordt gesticht. Uiteraard hoort er wat zwemopleiding bij, gezien roeiers geacht worden te kunnen zwemmen.

Met koekezondag 1937 - en dit zal een lange traditie worden - vindt de eerste wedstrijd op het kanaal plaats. De officiële aansluiting bij het Belgisch Kanoverbond (BKV) komt er in 1938. Als één van de weinige sportverenigingen blijft de club actief tijdens de Tweede Wereldoorlog. Zoals het de beste families kan overkomen is er in 1943 een onverschil en vormt zich een nieuwe club met *De Voortrekkers*. Gelukkig volgt de verzoening een goed jaar later. 1944 betekent zowat de *gouden eeuw* met 125 leden en 33 boten, netjes onderverdeeld in drie afdelingen: de sportafdeling, de toeristenafdeling en de zeilafdeling (die er nooit gekomen is). De *Internationale doortocht van Parijs* in 1947 behoort tot de hoogtepunten. Daarna gaat het met de club bergaf, zelfs een nieuw bestuur in 1951 kan het tij niet keren. Het jaarlijkse bal houdt nog het langst stand, doch vanaf 1960 hebben de roeiers zich in café Damberd ontpopt tot fervente kaarters. Aan het spartelen om te overleven komt een einde met de ontbinding van de club. We zijn 1966.

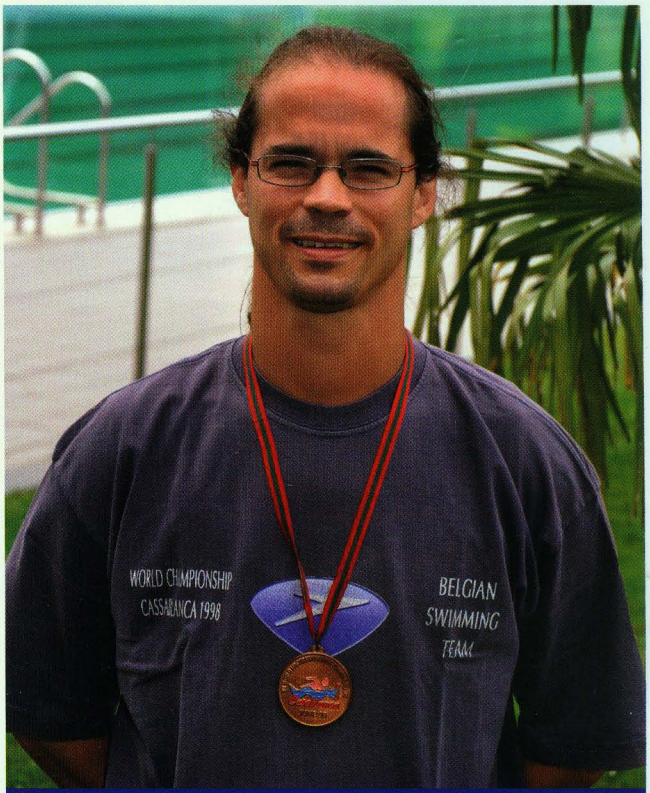

Davy Grymonprez

Izegemnaar Davy Grymonprez (°1972) is geen onbekende in het Izegemse zwemmilieu. Hij staat als redder aan het Izegemse bad van 1994 tot 2006. Sinds 2006 is hij zwembadcoördinator. In 1998 beleeft Davy zijn topsportmoment tijdens de wereldkampioenschappen masterzwemmen in het Marokkaanse Casablanca. Na lange en doorgedreven trainingsmaanden van soms 100 km baantjestrekken per week, is hij klaar voor de strijd. Hij zwemt de 5000 meter tegen mastodonten van spierbundels uit alle wereldhoeken in een kolkende Atlantische Oceaan met golven die makkelijk één meter hoog worden. Na het nemen van de nodige boeien zwemt hij uiteindelijk in iets meer dan 54 minuten naar een onverhoopte schitterende derde plaats in de discipline openwaterzwemmen. Deze bronzen medaille is tevens een opsteker voor zijn trainer-begeleider Romain Decroix.

IZV zorgt voor stunt en ontvangt Don Schollander, zesvoudig Olympisch kampioen.

IZEGEMSE ZWEMVERENIGING (IZV)

Zoals in een café bier hoort, zo hoort een zwemclub bij de huidige zwemaccommodatie. En toch zal het nog een jaar vergaderen vergen om de nieuwe club boven de doopvont te houden. Op 11 september 1978 is het dan zover met de stichting van de *Izegemse Zwemvereniging*. Tien dagen ervoor zorgt de club nog voor een openingsstunt. Niemand minder dan de zesvoudige olympische zwemkampioen uit de Verenigde Staten, Don Schollander, is te gast. Sportzaak Wimbledon met bezielster Ingrid Allewaert kan het wereldmerk Arena overtuigen deze wereldzwemmer naar Izegem te halen. Zestien lokale zwemliefhebbers nemen het in een aflossingswedstrijd op tegen de wereldrecordhouder. De bedoeling bestaat er onder meer in aan te tonen dat de nieuwe club openstaat voor zowel recreatie- als competitiezwemmers.

In januari 1980 sluit IZV aan bij de Koninklijke Belgische Zwembond, die na de splitsing de Vlaamse Zwemfederatie wordt. Er wordt terug aangeknoopt bij een vroegere traditie, de jaarlijkse doortocht in het kanaal op koekezondag. Deze succesvolle internationale wedstrijd die veel deelnemers lokt vanuit alle hoeken van België en over de grenzen heen, werd tien jaar voordien stopgezet bij het wegvallen van de toenmalige club en zal spijtig genoeg tien jaar later, in 1989, noodgedwongen ophouden te bestaan wegens de verminderde waterkwaliteit in het kanaal.

Ingrid Deceuninck, de voorzitster van het eerste uur, is dit nu nog steeds. Haar palmares is ook niet min. Op 17 oktober 2010 wordt ze onder meer wereldkampioene in het Egyptische Alexandrië in de discipline reddend zwemmen.

Eerste IZV interclub

De ijsberen van IKZ

DE IZEGEMSE KREKELZWEMMERS (IKZ)

Op 7 december 1999 wordt een tweede zwemclub opgericht, de Izegemse Krekelzwemmers. Doel van de club is naast een zwemschool en recreatief zwemmen een goed gestructureerd competitiebeleid aan te bieden. De aansluiting bij de Vlaamse Zwemliga volgt in maart 2000. Bij de start telt de club een bescheiden 75-tal leden. Hun ijsberenevenement haalt de kranten en zorgt voor de nodige promotie. Een training in die zin behoort tot het clubaanbod. Iets wat tal van zwemclubs door de jaren heen boeit, is de doortocht in het kanaal. Op 29 augustus 2004 gaat dit gepaard met het Belgisch kampioenschap open water korte afstand. Een kwalitatief lessenaanbod voor alle leeftijden maakt dat de club de laatste jaren een goede 500 leden telt. Met zijn jeugdbeleid behoort de club op competitief vlak tot de betere Belgische clubs. Medailles en titels blijven dan ook niet uit.

IKZ op stage in Calella

IZEGEMSE REDDINGSCLUB (IRC)

Iedereen kan zwemmen, weinigen kunnen zwemmen. Zoek er geen tikfout in, maar zwemmen volgens de regels van de kunst houdt iets anders in dan louter boven water blijven. In beide gevallen moeten we echter te water. Vissen zijn we nu eenmaal niet en dus kent zwemmen zijn gevaren. In die optiek is een reddingsvereniging in een sportstad als de onze met tal van wateractiviteiten een zegen.

De IRC of Izegemse Reddingsclub ziet het licht in 1993 en sluit zich aan bij de sportfederatie Vlaamse Reddingscentrale. Zelf noemen ze hun sfeer aangenaam, gezond, veilig en familiaal. De club richt zich vooral op het reddend zwemmen en men leert er de verschillende disciplines aan. Veel van de leden behalen het getuigschrift *Hoger Redder* dat de mogelijkheid biedt als redder voor beroepsdoeleinden aan het bad te staan. Ook de noodzakelijke bijscholingen blijven niet uit. Recreatief en competitief, nationaal en internationaal, in het zwembad en in open water, allemaal ingrediënten die de diversiteit van de club illustreren. Op zijn visitekaartje prijkt ooit een tweede plaats op de Belgische interclubrangschikking, wat de club ertoe brengt de nummer één te zijn bij de Vlaamse clubs. Een goede prestatie in de competitie *Sportiefste vereniging*, een zomeruitstap, een herfstbarbecue of een winterkoffietafel met koeken, dat alles versterkt de gezonde clubgeest.

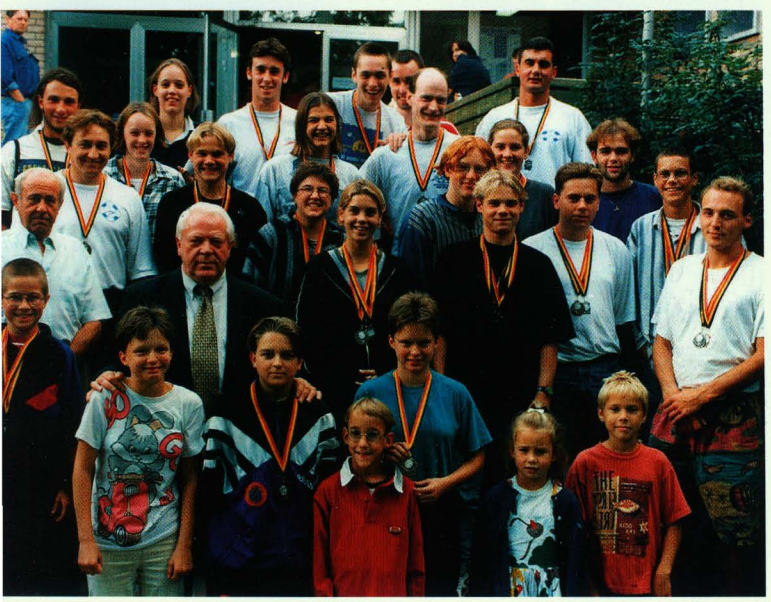

Provinciaal kampioenschap reddend zwemmen

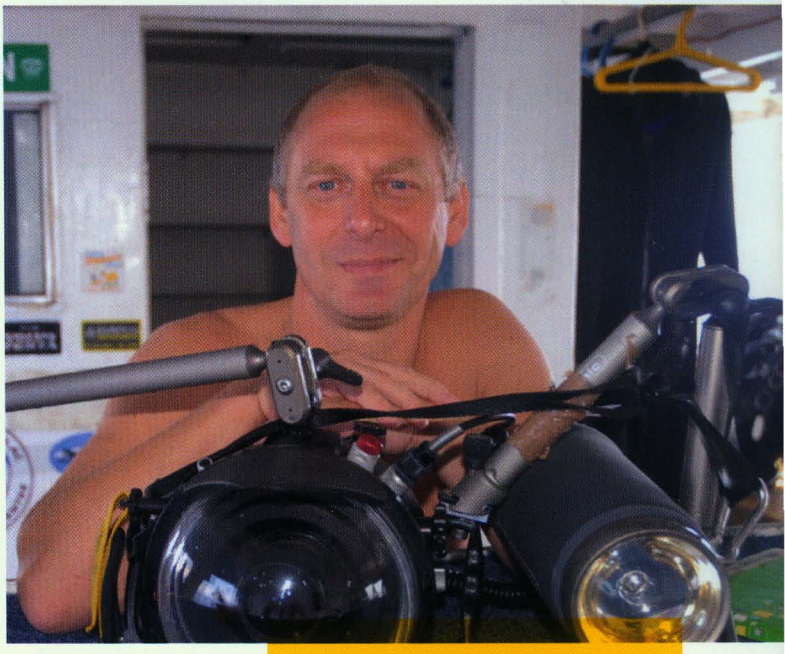

Onderwaterfotograaf Luc Eeckhaut van Nautic Duikersclub Izegem

DUIKEN

NAUTIC DUIKERSCLUB IZEGEM (NDI)

De duikclub vindt zijn oorsprong in Lendelede anno 1972 waar in het privézwembad van aannemer Henri Govaere de eerste trainingen plaatsvinden. De verhuis van een deel van de leden naar Izegem komt er in 1974 met de opening van het gloednieuw zwembad. De clubnaam past zich aan. Het eerste clubduiken vindt plaats in de steengroeve van Lessines. Midden de jaren '80 wordt meer en meer het Nederlandse Zeeland aangedaan en zo is het nog steeds. Marc Lambertz wordt in 1987 de eerste clubinstructeur. Het behalen van brevetten binnen de club wordt hierdoor heel wat toegankelijker. De club blijft verder groeien en telt momenteel een tiental instructeurs en begeleiders die instaan voor de vorming van de 70 leden. Een opportuniteit die het mogelijk maakt maximaal te kunnen genieten van de pracht van de onderwaterwereld. Onder de leden telt men Luc Eeckhaut, een gerenommeerd onderwaterfotograaf met wereldwijd tal van onderscheidingen, alsook Ronny Vanhaelewijn die prijzen kaapt met zijn onderwatervideografie.

WATERSKI EN WAKEBOARD

IZEGEMSE WATERSPORTVERENIGING (IWV)

Onder impuls van een viertal gedreven waterskiërs wordt de vzw Izegemse Watersportvereniging opgericht in 1973. Een bescheiden start aan de centrale brug, een verhuis naar het oude "Sas" van Kachtem, een eerste clubhuis en de eerste aanlegsteigers, dit alles behoort tot het verleden na de verbreding van het kanaal. De vereniging vindt haar definitieve stek aan de Noordkaai waar ook twee haventjes worden aangelegd. De sportieve infrastructuur met secretariaat, douches en kleedkamers, de uitbouw van de cafetaria 't Schroefke met terras, speelterrein en groenzone, en de uitrusting van de haventjes met aangepaste aanlegplaatsen zorgen ervoor dat de groei van de club een grote vlucht kent. Aan het kanaal zelf wordt een slipway met startponton aangelegd. Blootvoetskiën en races voor dames bezorgen de club nationale kampioenen in de jaren '70.

Halfweg de jaren '80 wordt een eigen clubboot aangekocht om de bloeiende jeugdwerking te optimaliseren en de initiaties waterskiën en wakeboarden te ondersteunen. Tijdens het laatste decennium van de vorige eeuw verdwijnt het klassieke skiën wat op de achtergrond en komt het wakeboarden meer en meer aan bod. Izegem wordt het mekka van deze discipline in Vlaanderen. De club telt onder zijn leden titelhouders op nationaal, Europees en wereldniveau. Met een goede 300 leden, ruimte voor een 85-tal boten en nog eens vaste aanlegplaatsen in het kanaal voor grotere boten, werkt de club steeds verder aan zijn uitbouw. Er wordt reeds aan een derde haventje gedacht, ditmaal voor toervaartboten.

Extrasportief kan men niet om de oude sasbrug heen. Deze ophaalbrug verbindt tot 1975 de dorpskern van Kachtem met de Roeselaarsestraat in Izegem. Haar naam dankt ze aan het feit dat ze gelegen is naast het *Sas* (sluis). Bij de verbreding van het kanaal midden de jaren '70 wordt dit stukje erfgoed van de ondergang gered door IWV. Een tiental jaren later is de restauratie een feit. In 2011 komt er een tweede restauratie; een uitbreiding van de haven zit er aan te komen.

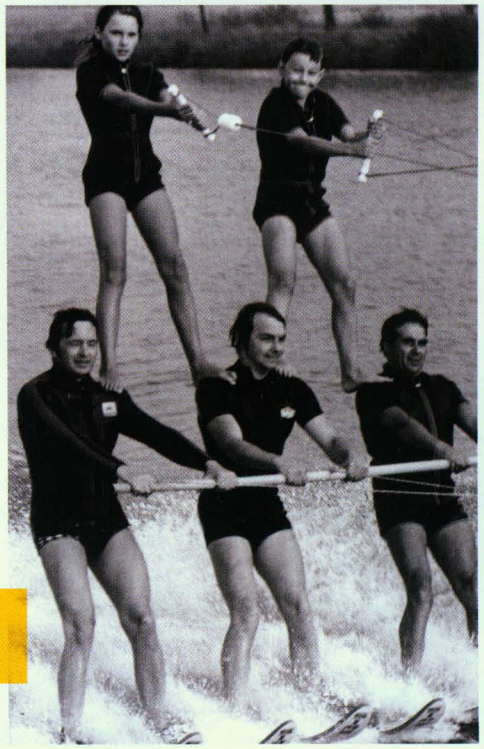

Waterskishow van IWV in 1980

Kampioen Michael Callebert van IWV aan het werk

BALSPORTEN

erima
REACTOR
G9
erima
FUSION
G10
erima

VOETBAL

Voetbal is populair. Van kinds af aan kan men de confrontatie met deze sport niet ontwijken. Algemeen wordt aangenomen dat de roots van het voetbal in Engeland liggen. Daar vindt men ook de oudste professionele voetbalclub ter wereld: Notts County FC. Internationaal ontstaan de Fédération Internationale de Football Association (FIFA) in 1904 en de Union of European Football Associations (UEFA) in 1954. Deze laatste kennen we als de organisator van de Champions League en de Europa League.

Het moet rond 1880 zijn dat rijke industriëlen het populaire spel in België introduceren. In 1895 wordt de Union Belge des Sociétés de Football Association opgericht, de latere KBVB. Antwerp FC wordt de eerste Belgische voetbalclub.

Ook in Izegem is het de gegoede burgerij die in 1903 het initiatief neemt. Men speelt rechtover het klooster in Emelgem. Het gaat uiteraard om pure liefhebberij waarbij de speler alles zelf bekostigt. Na de match, hoe kan het anders, trekt men naar het centrum van Izegem. Men bezoekt er menig café om steevast te eindigen in La ville de Bruxelles waar dochter Philomena instaat voor de achtergelaten vuile was. Dat is nu niet anders, althans wat de achtergelaten vuile was betreft. Geldproblemen zorgen ervoor dat Club Iseghem na 1912 opgedoekt wordt. Die situatie kan niet lang zo blijven en in 1915 wordt Football Club Iseghem gesticht in het lokaal De Twee Bruggen op de Dam in Emelgem. In 1920 sluit de club aan bij de Union Royale Belge des Sociétés de Football. Men wordt zelfs kampioen in 4de Provinciale. Tot viermaal toe moet van terrein veranderd worden. Dat zorgt telkens voor problemen, in die mate zelfs dat de club in 1923 ontbonden wordt.

Eerste voetbalclub van Izegem 1903 - 1904

KFC Izegem in vroegere tijden

KFC IZEGEM (KONINKLIJK FOOTBALL CLUB IZEGEM)

Maar ook die situatie zal niet lang blijven bestaan. In 1926 wordt de draad terug opgenomen. Het jaar erop krijgt de club het nieuw en huidig stamnummer 935 en kan hij beginnen in 4de Provinciale. Dit wordt de start van KFCI. Door de jarenlange afwezigheid van enig voetbalspel moeten er heel wat ex-spelers teruggehaald worden bij de omliggende clubs. Club Iseghem speelt drie seizoenen op rij kampioen. Een inwendig reglement verbiedt de spelers op te treden met wijkclubs. Het voetbalveld in de Reperstraat wordt in 1931 eigendom van de club. In het seizoen 1943-1944 stijgt FC Izegem naar 1ste Provinciale, meteen goed voor een vierde titel. Trainer op dat moment is de legendarische Raymond Braine, één van de eerste Belgische profvoetballers. Hij zal later zijn carrière verder uitbouwen bij Sparta Praag.

1945 wordt het jaar van Rik Isemborgs. Deze 16-voudige Rode Duivel, spelend voor Beerschot, vlucht uit angst voor de V1-bommen boven zijn stad en vindt onderdak bij zijn Izegemse vriend, schoenfabrikant Jerôme Dekimpe. Onder zijn speler-trainerschap wordt Izegem in 1949-1950 voor de vijfde maal kampioen, ditmaal in Bevordering. Hierdoor belandt de club in eerste afdeling, wat nu tweede nationale is. Derde afdeling bestond toen niet.

Niettegenstaande de daling naar een lagere afdeling wordt 1953 een heel belangrijk jaar voor de club omwille van twee zaken. Op 13 mei wordt de titel *Koninklijk* toegekend en mag de club zich voortaan KFC Izegem noemen. Op 30 augustus is er de inhuldiging van het nieuwe stadion. Dit nieuwe stadion vormt in 1954 het decor voor het hoogtepunt in de clubgeschiedenis: de titel in derde nationale en de promotie naar tweede nationale. Het zijn gloriedagen voor de supporters. Zo komen er 12.000 toeschouwers de match tegen Club Brugge bijwonen. Izegem verliest met 0-1. KFC Izegem kan echter niet standhouden in 2de Afdeling en degradeert na verlies op Sint-Truiden. De neerwaartse beweging is niet te stoppen en eindigt pas in het provinciaal voetbal. Het zal tot 1966 duren voor KFCI terug een kampioenentitel kan behalen. Met deze zevende titel sluit

de club opnieuw aan met het nationaal voetbal en zal hij in Bevordering blijven tot 1971. De resultaten bij de Izegemse jeugd komen er in 1971. De provinciale juniores behalen de nationale titel. In de kwartfinale winnen de juniores van thuisploeg Charleroi om daarna in de halve finale het ongenaakbaar gewaande Anderlecht te verslaan. De finale in het Anderlechtstadion wordt de apotheose met de overwinning tegen Turnhout. Gevolg is dat het eerste elftal het daaropvolgend seizoen voor de achtste maal kampioen wordt. Een zuiver Izegems icoon en eigen voetbalproduct is Maurice Ghesquiere. Een kleine 40 jaar verbindt hij zich aan de club. Als jeugdspeler, als fanionspeler en als jeugdtrainer. Hij is erbij in 1954 tijdens het behalen van de fameuze titel met promotie naar tweede nationale. Met het aanwerven van vreemde spelers en met gelddominantie heeft hij het moeilijk maar zo'n evolutie kan men nu eenmaal niet keren. Gelukkig vindt hij veel voldoening in het bijbrengen van de voetbalkunde aan zoveel jongeren, twintig jaar lang.

Voor zijn 50-jarig bestaan zorgt de club voor een negende titel en de promotie naar Derde Nationale waar hij acht jaar zal verblijven. Wellicht de meest constante periode in het bestaan van de club. Met het jammerlijke en veel te vroege overlijden van Guido Vangheluwe, voorzitter, hoofdsponsor en ziel van de club, is KFCI als het ware onthoofd. Door bezuinigingen kent Izegem moeilijke jaren op sportief vlak. De tiende titel in de rijke geschiedenis komt er in 1988. Het zal vijf jaar Bevordering worden. In 1993 stijgt de vereniging naar Derde, goed voor een elfde titel. Het is vallen en opstaan en men viert in 2000 de twaalfde titel, weliswaar in 1ste Provinciale. Reorganisatie en de nieuw opgerichte supportersclub *In nood kent men zijn vrienden* garanderen een dertiende kampioenentitel en promotie naar Bevordering, zodat *75 jaar KFCI* passend gevierd kan worden. Er blijven nog twee promoties te vermelden: in het seizoen 2006 naar Bevordering en in 2010 naar 3de Nationale. Het wordt een onverdiend heen-en-terugticket. Nu maar hopen op een zestiende titel die ons voetbal terugbrengt waar het hoort, in Derde Nationale.

KFC IZEGEM STUDAX

Enkele plaatselijke vrienden stichten in 1964 een Studaxploeg. Na het eerste elftal en de beloften wordt dit het derde elftal van KFC Izegem. Studaxploegen zitten in de lift, in die mate dat er in West-Vlaanderen een specifieke studaxreeks bestaat. *Fielke*, de eerste verzorger, is een begrip in studaxtermen, zijn zoon Carlos Vanden Berghe is thans de toegewijde voorzitter. Guido Vangheluwe en Francis Bourgeois, twee voorzitters die de vereniging veel te vlug ontvallen zijn, vormden met secretaris Lucien Vanneste de drijvende krachten achter het studaxgebeuren. De vriendenploeg behaalt elf titels en speelt af en toe ook op buitenlandse bodem. Of het nu Leicester (GB) is waar ooit Jean-Pierre Monseré wereldkampioen wordt, of het Spaanse La Manga del Mar Menor, het favoriete afzonderingsoord van die andere Belgische ploeg RSC Anderlecht, aan sfeer en kameraadschap is er geen gebrek. Ook buiten het voetbal betekent Studax iets. Wie herinnert zich niet de studaxbarboot en de studaxkroegen tijdens de kermisweek, of het dreupelkot en de bierwagen op de batjes? Ondanks het feit dat het steeds moeilijker wordt om spelers te rekruteren voor de *vroege* zondagmorgen, moet *50 jaar Studax* kunnen. Als de club het dus volhoudt tot 2014, zal dat passend gevierd worden.

KFC Izegem ploeg 2011-2012

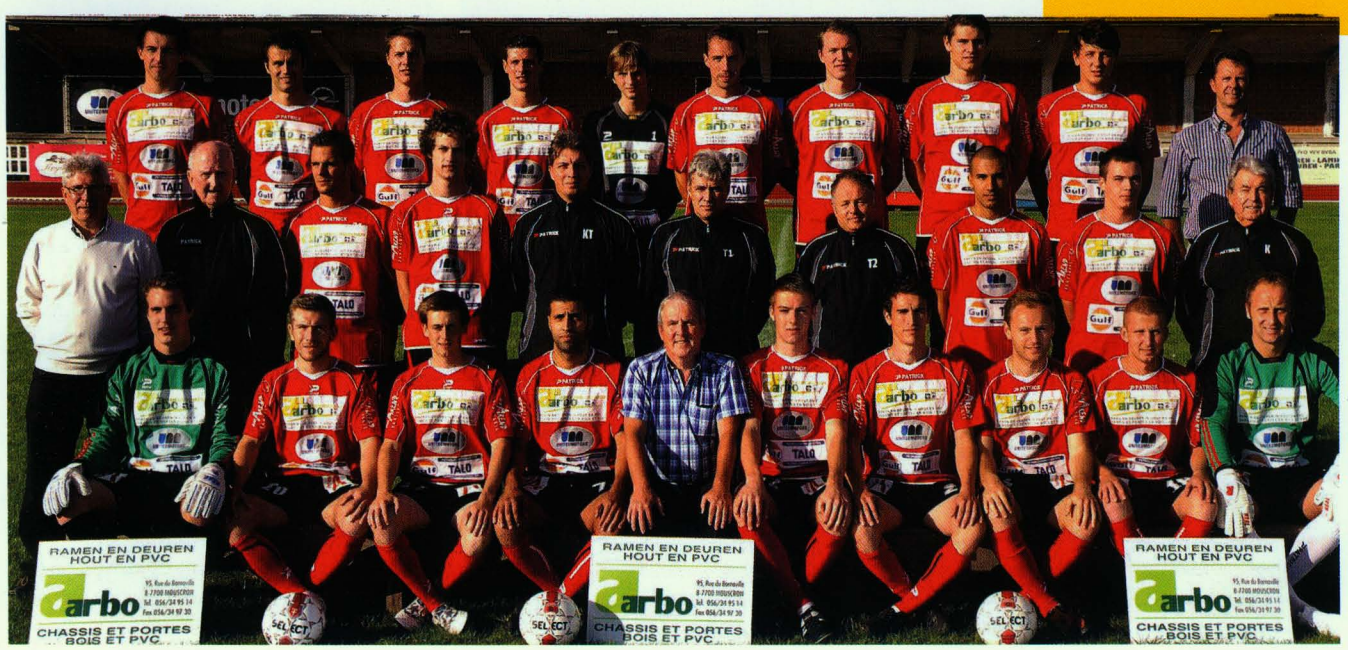

KFC Izegem in vroegere tijden

KFC IZEGEM (KONINKLIJK FOOTBALL CLUB IZEGEM)

Maar ook die situatie zal niet lang blijven bestaan. In 1926 wordt de draad terug opgenomen. Het jaar erop krijgt de club het nieuw en huidig stamnummer 935 en kan hij beginnen in 4de Provinciale. Dit wordt de start van KFCI. Door de jarenlange afwezigheid van enig voetbalspel moeten er heel wat ex-spelers teruggehaald worden bij de omliggende clubs. Club Iseghem speelt drie seizoenen op rij kampioen. Een inwendig reglement verbiedt de spelers op te treden met wijkclubs. Het voetbalveld in de Reperstraat wordt in 1931 eigendom van de club. In het seizoen 1943-1944 stijgt FC Izegem naar 1ste Provinciale, meteen goed voor een vierde titel. Trainer op dat moment is de legendarische Raymond Braine, één van de eerste Belgische profvoetballers. Hij zal later zijn carrière verder uitbouwen bij Sparta Praag.

1945 wordt het jaar van Rik Isemborgs. Deze 16-voudige Rode Duivel, spelend voor Beerschot, vlucht uit angst voor de V1-bommen boven zijn stad en vindt onderdak bij zijn Izegemse vriend, schoenfabrikant Jerôme Dekimpe. Onder zijn speler-trainerschap wordt Izegem in 1949-1950 voor de vijfde maal kampioen, ditmaal in Bevordering. Hierdoor belandt de club in eerste afdeling, wat nu tweede nationale is. Derde afdeling bestond toen niet.

Niettegenstaande de daling naar een lagere afdeling wordt 1953 een heel belangrijk jaar voor de club omwille van twee zaken. Op 13 mei wordt de titel *Koninklijk* toegekend en mag de club zich voortaan KFC Izegem noemen. Op 30 augustus is er de inhuldiging van het nieuwe stadion. Dit nieuwe stadion vormt in 1954 het decor voor het hoogtepunt in de clubgeschiedenis: de titel in derde nationale en de promotie naar tweede nationale. Het zijn gloriedagen voor de supporters. Zo komen er 12.000 toeschouwers de match tegen Club Brugge bijwonen. Izegem verliest met 0-1. KFC Izegem kan echter niet standhouden in 2de Afdeling en degradeert na verlies op Sint-Truiden. De neerwaartse beweging is niet te stoppen en eindigt pas in het provinciaal voetbal. Het zal tot 1966 duren voor KFCI terug een kampioenentitel kan behalen. Met deze zevende titel sluit

de club opnieuw aan met het nationaal voetbal en zal hij in Bevordering blijven tot 1971. De resultaten bij de Izegemse jeugd komen er in 1971. De provinciale juniores behalen de nationale titel. In de kwartfinale winnen de juniores van thuisploeg Charleroi om daarna in de halve finale het ongenaakbaar gewaande Anderlecht te verslaan. De finale in het Anderlechtstadion wordt de apotheose met de overwinning tegen Turnhout. Gevolg is dat het eerste elftal het daaropvolgend seizoen voor de achtste maal kampioen wordt. Een zuiver Izegems icoon en eigen voetbalproduct is Maurice Ghesquiere. Een kleine 40 jaar verbindt hij zich aan de club. Als jeugdspeler, als fanionspeler en als jeugdtrainer. Hij is erbij in 1954 tijdens het behalen van de fameuze titel met promotie naar tweede nationale. Met het aanwerven van vreemde spelers en met gelddominantie heeft hij het moeilijk maar zo'n evolutie kan men nu eenmaal niet keren. Gelukkig vindt hij veel voldoening in het bijbrengen van de voetbalkunde aan zoveel jongeren, twintig jaar lang.

Voor zijn 50-jarig bestaan zorgt de club voor een negende titel en de promotie naar Derde Nationale waar hij acht jaar zal verblijven. Wellicht de meest constante periode in het bestaan van de club. Met het jammerlijke en veel te vroege overlijden van Guido Vangheluwe, voorzitter, hoofdsponsor en ziel van de club, is KFCI als het ware onthoofd. Door bezuinigingen kent Izegem moeilijke jaren op sportief vlak. De tiende titel in de rijke geschiedenis komt er in 1988. Het zal vijf jaar Bevordering worden. In 1993 stijgt de vereniging naar Derde, goed voor een elfde titel. Het is vallen en opstaan en men viert in 2000 de twaalfde titel, weliswaar in 1ste Provinciale. Reorganisatie en de nieuw opgerichte supportersclub *In nood kent men zijn vrienden* garanderen een dertiende kampioenentitel en promotie naar Bevordering, zodat *75 jaar KFCI* passend gevierd kan worden. Er blijven nog twee promoties te vermelden: in het seizoen 2006 naar Bevordering en in 2010 naar 3de Nationale. Het wordt een onverdiend heen-en-terugticket. Nu maar hopen op een zestiende titel die ons voetbal terugbrengt waar het hoort, in Derde Nationale.

KFC IZEGEM STUDAX

Enkele plaatselijke vrienden stichten in 1964 een Studaxploeg. Na het eerste elftal en de beloften wordt dit het derde elftal van KFC Izegem. Studaxploegen zitten in de lift, in die mate dat er in West-Vlaanderen een specifieke studaxreeks bestaat. *Fielke*, de eerste verzorger, is een begrip in studaxtermen, zijn zoon Carlos Vanden Berghe is thans de toegewijde voorzitter. Guido Vangheluwe en Francis Bourgeois, twee voorzitters die de vereniging veel te vlug ontvallen zijn, vormden met secretaris Lucien Vanneste de drijvende krachten achter het studaxgebeuren. De vriendenploeg behaalt elf titels en speelt af en toe ook op buitenlandse bodem. Of het nu Leicester (GB) is waar ooit Jean-Pierre Monseré wereldkampioen wordt, of het Spaanse La Manga del Mar Menor, het favoriete afzonderingsoord van die andere Belgische ploeg RSC Anderlecht, aan sfeer en kameraadschap is er geen gebrek. Ook buiten het voetbal betekent Studax iets. Wie herinnert zich niet de studaxbarboot en de studaxkroegen tijdens de kermisweek, of het dreupelkot en de bierwagen op de batjes? Ondanks het feit dat het steeds moeilijker wordt om spelers te rekruteren voor de *vroege* zondagmorgen, moet *50 jaar Studax* kunnen. Als de club het dus volhoudt tot 2014, zal dat passend gevierd worden.

KFC Izegem ploeg 2011-2012

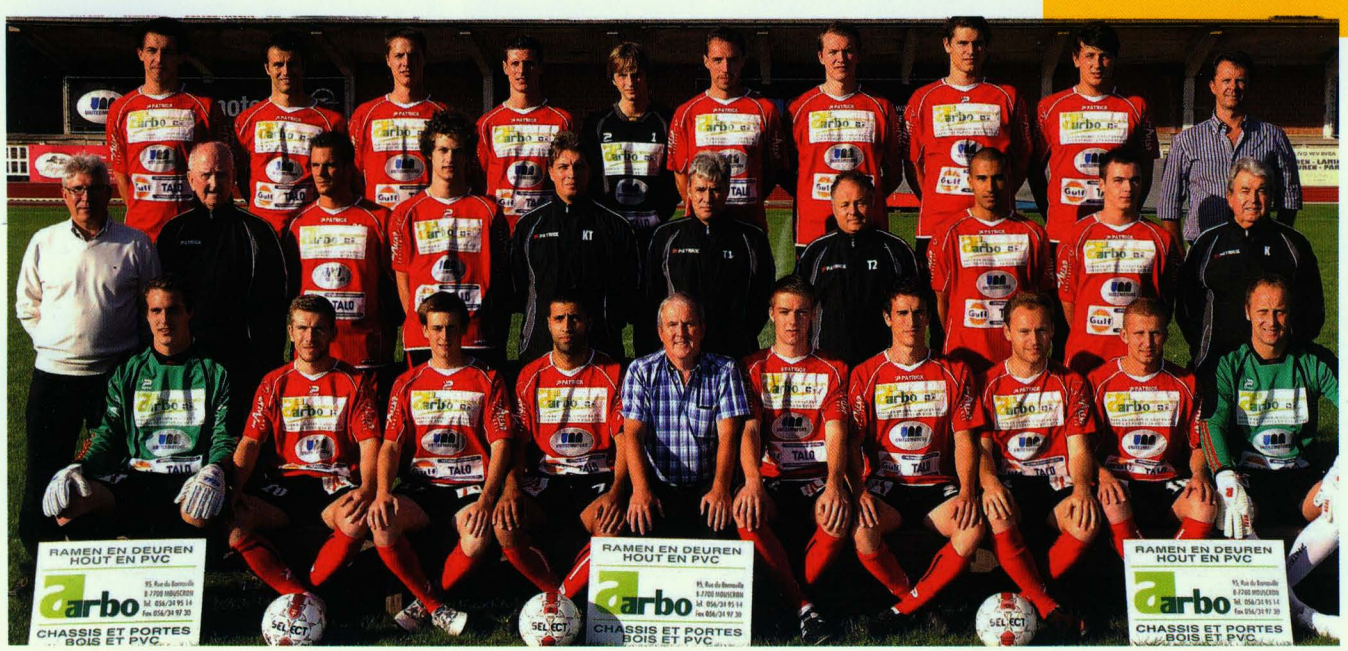

SV Izegem (staand) neemt het op tegen VK Kachtem tijdens de derby in 2011

SV IZEGEM (SPORTVERENIGING IZEGEM)

De complexiteit van de voetbalsport kan zorgen voor meningsverschillen. Dit is het geval bij enkele KFC Izegem-bestuursleden die met wat vrienden een nieuwe club stichten, in feite de derde van de stad. De boreling heet SV Izegem, de peter RSC Anderlecht. Een geboorte onder een prestigieus gesternte. Niet alleen de paarswitte kleur van de peter stimuleert de kersverse club, ook zijn resultaten. Zo wordt SV in zijn startjaar meteen kampioen met maar één verlieswedstrijd. Tijdens de openingsmatch nemen de toenmalige keeper, Ronny Ghillemyn, en de Nederlandse internationaal en gewezen Anderlechtkeeper, Jan Ruiter, elk een helft voor zich. Ronny is trouwens de huidige voorzitter. Op 23 september 1976 wordt dan de *vzw Sportvereniging Izegem* gesticht. Voorzitter en hoofdsponsor is Eddy Declercq die zijn voetbaltalenten reeds bewezen heeft als doelman bij KFCI. De club kenmerkt zich door de jaren heen als een duiventil met veel komen en gaan van bestuursleden. Een negatieve noot is de huidige aanwezigheid in de laagste reeks, 4de Provinciale. Het positieve is de goede jeugdwerking en de geboden opportuniteit om de Emelgemse voetballertjes zowat aan huis te begeleiden.

Van 1975 tot en met 1988 vindt jaarlijks in de maand maart de *Nacht van Izegem* plaats , met als hoogtepunt het verkiezen van een Sportprinses. De bedoeling is, naast het spijzen van de kas, een waardige ambassadrice te hebben voor alle sportverenigingen. De hoofdprijs is telkens een auto. Binnen de vereniging ontstaat er een splitsing en vanaf 1979 wordt jaarlijks in januari het *Sportiefste paar* gekozen. In 1991 is het sportieve er helemaal vanaf want men schakelt dan over op *De Honeymoonkwis*. Deze organisatie verdwijnt na een paar jaar.

VK KACHTEM

VK Kachtem is in 1971 ontstaan uit de fabrieksploeg DEKA (De Mets Kachtem), onder impuls van Karlos Defrancq, de toenmalige directeur van de firma. De interieurkleuren van de firma, geel-blauw, worden de kleuren van de ploeg. In die periode speelt men in het Roeselaars liefhebbersverbond. Het jaar erop wordt een tweede ploeg ingeschreven in het corporatief Sportverbond. In 1975 sluit VK Kachtem aan bij de Belgische Voetbalbond, maar dan uitsluitend met een knapenploeg, wat in feite een unicum is. In het seizoen '76-'77 volgt het eerste elftal. Karlos Defrancq is de eerste trainer en blijft voorzitter tot 1998. De ploeg heeft tien jaar nodig om te promoveren naar Derde Provinciale. Na haar kampioenentitel in '91 zal ze zich vijf jaar weten te handhaven in Tweede Provinciale. Het fanionelftal wordt uiteindelijk vijfmaal kampioen , doch speelt momenteel weer in de laagste reeks, Vierde Provinciale, samen met stadsgenoot SV Izegem.

De jeugd van KFCI aan het werk

Rik en Ain

VAN WIJKCLUBS VIA FABRIEKSVOETBAL NAAR JEUGDVERENIGINGEN EN CAFÉPLOEGEN

Voetbal zit in onze genen. Nieuwe ploegen met eigen competitie vormen zich. De sociale omstandigheden in de loop der tijden zijn bepalend. Het begint met de wijkploegen. Het is de periode waar een wijk nog een entiteit is waar iedereen zowat iedereen kent. Zo is er de Abele ploeg, de lustige Kasteelvrienden, Union Emelgem en Sport Emelgem, om er maar enkele te noemen. Union Emelgem wordt in het seizoen 1930-31 kampioen van de wijkclubs. Over het algemeen zijn deze clubs geen lang leven beschoren. Intussen richten enkele misnoegden van KFC Izegem de Vlaamse Voetbalbond Izegem op. Na de Tweede Wereldoorlog komt ook Izegem Sport op het voetbaltoneel. Beide verenigingen houden het niet lang vol. Wellicht moet men de reden zoeken bij het succes van het opkomend corporatief voetbal.

De Izegemse industrie floreert en zorgt voor een ware competitie onder de onderlinge fabrieksploegen. De gouden economische jaren vertalen zich onder meer langs de voetbalploegen van Tanghe-Wybo, Aurora, Slachthuis Bouckaert, Clementboys, Winsol, Dekimpe, Pareit, Boucherie, Handzame, Strobbe, Eperon d'Or, Declercq, enz. Begin 1960 verdwijnt deze vorm van bedrijfsvoetbal. Clevere cafébazen zien hierin een renderende activiteit en zo ontstaan de caféploegen. Al deze ploegen vinden hun gading binnen het liefhebbersverbond.

Jado die later zullen uitgroeien tot VK Pallieters

Ook de jeugdbewegingen zorgen voor een eigen voetbalploeg. Zo is er onderandere VK Pallieters, één van de oudste en nog bestaande clubs. VK Pallieters (1969) kent zijn ontstaan in de Jado (1963). De Jado speelt in die tijd onder meer tegen de Chiro, de KSA, de Scouts en de Stella Boys. Ook bepaalde scholen doen mee aan deze liefhebbersjeugdcompetitie. De wedstrijden worden gespeeld op het voetbalveld van Kasteel Wallemote. Al snel wordt bij bepaalde leden van die jeugdverenigingen het voetbal de hoofdbrok en omdat dit niet strookt met de kalender van een jeugdvereniging, volgt de splitsing.

De cafévoetbalploegen krijgen steun van het Stadsbestuur en kunnen zich tot op vandaag verder ontwikkelen. Izegem heeft veel liefhebbersploegen maar weinigen zijn tot op heden nog actief. Vandaag kennen we nog VK Pallieters, het Vlaams Huis en Koffie Moeders Droom. Deze laatste ploeg heeft zijn kokaal in De Vagant en speelt competitie in Regio Mid-West. Koffie Moeders Droom is tevens de organisator van de Kroegentocht wat een bron van inkomsten betekent. Vandaag herinneren we nog SK Rebry (1969) die in mei 1973 SK Devolder wordt en Mol Sport (1965) uit de wijk De Mol. Na 1970 kent een ander facet voetbal zijn opgang: het minivoetbal.

VK Pallieters anno 1976

MINIVOETBAL

De opening van de nieuwe sporthal in 1976 ligt aan de basis van een minivoetbalfurie. Er zijn onmiddellijk heel wat ploegen die aan deze nieuwe discipline willen deelnemen. De sportraad ziet hier wel graten in en om dit alles wat te ondersteunen wordt het eerste zomertornooi van stad Izegem georganiseerd. Het volgend jaar in 1977 volgt het eerste wintertornooi van stad Izegem. Ongeveer 30 minivoetbalploegen zijn bij dit sportief gebeuren betrokken. Tijdens de eerste wedstrijden vliegt een bal tegen één van de latten van het plafond. Die liggen blijkbaar niet goed vast en zo komt er één naar beneden. Daardoor wordt deze wat hardere sport even in vraag gesteld. Aanpassingswerken lossen dit gelukkig op. De huidige Izegemse minivoetbalcompetitie blijft een groot succes.

Laureaten van de minivoetbalcompetitie

HANDBAL

Handbal ontstaat in Denemarken waar in 1904 de eerste handbalfederatie tot stand komt. Zoals bij zoveel sporttakken ondergaat ook handbal een grondige metamorfose. Oorspronkelijk gespeeld op voetbalvelden met elf spelers, thans op kleinere velden, hoofdzakelijk indoor en met zes spelers en een doelman. Luikenaar Jules Devlieger ontdekt de sport op de olympiade in Praag in 1921 en brengt die naar ons land. De Belgische Handbalbond ziet het levenslicht in 1958. De internationale dominantie van de Oost-Europeanen krijgt een flinke deuk na de val van de muur. Halfweg de jaren '90 werpt Frankrijk zich op als gidsland bij de mannen. Uitgerekend onze zuiderburen nemen het in de finale van het wereldkampioenschap 2011 op tegen Denemarken, het land waar het allemaal begon. Bij de dames blijven de Scandinavische landen de toon zetten.

HANDBALCLUB IZEGEM (HBC IZEGEM)

Zoals Jozef Vanlandeghem in 1896 tijdens een zakenreis Leuven kennismaakt met het doelschieten en die sport overbrengt naar onze regio, zo doet Geert Denijs hetzelfde, 80 jaar later, met de handbalsport die hij leert appreciëren tijdens zijn verblijf in de kadettenschool in Lier. Deze eerder onbekende sport in onze stad introduceren is een onmogelijke opgave, of toch niet? HBCI rekruteert, hoe kan het anders, in andere balsporten. Ook scholen krijgen initiatielessen handbal. Soms melden ze zich afwezig door voorrang te geven aan hun oorspronkelijke sporttak of is drempelvrees voor de *onbekende* sport een te grote hindernis. Filip Motte komt via het Sint-Jozefscollege de club binnen. Twijfelend aan het *avontuur* (*onbekend is onbemind*) sluit hij zich met veel moeite aan. Hij zal in 1996 Geert Denijs als voorzitter opvolgen.

April 1999 HBCI heren Kampioen in Turnhout en gaat naar 1ste Nationale

HBCI dames Kampioen 2000 – 2001
kampioen 1ste Landelijke

Tophandbal situeert zich in de provincies Antwerpen, Limburg en Luik. Niet zo evident voor een *verre* West-Vlaamse club om zich daartussenin te nestelen. En toch is het HBC Izegem dat tot tweemaal toe de hoogste reeks bereikt, weliswaar telkens met een ticket *heen en terug*. Steeds op de toppen van de tenen moeten staan en dan niet alleen op sportief maar ook op financieel vlak, is niet van die aard om er veel plezier aan te beleven. Welke Belgische topspeler wil nu 150 km verplaatsing trotseren, wanneer er vraag en aanbod genoeg is in zijn eigen streek? Komt daarbij dat een buitenlandse trainer niet voor een paar broodjes komt.

De club verandert het geweer van schouder. Jeugd klaarstomen voor de seniorenteams is nu topprioriteit. Het intens jeugdbeleid zorgt voor succes en staat als voorbeeld voor zoveel andere disciplines. Jeugdcoördinator Hans Beheydt en zijn team van een vijftigtal personen mogen terecht fier zijn op hun West-Vlaamse suprematie. In Vlaanderen behoren ze bovendien tot de top drie qua werking en resultaten. De herenploeg speelt in 2011 Superliga (3de klasse) met uitsluitend eigen jeugdspelers. Een reeks hoger, Tweede Nationale is sportief wel aantrekkelijker. Deel uitmaken van de Belgische top 20 is quasi een conditio sine qua non.

De handbaldames draaien mee in de hoogste divisie, zij het in fusie met Middelkerke, een noodzaak om de kosten te drukken. De meisjesploegen blijven daarentegen bij hun respectieve club. Ondertussen vinden twee jeugdproducten hun heil in het buitenland. Eén ervan, Jens Lievens, is keeper van de nationale ploeg. Jeugdproducten zien doorgroeien naar de internationale scène voldoet soms meer dan spelen in eerste nationale *op de toppen van de tenen*. Die jeugdwerking krijgt vanaf 2004 een nieuwe impuls. Jaarlijks stuurt de club minstens één jeugdteam naar de Noord-Franse competitie. Een meerwaarde die ook niet zonder gevolg blijft voor hun jeugdtornooi.

Ines Mulier Tornooi

Dit internationaal jeugdtornooi, jaarlijks traditioneel op paaszaterdag, is aan zijn 16e editie toe en geniet ondertussen een stevige reputatie. Het tornooi draagt de naam Inès Mulier ter nagedachtenis van de Izegemse speelster die spijtig genoeg verongelukt bij het terugkeren na een wedstrijd in Middelkerke.

50 ploegen, een maximum, vinden telkens de weg naar Izegem. De stad lijkt een kruispunt van handbalculturen. De clash tussen de technisch individuele Fransen en de collectief fysieke Nederlanders is de magneet waar ook het gastland beter van wordt. Twee Izegemse sporthallen worden gebruikt, maar ook in vier buurgemeenten staat het tornooi in het teken van de voorrondes. De finalisten besluiten de strijd in De Krekel. Een waar feest voor honderden jeugdspelers van heinde en verre. Dit is ook het geval op paaszaterdag 23 april 2011. De toegelaten 50 deelnemende ploegen affiche-ren 'kompleet'. Voor verblijf wordt een beroep gedaan op het jeugdcentrum de Warande te Kortrijk, een jeugdherberg in Brugge en een camping in Waregem. Spelers, begeleiders en medewerkers vertegenwoordigen in totaal zo een kleine 1000 personen. Volgende niet te missen afspraak is paaszaterdag 7 april 2012.

AMERICAN FOOTBALL

De Amerikaanse profcompetitie - National Football League (NFL) – is verreweg de meest bezochte balsportcompetitie in de Verenigde Staten, maar ook wereldwijd gezien. Het gemiddeld bezoekersaantal per wedstrijd bedraagt 60 000. De uiteindelijke finale, de SUPER BOWL, vindt ieder jaar plaats begin februari. Tussen de tien best bekeken tv-programma's in de VS staan maar liefst zes superbowls. De Belgian Foot League (BFL) bestaat uit een Vlaamse League met acht ploegen (de Flemish Football League - FFL) en een francofone met zeven ploegen.

DE WEST-VLAANDEREN TRIBES

Het begint allemaal in 1989 met de *Izegem Redskins* onder impuls van Rudy Dewaegenaere, een speler van de ontbonden Moeskroen Redskins, die de nieuw gevormde club leven inblaast met enkele ploegmaten en uiteraard wat Izegemnaren. Hun eerste wedstrijd tegen Raiders Brussel wordt stopgezet bij een verliesscore van 78-0. Het zal trouwens vier seizoenen duren vooraleer er een wedstrijd gewonnen wordt. Moeilijke tijden die alleen maar overbrugd worden dankzij de onderlinge vriendschap en de passie voor deze sport.

In 1994 stopt een andere club, de Ostend Tigers waardoor enkele spelers de Izegemse club vervoegen. Midden de jaren '90 wordt in Izegem een juniorteam gevormd, de Redskins Juniors. Dit doet zich tevens voor in Oostende met de Ostend Seminoles. Eind de jaren '90 zorgt Izegem voor een bijkomende trainerskern in Oostende. Intussen zijn de moeilijke sportieve tijden voorbij en worden de Izegem Redskins in 2000 en 2001 Nationaal Kampioen.

In 2003 wordt het team herdoopt tot de West-Vlaanderen Tribes met twee kernen: de Izegem Redskins en de Ostend Seminoles: verwijzingen naar twee Indianenstammen,de roodhuiden en een indianenvolk uit Florida. Vandaar de groepsnaam *Tribes* of stammen. Europees winnen ze in 2009 de Atlantic cup door in een spannende finale de Dublin Rebels uit Ierland te verslaan.

Het overbruggen van een moeilijke beginperiode, de opgang naar prachtige resultaten en een degelijk jeugdbeleid doen hun devies *One Team, One Family* alle eer aan. We zijn 5 juni 2011 en krijgen het breaking news binnen. Onder het oog van meer dan 2100 supporters gaan de Brusselse Black Angels door de knieën en winnen de Tribes zo hun achtste nationale titel, de zesde op rij. Een vermeldenswaardig Izegems tintje vinden we bij de broers Pieter en Willem Demuynck die er bij zijn vanaf het eerste uur. Zij slepen zeven Belgische titels in de wacht, veroveren enkele caps voor de nationale ploeg en winnen op Europees vlak de Atlantische Oceaan cup. Samen met Stefaan Degrendele vormen ze de motor van de Izegemse afdeling.

De West-Vlaanderen Tribes Nationaal kampioen in 2000

BBCI op het buitenterrein van het pas aangelegde stadion in 1955

BASKETBAL

Basketbal ontwikkelt zich in 1891 dankzij James Naismith, een sportleraar bij de Young Men's Christian Association (YMCA) in Springfield (USA). De bedoeling is een intensieve sport te bedenken die door buitensporters beoefend kan worden tijdens de wintermaanden. Het basketbal vindt meteen een grote aanhang over de hele Verenigde Staten. Rond 1920 ontstaan al veel professionele ploegen, weliswaar met een manke organisatie. Pas in 1949 vormt zich een waardige competitie dankzij de National Basketball Association, beter gekend als de NBA. In 1936 wordt basket olympisch. De Verenigde Staten spelen er een dominante rol, remember het fameuze *Dream team*. Is basket oorspronkelijk uitsluitend een mannensport, de Women's National Basket Association gaat succesvol de professionele toer op, dankzij grote broer NBA. Amerikaanse troepen introduceren deze sport in Europa tijdens de Eerste Wereldoorlog. De Koninklijke Belgische Basketbal Bond (KBBB) wordt opgericht in 1927. Voor de Vlaamse regio wordt dit dan de Vlaamse Basketbal Liga (VBL).

BASKETBALCLUB IZEGEM BBCI

Zoals reeds het geval was voor andere sporttakken, ligt ook hier onderpastoor Herreman in de schoot van de Mandelclub aan de basis van de oprichting van een basketbalafdeling. We zijn winter 1945-1946. In 1947 wordt de ploeg aanvaard door de Belgische Basketbalbond. Een van de oprichters, Maurice Vandommele, geeft training op... klompen. De eerste matchen vinden plaats op de binnenkoer van de firma Vanden Avenne aan de Zuidkaai.

De kampioenentitel in Eerste Provinciale is al binnen in 1948-1949. Er volgt een testmatch tussen de kampioenen van respectievelijk West- en Oost-Vlaanderen. Die bepaalt wie mag stijgen naar de nationale reeksen. Izegem verliest en Ronse mag juichen. In 1953-1954 doet zich een nieuwe kans voor op promotie. Ook nu trekt Izegem aan het kortste eind, ditmaal tegen VG Oostende, het latere Sunnair. Maurice Vandommele is het jaar daarop een tijd ziek. Hierdoor verzaakt de club aan de competitie. Voordien, in 1950-1951 worden een scholieren- en een damesploeg opgericht.

BBCI op het buitenterrein aan het stadion

Men start opnieuw in de laagste reeks in 1955-1956. Wellicht is de sport op een laag pitje verzeild, want de Izegemse Mandelbode besteedt er tussen 1960 en 1970 bitter weinig aandacht aan. Speler-trainer Jacques Van Staay zorgt voor de nodige heropleving. In 1972-1973 wordt hij kampioen in Derde Provinciale. De eerste titel is binnen. De binnenkoer van de firma Vanden Avenne behoort al lang tot het verleden, eind '55 wordt er gespeeld op het buitenterrein van het pas aangelegde stadion, in '75 op het indoorterrein van de nieuwe Izegemse sporthal en halfweg de jaren '80 in de sporthal van Kachtem, het inmiddels actuele 't soK (2008).

In het seizoen 1998-1999 promoveert de club en zet in de daaropvolgende seizoenen zijn opmars verder van Derde naar Eerste Provinciale. Sportief gaat het op en af. In 2011 kan opnieuw gevierd worden. De clubnaam verbindt zich telkens aan de sponsor. Zo promoveert *Ecostream Izegem* terug naar Eerste Provinciale. De huidige voorzitter is Rik Delarue, maar het gezicht van de basketsport in Izegem is Marnix Vandommele als speler, als trainer en als bestuurder in diverse functies. Nog altijd leeft Marnix voor zijn sport en zijn inzet is werkelijk onbetaalbaar.

BBC Ecostream Izegem A , kampioen 2010-2011 2de prov B West-Vlaanderen

VOLLEYBAL

Uit tekeningen blijkt dat er al in de 16de eeuw aan het Engels Hof van Koningin Elisabeth I een spel werd gespeeld dat veel op volleybal lijkt. Officieel geldt de Amerikaan William G. Morgan als de bedenker van het volleybal. Hij is dominee en sportleider bij de Young Men's Christian Association (YMCA) in Massachusetts waar hij onder meer les geeft aan een groep zakenlieden. Basketbal dat vier jaar eerder uit de startblokken komt vindt hij iets te hard voor deze groep en bedenkt in 1895 een ander spel. Een belangrijke spelregel bestaat erin de bal over het net te spelen zonder de grond te raken. Vandaar de naam *volley* (vlucht).

In de beginfase zijn de verschillen in spelregels groot. Zo mag een netservice eenmaal overgedaan worden en kan dribbelen tot één meter van het net. Dribbelen houdt in de bal voor jezelf omhoog te spelen. Een wedstrijd bestaat uit innings zoals bij baseball. Zo'n inning is voorbij als alle spelers van beide ploegen een servicebeurt hebben gehad. Bovendien is het mogelijk één tegen één te spelen, maar ook tien tegen tien. En om de vingers van de dames te beschermen kunnen ze de bal eerst vangen en dan opgooien. De YMCA gaat door de jaren heen over tot wijzigingen: 1900 – afschaffen van het dribbelen, 1912 – invoeren van het doordraaien, 1917 – regeling die een set tot 15 punten laat gaan , 1918 – regeling dat zes spelers per team in het veld staan. Amerikaanse troepen importeren het volleybal in Europa op het einde van Wereldoorlog I. In België wordt in 1944 de Fédération Belge de Volleyball opgericht. In 1977 wordt dit de Vlaamse Volleybal Bond (VVB). Sinds Tokio 1964 is het een olympische sport. Zeer lange tijd domineert de Sovjet-Unie deze sport bij de mannen, bij de vrouwen Japan. In 1930 ontwikkelt zich in Californië het Beachvolley. Sinds 1966 is dit ook een olympische sport. Na koning voetbal is volleybal op vandaag de meest populaire sport ter wereld.

WAT WÁS MAAR NIET MEER IS.

In De Mandelbode van 13 april 1957 lezen we: *Nu zal ook op het sportstadion van Izegem het volley-ball beoefend worden!* De volleybalclub Olympia heeft zich niet alleen aangesloten bij de

Voorstelling ploeg volleybal heren 1978

Koninklijke Belgische Volleybalfederatie maar heeft zich ook laten inschrijven voor het Kampioenschap 1957. Wanneer er op verplaatsing gespeeld wordt, is dit gewoonlijk per fiets en verzamelt men aan de Abele.

IZEGEMS VOLLEY TEAM (IVT)

Het is nog wat te vroeg om het gouden jubileum te vieren. Hiervoor dient gewacht tot 2015. Ook deze club ontstaat in de schoot van Mandelclub Izegem. Zijn naam liegt er niet om *Mandelclub-afdeling Volley*. Men start in de toenmalige laagste afdeling Derde Provinciale. De thuisbasis is de turnzaal van het VTI. Twee jaar na de oprichting, in 1967, verandert de naam in VTI-volleyballclub. *Alle begin is moeilijk* gaat hier niet op want na een paar jaren speelt de club reeds in Eerste Provinciale. En het wordt nog minder moeilijk wanneer de club de spelers en het stamnummer van de ontbonden Roeselaarse Roularia overneemt. Zo speelt men in 1970 reeds in Derde Nationale. Er volgen enkele bijzondere jaren met veel ambiance tijdens de thuiswedstrijden in het zaaltje van het VTI. Nu wordt het wel *gemakkelijk is anders* want vier jaar later is men terug vertrouwd met Provinciale en dat blijft zo tot op heden.

De familie breidt uit. In 1975 krijgt de club er een zus bij: een damesvolleybalploeg, die in 1987 de autonome toer opgaat met eigen stamnummer: DAVO Izegem. Ook de dames bereiken Derde Nationale, zij het dan zonder overname. De locatie van beide ploegen is achtereenvolgens de stedelijke sporthal en het college. Intussen wordt de jeugdopleiding geoptimaliseerd. De liefde tussen beide volleybalverenigingen is nooit ver weg en een samenwerking zou de vele gemeenschappelijke belangen dienen. Het gevolg is de fusie in 2006. De gezamenlijke naam wordt Izegems Volley Team (IVT). En nu uitkijken naar 2015, het gouden jubileum.

IVT 4de prov. 2011-2012

Krachtbal Izegem promotie naar eerste Nationale 1976 - 1977

KRACHTBAL

Krachtbal is een eerder jonge sport die ontstaat in 1962. Het voldoet aan de drang van de jeugd naar uiting van beweging en prestatie en is een gunstige aanvulling voor de conditietraining van de atleten. Er wordt gespeeld met een medicineball waarvan het gewicht varieert naargelang de leeftijdscategorie. Deze sport wordt vooral in Vlaanderen beoefend, waar de Brugse sportleraar Etienne Schotte de bedenker van is. Zo wordt het monotone werpen om conditie op te doen omvormd in een aangenaam spel.

KRACHTBALCLUB IZEGEM (KBC IZEGEM)

Het klikt meteen met een demo wedstrijd die in de smaak valt van enkele studenten van Moeder Gistelbeke. Etienne Schotte himself helpt de statuten op papier zetten. Bij de start noemt de kersverse vereniging zich *Krachtbalclub Gistelbeke Izegem*. De eerste trainingen geeft Etienne Schotte in hoogsteigen persoon. We zijn 1971.

De startjaren zijn moeilijk. Het is wat zoeken en leergeld kan men nu eenmaal niet ontwijken.De definitieve doorbraak komt er in het seizoen '74-'75 met enkele belangrijke transfers. Twee spelers van Hoger Op Beitem, een toonaangevende club in eerste nationale, vervoegen de Izegemse rangen. Onder hen Gino Glorieux die intussen Izegemnaar is geworden. In het seizoen '68-'69 wordt Gino uitgeroepen tot beste speler van het land. Als trainer-speler bereikt hij na een drietal succesvolle jaren de hoogste reeks, eerste nationale. In dit zelfde jaar 1976 speelt de club de halve finale van de beker van België. Twee jaar later wordt het zelfs de finale. Het zijn hoogdagen voor de Izegemse krachtbalsport. Na veel mooie jaren speelt men momenteel in eerste provinciale, regio West–Oost.

TENNIS

De voorloper van het moderne tennis is het *Jeu de Paume*, een balspel dat in de 11de eeuw in Frankrijk werd gespeeld. Dit kaatsspel waarbij de bal met de palm van de hand geslagen wordt, is het favoriete spel in adellijke kringen.

In het begin van de 15de eeuw verspreidt het spel zich in geheel Europa en dit in twee varianten. De volksvariant met de straat als decor en de *rijkere* variant, beoefend in aparte gebouwen. Vindt Erasmus het nobeler met de blote hand te spelen, de handschoen doet weldra zijn intrede, gevolgd door een soort slaghout om uiteindelijk bij het racket te belanden.. Deze hulpmiddelen zijn niet tegen te houden. U kunt er gewoonweg veel harder mee slaan en het spel attractiever maken. De Hollanders zijn fameuze racketmakers gezien ze de techniek van het buigen van het hout erg goed beheersen. Eind 15de eeuw komt men in de Lage Landen op het idee schapendarmen te benutten als bespanning. Men noemt ze *ketsdarmen* (kaatsen-ketsen), later verbasterd tot kattendarmen. Die benaming wordt nog steeds gebruikt in de jaren 80 van de vorige eeuw. Het betreft een zeer hoge en dure kwaliteit, die tegenwoordig de plaats ruimt voor de synthetische vezel. Tezelfdertijd behoren de houten rackets tot het verleden. Om wat chauvinisme niet uit de weg te gaan, kan er gesteld worden dat het woord *racket* zijn afkomst vindt in het Middelnederlands. Althans volgens een Duits hoogleraar die er *re-kets* in terugvindt, vrij vertaald een voorwerp om de bal terug te kaatsen.

In die tijd worden er veel wedstrijden gespeeld die ruzies veroorzaken. Wedstrijd betekent immers *strijd om de wedde*, strijd om geld, wat deze sport niet ten goede komt. De tennisbanen worden omgevormd tot succesvolle theaters. Het tennis zit aan het begin van de Franse Revolutie in een dieptepunt. Twee eeuwen vroeger is het nog de populairste sport, twee eeuwen later, zo zal blijken, zit tennis terug volledig in de lift. 't Kan verkeren, zei Bredero.

Het woord *tennis* vinden we voor het eerst terug in 1399.Een afleiding van het Franse *tenez* (*houd hem*). Zo een waarschuwende kreet bestaat nog steeds in het Baskische *pelote*, een achterneef van het tennis. Het vulkaniseren van rubber brengt de Engelse majoor Wingfield in 1873 op het idee een variant van een bal te ontwerpen die toelaat op een grasveld te spelen. Het wordt de start van het moderne tennis. Wat de Ironman in Hawaï betekent voor de triatleet, betekent The All England Croquet club in het Londense Wimbledon voor de tennisliefhebber.

DE OPMARS VAN DE TENNISSPORT IN IZEGEM

De eerste Izegemse Tennisclub viert in 2007 zijn 50-jarige bestaan, alhoewel de eerste sporen toch iets ouder zijn. In De Mandelbode van 24 augustus 1946 klinkt het zo: Tennis. Binnenkort zal er overgegaan worden tot de stichting van de *Izegemsche Tennisclub*. Dames en Heren, we rekenen stellig op uw medewerking en laat de tennissport, hier lijk elders, vooruitgang maken. *Mens sana in corpore sano.*

Het blijft een dode letter want een half jaar later doet men opnieuw een poging: Hij komt. Wie? Wel de Izegemsche tennisclub! Reeds prachtige plannen liggen klaar en *we wenschen deze sport te doen bloeien lijk elk andere sport in onze nijverige stad* (De Mandelbode, 26 april 1947). In deze oproep wordt tevens verwezen naar de noodzaak van een stadion en bijgevolg van enkele tennisvelden. En daar precies wringt het schoentje. Het is inderdaad niet zo evident een sport uit de grond te stampen die nog bitter weinig aanhangers telt, waar alle accommodatie ontbreekt en op de koop toe een elitair plaatje draagt.

Met de bouw van het stedelijk stadion, midden de jaren '50, wordt een eerste stap in de goede richting gezet. Twee tennisvelden in poreus beton worden aangelegd. De oprichting van een club is er het gevolg van. *Democratisch* wordt de club nog niet gecatalogeerd maar de club groeit, zelfs in die mate dat bij gebrek aan ruimte en mogelijkheden, deze na 18 jaar moet uitwijken naar andere oorden.

Het stedelijk initiatief van het eerste uur en de uitbouw van de private club zetten de tennissport op de Izegemse kaart. Voor sommigen is de drempel naar de club nog een stap teveel zodat de stedelijke sportraad hen opvangt met geplande begeleiding. Het resultaat wordt de oprichting van een tweede tennisclub. Ook die krijgt de wind in de zeilen en groeit.

In 1955 start het Izegemse tennis met twee velden en een handvol adepten.

Anno 2010 telt de stad twee bloeiende clubs, vijftien velden en 800 aangesloten leden. Het resultaat van een dynamische samenwerking tussen publieke en private instanties.
Een ander resultaat uit zich in het Stadstornooi. Aan de sportraad komt het initiatief toe, aan de Izegemse tennisclubs de organisatie en aan de stad de ondersteuning met een mooi prijzenpakket. Dank zij dit tornooi leren beide clubs elkaar beter kennen en waarderen. De week van het tornooi is dan ook de week van de vriendschap.

TC ISIS in 1961: maagdelijk witte kledij, houten rackets... links Eric Despiegelaere.

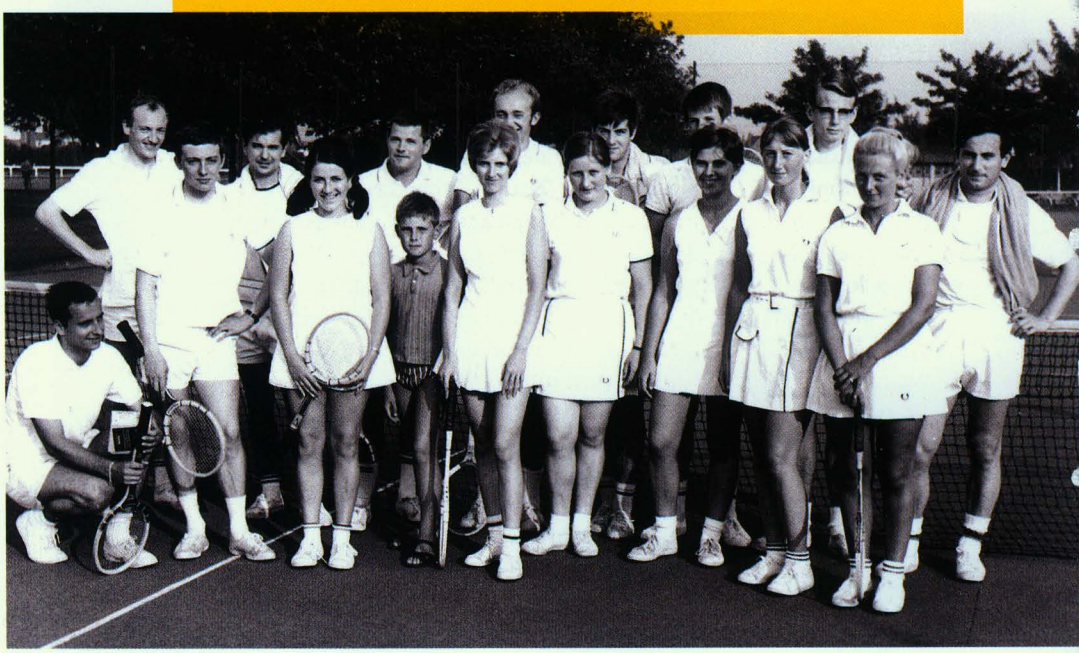

50 jaar later... KTC ISIS in 2011: clubkampioenen jeugd, twee generaties later... links Pierre Despiegelaere.

KONINKLIJKE TENNISCLUB ISIS (KTC ISIS)

Zes mijlpalen zijn bepalend voor de geschiedenis van de club. De aanleg van twee tennisvelden in 1955 op het stedelijk stadion betekent de start van TC Isis. Op 3 april 1957 wordt de vzw Tennisclub Isis officieel opgericht en sluit de club zich aan bij de Koninklijke Belgische Lawn Tennis Bond. Een derde mijlpaal is 1960. Een tiental sponsors verzamelt geld voor een chalet, en richt op 13 juni de vzw Tennis Club House op. 1972 is het keerpunt in de annalen van TC Isis. De club koopt eigen percelen aan, bouwt een nieuw clubhuis en verhuist voorgoed naar de Kokelarestraat. In 1993 wordt de houten chalet vervangen door een modern en goed uitgerust nieuw clubhuis. Laatste mijlpaal tot dusver is 2007.Tennisclub Isis viert zijn vijftigste verjaardag en mag voortaan het predicaat *Koninklijk* aan zijn naam toevoegen. Bij deze gelegenheid neemt Eric Despiegelaere, na meer dan veertig jaar onafgebroken inzet, afscheid als voorzitter. Al dertig jaar wordt gelobbyd om een overdekte tennishal. Een hiaat die verdere expansie afremt. Dit wordt de zevende mijlpaal. Laten we in blijde verwachting dromen.

Luc Despiegelaere

Een mooie sportieve prestatie vinden we bij Luc Despiegelaere. Hij wordt geselecteerd voor het wereldkampioenschap juniores in Miami(USA) en neemt deel aan het fameuze tornooi 'Roland Garros' in Parijs. Los van de Olympische gedachte is deelnemen op dit niveau al belangrijk. Bij de senioren wordt hij Belgisch kampioen in de reeksen C en B en zelfs halve finalist in de hoogste reeks (A).

Een mooi initiatief vanuit de sportraad is het organiseren van de competitie *Sportiefste vereniging*. Het behalen van de laureaattitel mag wel op het visitekaartje van een club. Isis gaat graag de uitdaging aan om deze begeerde titel te bemachtigen. En dan nog het liefst in een drieluik: de vorige eeuw ermee afsluiten, de huidige ermee starten en het jubileumjaar 2007 *50 jaar Isis* ermee bekronen. Met zeer veel inzet, maar ook wat geluk, wordt deze stille wens realiteit. Als toemaatje is de club recordhouder qua aantal deelnemers: 172 zwemmers, 187 fietsers en 171 wandelaars.

Het jeugdbeleid is één zaak. Even belangrijk is hetgeen men kan noemen, het zeer gevorderde jeugdbeleid en dan hebben we het over de pensioengerechtigden. Iedere donderdagnamiddag, het ganse jaar door, tekent een groep van 18 spelers present. Anti-absentëisme draagt men hoog in het vaandel. Het blijft een balspel, alleen het soort bal wijzigt, het wordt petanque.

Stadstornooi tennis in 2004 op terrein TC De Schakel

Jeugdkampioenschappen TC De Schakel in 2011

TENNISCLUB DE SCHAKEL

In het begin van de jaren 80 van de vorige eeuw is de democratisering van de tennissport al volop aan de gang. De stedelijke sportdienst, onder impuls van Daniël Allewaert, richt tennislessen in voor vrijwilligers. Lieven Vanhalst is de *leading trainer* die een hele generatie tennissers de eerste forehands, backhands en volleys aanleert.

Precies uit een groep discipelen van de lichting 1981 groeit de tennisclub De Schakel. Eerst is er een los verband van spelers die elkaar terugvinden in de sporthal, maar als Daniël Allewaert hen voor de keuze stelt,een club oprichten of de mogelijkheid verliezen om in de sporthal te spelen, is hun keuze snel gemaakt: in 1982 wordt de vereniging boven de doopvont gehouden. Het is de tijd van de houten rackets.
De vereniging stelt zich tot doel in een niet competitieve sfeer haar leden de mogelijkheid te bieden om te tennissen. Jeugdopleiding is belangrijk, doch talenten die zich verder willen ontwikkelen, kunnen dit beter bij bevriende clubs die dergelijke ambities ondersteunen. Mensen zijn echter van nature uit ingesteld op competitie. Eind van de jaren negentig wordt onder impuls van de jongeren, maar ook van de minder jongeren, besloten deel te nemen aan de provinciale tenniscompetitie van de Vlaamse Tennisvereniging. Daartoe moet De Schakel aansluiten bij de VTV.

De club groeit gestaag in aantal leden, onder andere door het toenemend aantal speelvelden, de verlichting en uiteraard het Clijsters-Henin effect. De 80 leden van 1982 zijn er thans 360 geworden. En nog steeds blijven vriendschap en samenhorigheid belangrijke peilers in het clubgebeuren.

BADMINTON

Moet men de oorsprong van Badminton zoeken bij de Azteken in Mexico, waar melding gemaakt wordt van een vederbalspel, bij de Indiërs die dit spel naar hun stad Poona noemen, of bij de Chinezen waar het 2000 jaar geleden al heel populair is? Feit is dat Badminton één van de oudste sporten ter wereld is. In China wordt geslagen met geldstukken waaraan kippenveren bevestigd zijn. In de 19e eeuw brengen Engelse Kolonels het spel over uit India. Het is eerder iets elitairs waar koffie of thee bij hoort. In 1873 speelt de Hertog van Beaufort dit spel op zijn landgoed *Badminton* in het Graafschap Gloucestershire. Vandaar wellicht de benaming. Met de spelen van Barcelona in 1982 wordt het een Olympische sport. Tegenover een tennisser staat een badmintonspeler veel minder lang op het veld, loopt hij tweemaal zo veel en slaat dubbel zoveel slagen. De snelheid van de bal ligt gevoelig hoger.

Izegemse Badmintonclub (IZBA)

IZEGEMSE BADMINTONCLUB (IZBA)

Jan Tousseyn richt de club op in 1982. Naast het voorzitterschap wordt hij meermaals Belgisch Kampioen in verschillende disciplines. De club groeit naargelang de accommodatie. Begonnen op zes terreinen in de sporthal van Kachtem à rato van één avond per week, beschikt men momenteel over tien terreinen in de sporthal van Izegem en dit drie dagen per week. De 80 leden van het eerste uur zijn er intussen 250 geworden. Die opmars kan alleen dankzij de steeds ruimere accommodatie die de stad de club aanbiedt. Nog maar eens een mooi voorbeeld van goede samenwerking tussen de overheid en de privé. Uiteraard hoort hierbij een dynamisch bestuur, een degelijke jeugdwerking en een sfeervol klimaat. Dit laatste vertaalt zich in een sinterklaasbezoek, een nieuwjaarsreceptie, een barbecue in familiaal verband en andere spaghettiavonden.

De jeugdwerking kenmerkt zich ondermeer door successen in de KW-cup, een West-Vlaams circuit van jeugdtornooien waaraan meer dan 20 clubs deelnemen. Eén van deze tornooien wordt trouwens door de club zelf ingericht. De eindoverwinning gaat zowel in 2009 als in 2010 naar de Izegemse club. Voegen we er nog aan toe dat bij de -elfjarigen, twee leden Marlies Nolf en Pieter Ottevaere Belgisch Kampioen worden. Het competitieve resulteert in acht interclubploegen. Recreatief of competitief, jong of oud, iedereen vindt er zijn gading.

Open badmintontornooi van IZBA

Tafeltennisclub Izegem nieuw...

TAFELTENNIS

What's in a name? Het spel heeft iets te maken met tennis. Eind 19de eeuw is dit een soort gezelschapsspel dat in Engeland beoefend wordt door voornamelijk Aziatische immigranten. Wat spottend noemen de Engelse autochtonen het *ping-pong*, naar analogie van het stuiten van de bal op de tafel en het bat. Het balletje van toen is een kleine gummibal met lucht gevuld. In 1926 is de International Table Tennis Federation (ITTF) gevormd in Berlijn. Om de attractiviteit te verhogen werden recent nog spelregels gewijzigd. De dominantie uit het Oosten is nog steeds een realiteit, de populairste Europese speler in het grote China is onze eigen Jean *Mi* Saive. Sinds 1988 is tafeltennis een Olympische sport en de balletjes van celluloid wegen amper nog 2,7 gram. Een super lichtgewicht onder alle balspelen.

TAFELTENNIS CLUB IZEGEM (TTC)

In 1977 wordt de veteranenclub *Blijf fit* opgericht. Het gaat om recreatief tafeltennis voorbehouden aan 35-plussers. Na korte tijd staat de club open voor alle leeftijdscategorieën en vier jaar na de oprichting worden de eerste competitiestappen gezet. De doelstelling, een veteranenclub voor recreanten, behoort tot het verleden. Hoewel de club het goed doet op sportief vlak zijn er in 1988 een aantal strubbelingen binnen het bestuur. Het gevolg is dat zowat de helft van de leden vertrekt en een nieuwe club, *Het Paletje Roeselare,* opstarten. Na twee moeizame jaren gaat het opnieuw beter met TTC. Door de jaren heen zijn successen en dieptepunten schering en inslag. Het jaar 2002 wordt een historisch hoogtepunt. De A-ploeg is kampioen in 1ste Provinciale, de B-ploeg promoveert naar dezelfde reeks, de C-ploeg behaalt de titel in 3de Provinciale, de D- en E-ploeg verzekeren hun behoud na de promotie van het jaar voordien en tenslotte wordt de F-ploeg kampioen in zijn reeks. De hogere reeksen kan de club echter niet volhouden. Mede door de concurrentiële transferpolitiek, opteert men voor de gezondste oplossing en trekt men de kaart jeugd. Op heden zijn er nog 3 ploegen in competitie en beschikt de club over een aantal betere jeugdspelers. Het recreatieve, daar waar het allemaal begon, is terug van weggeweest.

... en oud !

BOWLEN

Bowling is ontstaan uit het aloude spel kegelen. Vandaar de link maken naar de vondst van *iets dat erop trekt* in een graf van Egypte, ergens 3200 jaar vóór Christus, brengt ons eerder in Fantasialand. Het Vlaamse kegelspel is populair als volkssport in de Nederlanden van de 15de tot de 17de eeuw. Feit is dat onze ontdekkingsreizigers diverse variaties van het kegelspel meenemen naar Amerika. Dit spel wordt in 1895 in New York gestandaardiseerd en kent vanaf dan een sterke ontwikkeling.

De grootste doorbraak komt er echter met de automatisering die zorgt dat de *Pin Boys* definitief tot het verleden horen. Destijds introduceren we in Amerika het *spel met de negen kegels*. Amerikaanse soldaten, die na de oorlog hier gestationeerd zijn, brengen dit terug naar het oude continent, doch ditmaal met tien kegels. Om de vele weddingschappen te voorkomen wordt het spel met de negen kegels in Amerika verboden. Dit wordt omzeild met tien kegels. Vandaar...

Bowling is een zeer populair gezelschapsspel geworden. Het wordt beoefend door honderd miljoen adepten in zowat honderd landen. Het is echter ook een sport die meer en meer in competitie gespeeld wordt. In ons land wordt in 1953 de Belgische Bowlingsport Federatie (BBSF) opgericht.

BOWLING CLUB ISO

In 1973 is de feestzaal ISO afgewerkt, althans voor het grootste deel,gezien het nog vier maanden duurt voor de geplande bowling af is. Bij wat hoort wat, op 3 januari 1974 komt er dan de Bowling Club ISO. De accommodatie is er dankzij de Stad, de T-shirts dankzij lokale sponsors. Men sluit aan bij de Belgische Bowlingsport Federatie (BBSF). De eerste officiële wedstrijd heeft plaats in oktober 1975. Begin de jaren 80 worden de vier banen afgekeurd die aan renovatie toe zijn. Budgettair én technisch is dit niet mogelijk en noodgedwongen wordt uitgeweken naar Zulte. In 1985 is de kampioenentitel binnen en promoveert men naar de Nationale reeksen. Met de aanwezigheid van een nieuwe bowling in Roeselare neemt de club er zijn intrek in 1992.

In 1995 is er de opening van de bowling Raffles met acht banen. De beslissing is vlug gemaakt, na veel omzwervingen is men terug thuis. De club speelt nog steeds met twee ploegen in de Nationale competitie. Zelfs de televisie zorgt voor opnames in de club, zij het voor het jeugdfeuilleton *Interflix*. Reeds een tiental jaren vinden de senioren hun gading bij het maandelijks bowlinggebeuren.

Bowlingclub Izegem 1974 – 1975 op bowlingbaan in zaal ISO

TRABOLSPEL OF BOLLETRA

De naam spreekt voor zich. Een bolspel op een uitgeholde baan, de tra. Het gaat om een typisch West-Vlaams oud volksspel. Op een schilderij van Joannes Couchet in 1650, dat nog te zien is in het museum Vleeshuis te Antwerpen, speelt men al een spel met bollen in schijfvorm. Beoefenaars ervan zorgen door de jaren heen voor nodige aanpassingen en nieuwe materialen. De grote bloeiperiode van trabollen situeert zich tussen 1850 en 1950, wat een ongebreidelde vermenigvuldiging van herbergen te weeg brengt. Ligt het sociaal klimaat, de levenswijze van destijds en het dicht bij huis vermaak aan de basis van dit soort ontspanning, dan komt vanaf 1950 de kentering er met de opkomst van de televisie. Ook de studerende jeugd voelt zich meer en meer aangetrokken naar andere sporttakken.

De destijds driehonderd bolletra's in onze provincie met duizenden beoefenaars herleiden zich op heden tot een 25-tal en een 400 liefhebbers. De positieve noot ligt wel bij het in stand houden van dit volkskundig patrimonium in de gemeentelijke sportcentra.

Bolletra in Izegem voor WO I

OOK IZEGEM DOET MEE DE ISOBOLDERS

In 1893 maakt men op een affiche van drukkerij Strobbe melding van een "Boldersbond", wat het bestaan van meerdere clubs doet veronderstellen. De overlevering schat deze op een twintigtal. De bekendste is gevestigd in de herberg Het Wit Peerd in de Brugstraat. Vooral notabelen spelen er op de buitentra in de zomermaanden. In de beginjaren zestig kennen we de Gilde, het Molentje, het Nieuw Izegem, de Royal en het Stadium. Een tiental jaren later zijn ze alle verdwenen. In 1973 zorgt de stad voor een bolletra op het ISO complex. Die bestaat nog steeds. "De Isobolders", , zo noemen ze zich, richten er het jaarlijks West-Vlaams kampioenschap per duo in, alsook het Azencriterium waar de allerbeste bolders zich meten. Elf maal West-Vlaams kampioen in de A-Categorie, tien maal in het duobollen en laureaat in 73 officiële tornooien, dit is zowat het actuele palmares van onze Gerard Vervaeke. Een tot nog toe ongeëvenaarde topprestatie.

Boldersfinale in 2005

Heropening bolletra Izegem naast zaal ISO in 1981 (na restauratie) met burgemeester Florent Vandenberghe

Recreatief tornooi ter promotie van de petanque sport aan de fietsparking van het zwembad in 1991

PETANQUE

Petanque is de jongste tak van de enorme boom van *Jeu de Boules*. Waarschijnlijk ontstaan in 1907 in La Ciotat. De naam refereert naar Ped Tanco of Pieds Tanqués wat duidt op *voeten bijeen op de grond*. In zijn vroegste vorm is petanque bij de Oude Grieken een krachtspel, bij de Romeinen eerder een behendigheidsspel en in de middeleeuwen een erg populaire ontspanning. Daarna wordt de interesse slapper met plaatselijke uitzonderingen zoals in de Franse Provence. Na de Tweede Wereldoorlog zorgt het groeiend toerisme voor een indrukwekkende opmars. Zij die het Zuiden van Frankrijk aandoen, zijn gegrepen door dit prachtig spel en importeren het naar hun thuisbasis. Petanque leent zich als een vakantiespel bij uitstek, er komt weinig uitrusting bij te pas, de infrastructuur en de spelregels zijn eenvoudig en het gaat om behendigheid en niet om fysieke kracht. Redenen te over om tal van geïnteresseerden te krijgen.

We kunnen stellen dat petanque een zeer ruime verspreiding kent onder de Vlaamse bevolking maar dan hoofdzakelijk als gelegenheidsspel en ontspanning. Slechts 3% speelt het in clubverband als echte sporttak. De georganiseerde petanquesport berust in handen van de Belgische Petanque Federatie (BPF). Met de splitsing wordt dit voor Vlaanderen, De Vlaamse Liga voor de Petanquesport (VLPS). Niettegenstaande de overweldigende meerderheid recreatief speelt, behaalt ons land in 1981 te Gent een wereldtitel.

PETANQUECLUB DE ROTSE

Het begint allemaal in 1982 in de Rotselaan waar enkele buren op een braakliggend perceel een eerste piste mogen aanleggen. De voorzitter van toen Freddy Tandt en zijn medestichters maken nog altijd het bestuur uit. De groei van de club verplicht een verhuizing. Schepen Frank Duhamel vindt voor hen een locatie in de Mariastraat. Emmanuel Tandt tekent de juiste houding van de petanquehand en dit wordt het embleem van de club. Peter en meter van de club zijn twee BI's (beroemde Izegemnaren) Jan Derluyn en Veerle Dejaeghere. Er is zelfs een clublied ingezongen door het Emelgemse St.-Pieterskoor. Vele helpende handen en wat sponsors verzekeren de werking en het voorbestaan van deze bloeiende club. Petanque ondersteunt ondermeer de positieve wijkwerking. PC De Rotse concretiseert zoiets met een jaarlijks petanquefeest-weekend in augustus en een *Izegem Open* waar vele liefhebbers op afkomen.

PETANQUE EVOLUTIE IN IZEGEM

Mislukt het promoten van het petanquespel te Izegem in 1978, een volgende poging in 1991 kent wel succes. Weliswaar bestaat al in 1982 petanqueclub De Rotse, doch voor groot Izegem en zijn potentiële geïnteresseerden is dit zeker onvoldoende.
Zowel de Petanquefederatie als de Stad zelf helpen langs lesgevers, materiaal en accommodatie de petanquesport in Izegem in kaart te brengen.

Hieruit ontstaat Petanqueclub Izegem (PCI) weldra gevolgd door andere clubs. In 2011 telt onze stad 5 petanqueclubs die erkend worden door de sportraad: PC De Maandagvrienden, PC De Rotse, PC Izegem, PC Mandeldaele en PC De Mol. In 1992 richt PCI, gesteund door de Sportraad, een eerste petanquetornooi voor 55-plussers in. In 1996 komt er een stadstornooi voor alle Izegemse petanquespelers met PCI en Mandeldaele als inrichters. Door het stijgend succes zorgt de Stad voor een indoor in 1998.

Heden wordt petanque in Izegem op grote schaal beoefend. Soms op prachtige idyllische plekjes in de schaduw van de bomen. Je zou je bij mooi weer in *la douce France* wanen. Of ons pintje steeds wijkt voor een pastis, is iets anders.
De stad telt twee indoors. Zaal ISO, de thuisbasis van PCI en De Mol, en De Perelaar in Emelgem waar De Rotse en De Maandagvrienden aan de *worp* zijn.

Izegem Open – toenmalig voorzitter van de sportraad Jan Derluyn in actie

Petanqueclub De Rotse anno 2009

BILJART

Reeds in de tweede akte van *Antonius en Cleopatra* laat de opsteller Cleopatra een partijtje *biljart* spelen met de eunuch Mardian. Dit zou ongeveer 200 voor Christus hebben plaatsgevonden. Zoals bij zovele sporten viert de verbeeldende fantasie hier hoogtij en tovert men een mooi stukje geschiedenis. Mocht dit de bijbel zijn, dan ware het beter voorgaande alinea weg te laten.

Een negatief imago omzetten in iets positiefs lijkt me geschikt voor de biljartsport. Het biljart in een donkere, wazige hoek met slecht verzorgde tafels of in de met rook gevulde achterkamer waar Al Capone zich thuis voelt, staat in fel contrast met het biljart van nu, een sport met stijl voor alle gezinsleden. Een kleinzoon die de strijd aanbindt met zijn opa, zijn zus of broer, zoiets kunnen niet veel sporten aanbieden.

Luisterlijke prijskamp op den Engelschen biljard bij Jozef Verbeke op zondag 7 november 1869, bloklettert de krant De Stad Iseghem. Meteen de oudste vermelding van een biljartwedstrijd op Izegemse bodem. Op de vooravond van de Eerste Wereldoorlog (2 mei 1914) lokt de herberg De Broederliefde haar klanten met Buitengewone vertooning op den billard door Lebry, kampioen van Parijs, bij F. Bourgeois. Van de tweede herberg is geweten dat de klanten eerder *liberaalgezind* zijn. Een eerste echte club *Eendracht en Vermaak* wordt in 1911 opgericht in café Central (nu: Vlaams Huis). Feit is dat we moeten wachten tot na de Eerste Wereldoorlog om opnieuw te kunnen spreken van een biljartclub en dan nog is die enige te vinden in de congregatie. In de jaren '50 bloeien de cafésporten als nooit te voren. Her en der wordt er op het groene laken gespeeld. Reeds in 1949 was er een eerste inter-clubkampioenschap tussen Langzaam maar Zeker (van De Gilde), Crescendo (van De Pauw), Onder Ons (van De Gouden Leeuw) en Eendracht en Vermaak (van Café Central). Halfweg de jaren '60 zal ook deze sport in een crisissfeer terechtkomen

Café 't Nieuw Gemeentehuis; biljarttornooi Kachtem-Wevelgem

Drie facetten van de biljartsport vindt men in onze stad: De carambole – het golfbiljart – en de snooker.

CARAMBOLE

Dit is het klassieke biljartspel. Van de verschillende disciplines zijn vooral het vrijspel, het bandstoten en het driebanden het populairst. In de periode rond 1970 heeft carambole de meeste aanhang en telt Izegem maar liefst dertien clubs.
De Koninklijke Biljartclub Langzaam maar zeker, met lokaal De Gilde, is de enige overblijvende club van de vroeger bestaande dertien clubs. De club wordt opgericht in 1947, telt twee biljarts en een vijftiental leden.
Een 20 jaar geleden wordt een nieuwe biljartclub gesticht, De Vagant met uiteraard zijn lokaal in De Vagant. De club telt één biljart en een tiental leden. Biljartclub Volharding bestaat sinds 1961 en sluit aan bij de Federatie in 1963. Het lokaal van herkomst is café De Gilde in Rumbeke. Omstandigheden liggen aan de basis dat de club een drietal jaar geleden zijn heil zoekt op Izegemse bodem en na een kort verblijf in La Scala zich vestigt in wat men vroeger de Congregatie noemt. *De Golfbreker*, zo heet het lokaal, bezit drie biljarts. Het is de enige Izegemse carambole biljartclub met een officiële aansluiting.
Een biljartclub die noodgedwongen verdwijnt, is BC Germinal. Rond de jaren 1965 ontstaat de club, doch met de sluiting in 2001 van zijn lokaal Germinal, stopt ook de vereniging.

GOLFBILJART

Golfbiljart, ook wel tapbiljart genoemd, is een biljartvariant die minder bekend is dan het carambolebiljart, de snooker of het poolen. Maar in België wordt het vaak gespeeld in cafés, ook in club- en competitieverband. In zijn vroegste vorm speelt men op de grond, vanaf de 16de eeuw op een tafel binnenskamer. In onze eigen contreien is wellicht het golfbiljart het populairst. Izegem moet zo een 15-tal locaties kennen. De meeste zijn niet aangesloten bij een officiële organisatie en doen het met een maandelijkse competitie in eigen beheer.
De Kabien uit de Lendeleedsestraat en Quicky in Emelgem zijn de enige Izegemse clubs die over een officiële aansluiting beschikken. Ook zij hebben hun eigen maandelijkse competitie doch beiden zijn daarnaast lid van twee verbonden die elk een autonome koers varen. Enerzijds de WGF (West-Vlaamse Golfbiljartfederatie), een afdeling van de Belgische Golfbiljartbond (BGB) en anderzijds de GZV (Golfbiljart Zuid-Vlaanderen).
Noblesse oblige. Ook onze stad put uit het succes van het golfbiljart een Belgisch kampioen. Marnix Deceuninck verovert deze scalp in 2007 in de serie C. Zoals het hoort wordt dit passend gevierd op het Stadhuis.

SNOOKER

Snooker is een recentere versie van het biljartspel. Het ontstaan vindt men in het britskoloniale India als Sir Chamberlain, een kolonel van het leger, deze nieuwe variatie in 1875 bedenkt.
Het wordt zowat l'arroseur arrosé, wanneer een toenmalig brits biljartkampioen na een reis in India, het in het Verenigd Koninkrijk introduceert. Het Verenigd Koninkrijk is nog steeds het zwaartepunt van de snookersport.
In onze stad is er nog één snookergelegenheid, het Kingsbury Snookercenter. De nog twee resterende biljarttafels tonen spijtig genoeg aan dat dit facet van biljarten bij ons niet in de lift zit.

Biljartclub Mandeldale in 1984

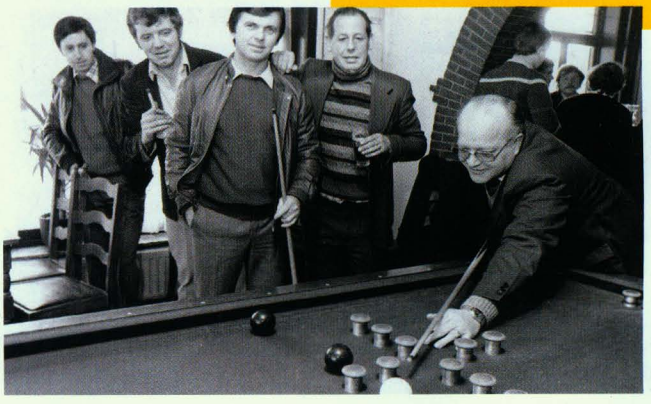

ATLETIEK

ATLETIEK

Atletiek wordt weleens *de moeder der sporten* genoemd omdat het de menselijke basisbewegingen (lopen, springen, werpen) omvat. Atletiek is oorspronkelijk nauw verbonden met de Griekse Klassieke Olympische Spelen, die vanaf 776 vóór Christus om de vier jaar gehouden worden als onderdeel van een feest ter ere van de god Zeus. De beste atleten meten zich in een vijfkamp. Die bestaat uit de onderdelen: hardlopen, verspringen, worstelen, speerwerpen en discuswerpen. Eind 17e eeuw ontstaat de moderne atletiek in Engeland. Daar vinden de eerste professionele wedstrijden plaats in de vroege 19e eeuw. Atletiek is een onderdeel op de eerste moderne Olympische Spelen van 1896 in Athene.

EN IN IZEGEM. . .

De kerkgangers zullen bij het verlaten van de paterskerk nog lang nagepraat hebben over *een incident* dat op 27 december 1913 in De Gazette van Iseghem verscheen: *Op den hoogdag van Kerstdag, bij het beëindigen der hoogmis in de kerk der E.P. Capucienen, zagen wij in de Rousselarestraat eenen zeereloper, vergezeld van eenige velorijders. De looper droeg voor alle kledij een lichtgevend baaike, een kort zwembroekje en een paar lichte slissen. Beenen, armen, hoofd en nek, alles was bloot en dat te midden van den winter. O edel en verheven sport.* Van atletiek is dus nog geen sprake.

We moeten wachten tot eind 1931. Binnen Football Club Izegem wordt dan een Atletische Bond opgericht. Een eerste vergadering vindt plaats in het lokaal 't Oud Stadhuis van FC Izegem, op 26 december. Er wordt geoefend op het voetbalterrein in Emelgem. In 1932 richt men het Officieel Kampioenschap der Vlaanders in voor scholieren, juniors en seniors. Tijdens de wintermaanden wordt getraind in de cross country. Na 1933 verdwijnt deze sportvereniging. Ook binnen de Congregatie is er een tijdlang een atletiekclub actief.

MANDEL ATLETIEKCLUB IZEGEM (MACI)

Deze sportbeweging wordt gesticht in 1947 onder impuls van de plaatselijke onderpastoor E.H. Herreman. Aanvankelijk gaat het niet alleen om atletiek maar ook om wielrennen en basket. Trainingen gebeuren in een pakhuis aan de Zuidkaai en 's zomers op een voetbalveld in de omgeving van het kasteel Blauwhuis. In 1961 wordt Mandelclub Izegem, nationaal kampioen bij de gewestelijke clubs. Zo maakt men voor het eerst kennis met het Heizelstadion en tegenstanders als Waterschei, Hannuit en Stabroek.

In datzelfde jaar gaat de eerste internationale avondmeeting van Izegem door. 3500 toeschouwers zien er het Belgisch record 4x1500 m sneuvelen. Eén van de vier estafettelopers is Izegemnaar Daniël Allewaert! Met een tijd van 15'16"4 laten ze alleen het Franse kwartet voor. Later eindigt hetzelfde viertal tweede na de Engelse ploeg op de internationale meeting van Londen. Na het breken van het Belgisch record polsstokspringen door Paul Coppejans tijdens de derde editie, komen nog veel scherpe chrono's tot stand op de Izegemse sintelbaan.

Internationale meeting in 1961
4x1500 meter recordpoging te Izegem:
R. Vandendriessche, D. Allewaert, W. Farazijn

In 1962 is Mandelcub opnieuw interclubkampioen en promoveert naar de derde afdeling. In 1964 breidt de club verder uit en sticht men een afdeling turnen jongens en meisjes. Ook volleyballers vervoegen de rangen. Vanaf 1964 organiseert Mandelclub jaarlijks succesvolle schoolcrossen.

In 1967 duiken voor het eerst problemen op. De toelating om ponykoersen te organiseren op de looppiste, lokt een storm van protest uit in het Izegemse. Een meningsverschil dat aan de basis ligt van het vertrek van de voorzitter, Lucien Degezelle.

Paardenkoers op de piste

Kampioenenploeg 1961 MACI (promotie naar 3de afdeling)

Doortochten in 'Putjes Putten'

In 1951 organiseert Mandelclub zijn eerste veldloop in de weiden van Stragiers aan de Koekuit. Vanaf 1956 worden de Grote Prijzen van de Stad Izegem betwist rond het nieuwe stadion, met spectaculaire doortochten in 'Putjes Putten' en aankomst op de sintelbaan. Belgische toppers als Marcel Vandewatteyne en Frans Herman vullen de erelijst. Wegens het dempen van de 'Putten' zijn de inrichters genoodzaakt uit te zien naar andere oorden. Het prachtig domein Wallemote wordt de juiste keuze, want tot op heden is dit nog altijd de ideale plaats waar de vertrouwde Wallemoteveldloop zijn verloop kent.
Leuke anekdote: Om in de beginjaren de toppers elk jaar naar Izegem te lokken, beloven de inrichters voor de echtgenotes een paar modieuze Izegemse damesschoenen als startpremie en het werkt!

Veerle Dejaeghere vooraan in beeld tijdens de Wallemote veldloop van FLAC

Als het Bloso in 1970 met zijn sensibilisatiecampagne *Sportbiënale 70* van wal steekt, verleent Mandelclub spontaan zijn medewerking. Acties als *Olympisch Minimum*, *De gezinskilometer*, *Fit en gezond* en andere *sport-voor-allen ideeën* leggen de club geen windeieren. Zo krijgt *Sportiva* haar uitwerking onder de vorm van een meisjesafdeling die in 1977, mede door een geslaagd schoolsportinitiatief, tot stand komt.

In 1993, onder het voorzitterschap van Geert Devlieger, waait er een nieuwe wind. Met een grotere professionele aanpak, laten nieuwe zaken niet op zich wachten. 1997 kenmerkt zich niet alleen door het 50-jarig jubileum van MACI, het is tevens het jaar dat de stad een waardevolle kunststofpiste aanlegt, wat de deuren openzet naar grotere meetings. In 1998 ziet de *Pekkersmeeting*, met een internationaal deelnemersveld, het daglicht. Vijf jaar op rij wordt die wedstrijd georganiseerd.

2000 is een jaar van fusies. Vijf atletiekclubs Ieper, Izegem, Poperinge, Roeselare en Wervik verenigen zich onder Flanders atletiekclub, beter gekend als Flac. De fusie resulteert in drie Belgische titels op rij (2002, 2003 en 2004) waarvan deze in eigen huis de apotheose vormt.

MACI 50 jaar in 1997

De weg naar Rome ligt breed open maar …

Zonder afbreuk te willen doen aan eender welke Olympische discipline, zijn het wel de loopnummers in de atletiek die het meest tot de verbeelding spreken. Hierin een Olympische selectie bemachtigen is dan ook geen sinecure.

Daniël Allewaert is een ernstig kandidaat op de 1500 meter om geselecteerd te worden. Met een persoonlijke tijd van 3'45"9 ligt Daniël gevoelig onder de chrono van 3'48 die het BOIC en het IOC eisen voor een Olympische deelname. Die tijd geldt slechts voor één loper per land. Een tweede kan, mits onder de 3'45" te blijven. Daniël ligt daar maar negen tienden van een seconde boven. Intussen behoort Daniël tot de 13 pregeselecteerde voor een zuurstofkuur in Genève. Het betreft hier een uitgelezen gezelschap van topatleten waaronder drie wereldrecordhouders, Roger Moens, Gaston Roelants en Aureel Vandendriessche.

Roger Moens opteert voor de 800 meter waarvan hij wereldrecordhouder is, en wil, tegen de afspraken in, ook de 1500 meter lopen. Dit betekent een streep door de rekening van Daniël. Zo ziet onze sportpromotor vanuit zijn Izegemse tv-zetel hoe Moens op de 800 meter het Olympisch goud op een onbegrijpelijke wijze verliest van de Nieuw-Zeelander Peter Snell. Zo ook volgt hij de finale van 'zijn' 1500 meter met als één van de finalisten de Noorse kampioen Arne Hammersland die hij in Oslo nog geklopt heeft. Tragische ironie in het verhaal, Moens geeft forfait voor de 1500 meter, gezien de combinatie van beide loopnummers qua timing moeilijk ligt in de kwalificatiereeksen. Een selectie voor "Rome 1960", een Olympische droom, wordt Daniël ontnomen. Voor een atleet die zoveel offers gedurende zijn carrière gebracht heeft, een pijnlijke werkelijkheid. Zoals Daniël terecht opmerkt: "Deelnemen was hier belangrijker dan winnen". Het mag echter niet zijn. De grootste ontgoocheling in zijn atletiekloopbaan!

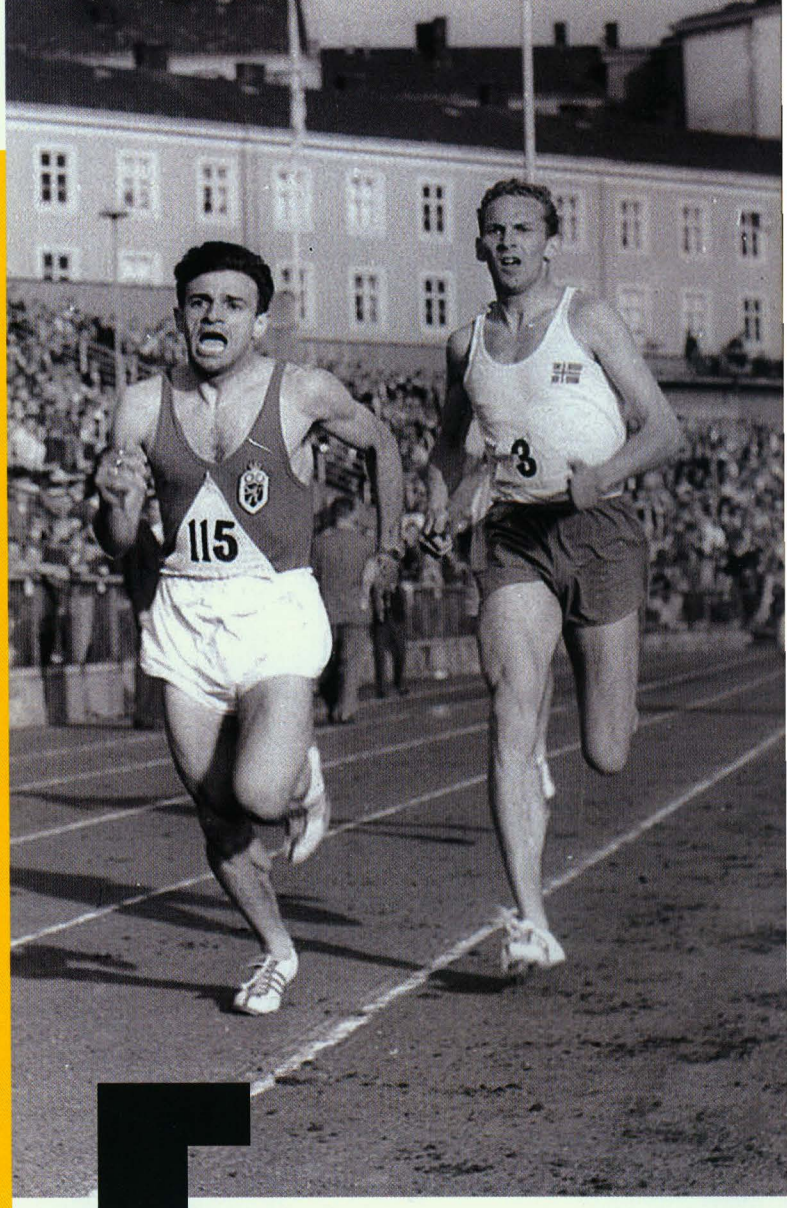

Daniël Allewaert klopt de Noorse kampioen A. Hammersland (die later 8ste werd tijdens de Olympische Spelen) op 21 juli 1960 in Oslo op Landenkamp Noorwegen, België, Denemarken en IJsland.

Veerle Dejaeghere

Veerle is geboren en getogen in Izegem. Dat 'getogen' moeten we wel delen met Ardooie. Als onderwijzeres geeft ze een tijdje les in de Sint-Rafaëlsschool. Haar atletisch vermogen geeft haar carrière echter een andere wending.

Ze viert zowel successen in het veldlopen als op de piste. In haar atletiekloopbaan verovert ze verschillende nationale titels en vestigt negen maal een Belgisch record. Zo breekt ze ondermeer in haar favoriete afstand, de 1500 meter, in 2002 te Rome het 17-jarig record van Betty Vansteenbroek. Alle successen opsommen is onbegonnen werk. Laten we het houden bij haar topjaar 2000.

Dat jaar wint ze de Crosscup, verbetert ze het Belgisch record op de 3000 meter indoor en loopt ze op datzelfde nummer de finale bij de Europese indoorkampioenschappen. In de zomer vestigt ze het Belgisch record op de 1500 en 3000 meter en neemt ze deel aan de Olympische Spelen van Sydney waar ze de finale op de 1500 meter op één plaats na mist. Terecht wordt ze dit jaar bekroond met de Gouden Spike.

Op 13 maart 2011 overhandigt Veerle in Oostende de bloemen aan haar moeder die haar de ganse winter heeft bijgestaan met de fiets. Die dag wint ze voor de tiende maal, een record, de Crosscup. Ze is tevens voor de derde maal Belgisch Kampioen veldlopen.

Deze 37-jarige atlete kan buigen over een schitterende carrière, heeft echter niets voor niets gehad, heeft steeds moeten vechten naar prestaties en contracten toe en vooral tegen haar vele blessures. Of het nu de ideeën zijn van de Romeinse filosoof Seneca, of de woorden van Pierre Corneille in Le Cid, zij passen perfect bij Veerle Dejaeghere:

"A vaincre sans péril, on triomphe sans gloire".

adidas

EMELO

Pas is de Mandel Atletiek Club Izegem (MACI) in 1947 gesticht of er komt reeds in 1948 een concurrent op de markt: Emelo. De Mandelbode kondigt deze club als volgt aan op 6 maart 1948: *Emelo voor jonge sportlui. We leven in een tijd van rare namen. Emelo. Is dat een eiland of een nieuw margarinemerk? Neen. (als ge niet sportief zijt, lees niet verder: 't ware tijdsverlies).* Emelo komt van Eme(lgem) L(ichamelijke) O(pvoeding). Een frisse club voor renners, voetballers, lopers, straks zwemmers, voor basketters … voor alle sporten, pingpong inbegrepen.

Dokter Jonckheere is voorzitter van de Emelgemse atletiekafdeling, E.H. J. Monballuy proost. De eerste succesvolle confrontatie in clubverband wordt een oefenderby tegen MACI. Deze krijgt een vervolg met de terugmatch op 15 augustus 1948 op het Emelgemseplein. Daniël Allewaert, toen nog kadet, doet zijn club alle eer aan op de Heizel in 1949. Hij wordt Belgisch kampioen op de 600m. Alvast een aanloop naar een succesvolle carrière. Eind 1949 ziet men in dat twee naast elkaar werkende clubs zinloos is. Na 1950 is de fusie dan ook een feit.

IZEGEMSE VRIJETIJDSATLETIEKCLUB (IVAC)

Bewegen is ook in 1976 een doel op zich. Dit moet op een aangename en recreatieve manier kunnen in gezinsverband. Ideaal hiervoor is het joggen wat dan ook het uithangbord wordt van IVAC. Dit uitwerken in clubverband is in die tijd niet zo evident.

Deel uitmaken van de bestaande atletiekclub Maci stuit op bezwaren van de Belgische Atletiekbond en Maci concurrentie aandoen is de bedoeling niet. Dan maar een Belgisch compromis zoeken. Zo stichten in 1976 Didier Vandeputte en Eric Hochepied een club voor recreatieve atleten. Om Maci te ontzien wordt gekozen voor de naam Idac (Izegemse Dames Atletiek Club). Maci heeft in die tijd nog geen damesafdeling.

Eric is de eerste voorzitter, Didier de secretaris en clubtrainer en thans de huidige voorzitter. Al in 1977 komt de eerste atletiekmeeting voor Vrije Sporters (heren en dames). Eind 1977 wordt de naam Idac gewijzigd in IVAC, wat staat voor Izegemse Vrijetijdsatletiekclub. In 1984 telt de club meer dan 200 leden, een bewijs dat joggen populair is.

De stichters van IVAC Didier Vandeputte en Eric Hochepied

24 uren van Izegem in 1993

De 24 uren van Izegem die in 1985 ingericht wordt blijkt een succesformule, maar tevens een vingerwijzing naar de organisatie voor het gebrek aan technische en medische ondersteuning. Naast het joggen komt er een wedstrijd voor getrainde ultralopers. In 1986 vindt de eerste editie *Dwars door Izegem* plaats, een duurloop van 30 km als voorbereiding op de marathon. In 2010 is men aan de 25ste uitgave toe.

In 1997 wordt gestart met de *Izegemse Kastelenloop.* Een prachtig parcours met de kastelen Wallemote en Wolvenhof als decor. De combinatie recreatieve loper en wedstrijdloper blijft bestaan.

IVAC EN DE SPORTIEFSTE VERENIGING

We brengen een relaas over een club die de competitie *Sportiefste vereniging* anno 2011 nog steeds hoog in het vaandel draagt.
De eerste 20 jaar grijpt IVAC steeds naast de laureaattitel, maar verovert veel mooie ereplaatsen. Is IVAC dan toch niet de algemene sportiefste vereniging over de jaren heen? Zowat de Contador in de tour die geen enkele rit wint en toch de beste is. Dit gegeven zet Stefaan Vankeirsbilck aan het werk om alle voorgaande resultaten na te pluizen en een rangschikking op te maken aan de hand van een weldoordacht puntensysteem. Een titanenwerk!
Tijdens zijn zoektocht stelt Stefaan Vankeirsbilck vast dat een club wel eens onder een andere naam opkomt, wat het opstellen van het klassement niet eenvoudiger maakt. Andere vaststelling is dat in de eerste jaren zeer veel wielertoeristenclubs deelnemen die, te zien naar hun benaming, het begrip *vrienden* een warm hart toedragen. Bij de start zijn er zestien ploegen, tien jaar later reeds 35. In die 25 jaren nemen 67 verschillende clubs eens deel aan de competitie *Sportiefste vereniging.*
Na 20 jaar, staat volgens Stefaans berekeningen Maci aan de leiding, gevolgd door IVAC. Dynamica vervolledigt de top 3. Gezien het eindklassement over 25 edities gaat en daarbij gekoppeld wordt aan een gepaste hulde, zal IVAC nog eens zijn beste beentje moeten voorzetten. En wat eens moest gebeuren gebeurt. In 2004 verovert IVAC voor het eerst de laureaattitel. Eens ervan geproefd, herhaalt zich dit in 2006 en 2008. En zo eindigt IVAC in het algemeen klassement na 25 edities op de eerste plaats. De rangschikking is als volgt: 1ste plaats, IVAC met 975 ptn en 25 deelnames, 2de stek is voor MACI met 890 ptn en 25 deelnames en op rang 3 staat DYNAMIKA met 772 ptn en 24 deelnames.

Erelijst van de laureaten tot op 2010: 5 x Atletiekclub IVAC '04, '06,'08, '09 en'10/ 4 x Triatlonclub '87, '88, '89 en '94 / 3 x Turnclub 'De Rode Ster' '85, '86 en '97 / 3 x Atletiekclub MACI '90,'91 en '98 / 3 x Izegemse Zwemvereniging '92, '93 en '95 / 3 x Tennisclub ISIS '99, '00 en '07 / 2 x Doggy Center De Natte Neus '02 en '05 / 1 x TC De Schakel '84 / 1 x Dynamika '91 / 1 x Salto's '96/ 1 x Izegemse Krekelzwemmers '01 / 1 x Winsol Gym Izegem '03.

Om af te ronden nog dit:
In 1984, bij de eerste editie, stranden de IVACdeelnemers op één puntje van winnaar De Schakel. In 1987, wordt de slechtste uitslag behaald met een 11de plaats. In 2008, wint IVAC voor de derde maal, maar dan wel met een verschil van 151 punten. IVAC en Maci zijn de enige twee clubs die aan alle 25 edities deelnemen. In de volgende drie jaren zal MACI eenmaal afhaken.
Om het helemaal af te ronden, dus na 27 van de uiteindelijk 28 edities *Sportiefste vereniging* oude leest, stellen we vast dat IVAC met zijn overwinningen in 2009 en 2010 recordhouder van de laureaten wordt met liefst 5 overwinningen.
Met een zomer als die van 2011 is *madame soleil* moeilijk te bereiken en moeten we de uitslag 2011 nog hangend laten.
IVAC is de enige club die aan alle edities geldig deelneemt.

Izegem Fietst tijdens de campagne 'Sportiefste vereniging'

Izegemse Kastelenloop

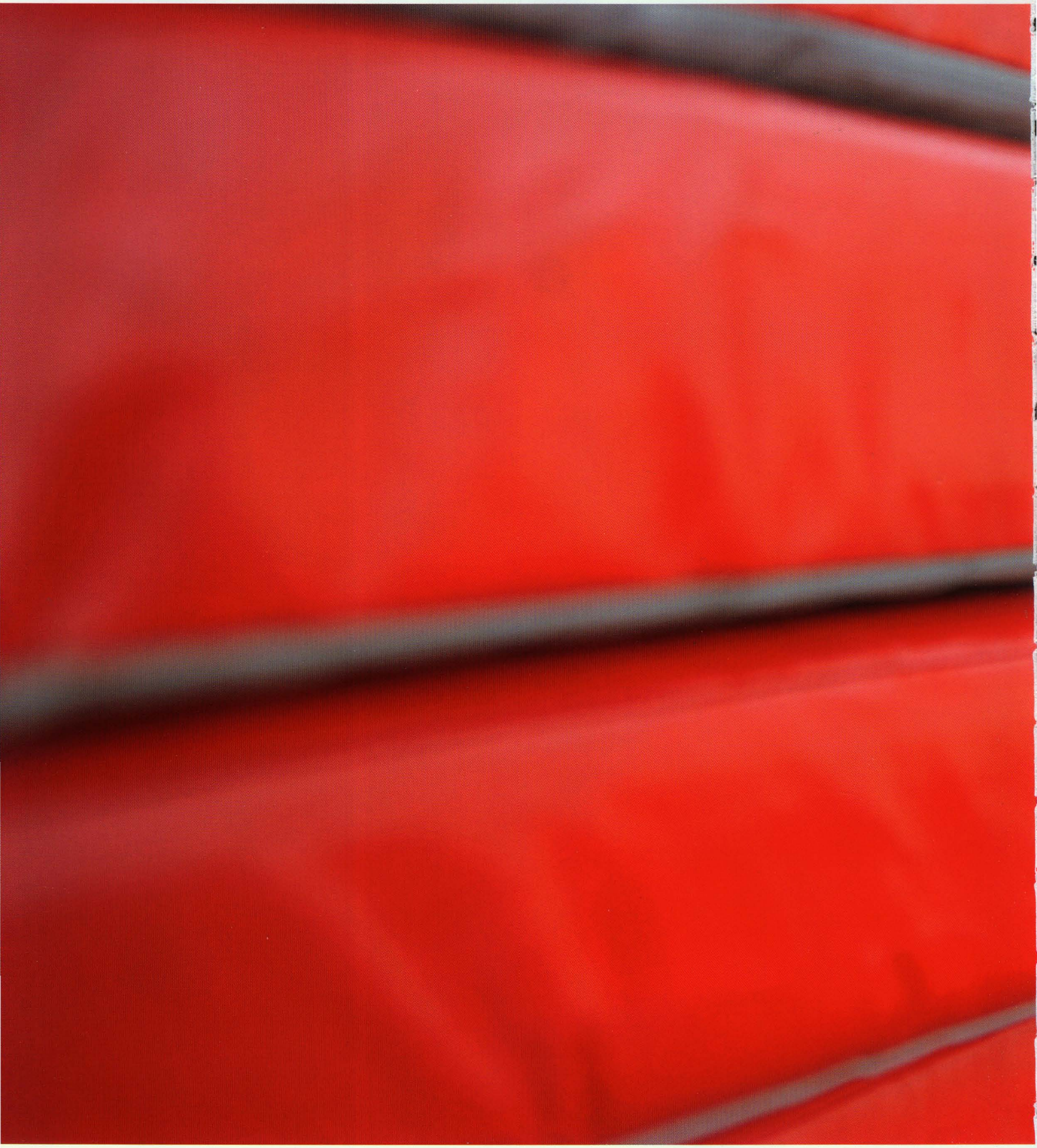

TURNEN

TURNEN

Lichamelijke Opvoeding - Gymnastiek - Turnen, zijn begrippen die dicht bij elkaar liggen, doch met zekere nuances. Lichamelijke Opvoeding staat voor het bewegingsonderwijs waar uiteraard gymnastiek deel van uitmaakt, maar ook spel- en vechtsporten. Gymnastiek behelst naast het toestelturnen andere disciplines zoals dans, trampolinespringen, ritmische gymnastiek e.a. Toestelturnen of kortweg turnen is een individuele sport uitgevoerd met behulp van toestellen.

Turnen is een Olympische sport. We vinden reeds turnen ten tijde van de Romeinen, de Ars Gymnastica. Een Duits professor, Frederich Ludwig Jahn ontwikkelt rond 1816 de basisvormen van het huidig turnen en is hiermede de grondlegger van de *Duitse school*. Onder de Napoleontische overheersing ziet men het turnen als een middel om de Pruisische jeugd te harden. De Duitse turners zijn ook politiek actief en hebben republikeinse neigingen. Hieruit volgt een algemeen turnverbod en de arrestatie van Jahn in 1820. Ondergronds wordt verder gewerkt, doch veel Duitse turners verkiezen het buitenland. Hierdoor wordt het turnen bekend in Europa. België en meer bepaald Antwerpen heeft nauwe contacten met het Duitse turngebeuren. Op 1 mei 1839 richt men in Antwerpen de "Société de Gymnastique et d'Armes" op. Antwerpen wordt de bakermat in België. In 1865 ziet de Koninklijke Belgische Turnbond het levenslicht. In 1892 is het de beurt aan de Belgische Katholieke Turnbond. De Socialistische Federatie volgt in 1904.

Zowel de politiek als de kerk blijven niet onverschillig en willen blijkbaar de turntrein niet missen.

De diversiteit van turnen vertaalt zich ondermeer in de kermisacrobatie van destijds, op het Noord-Koreaans massadefilé van nu, in de lichaamsbeweging bij de senioren, in topsport tijdens de Olympische spelen. Dit resulteert respectievelijk in volksvermaak, propaganda, gezondheid en presteren.

De oude turnzaal in zijn gloriedagen

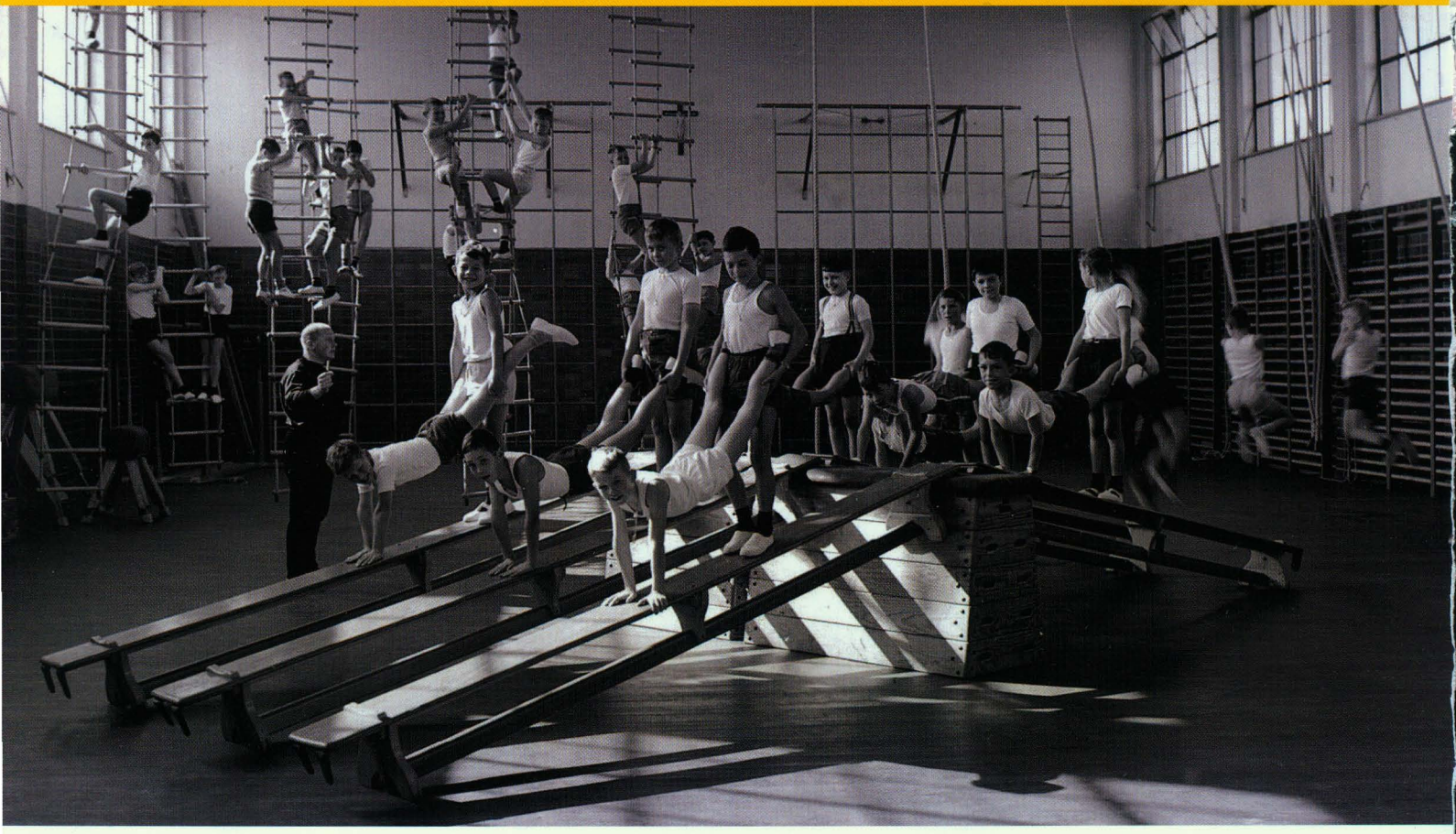

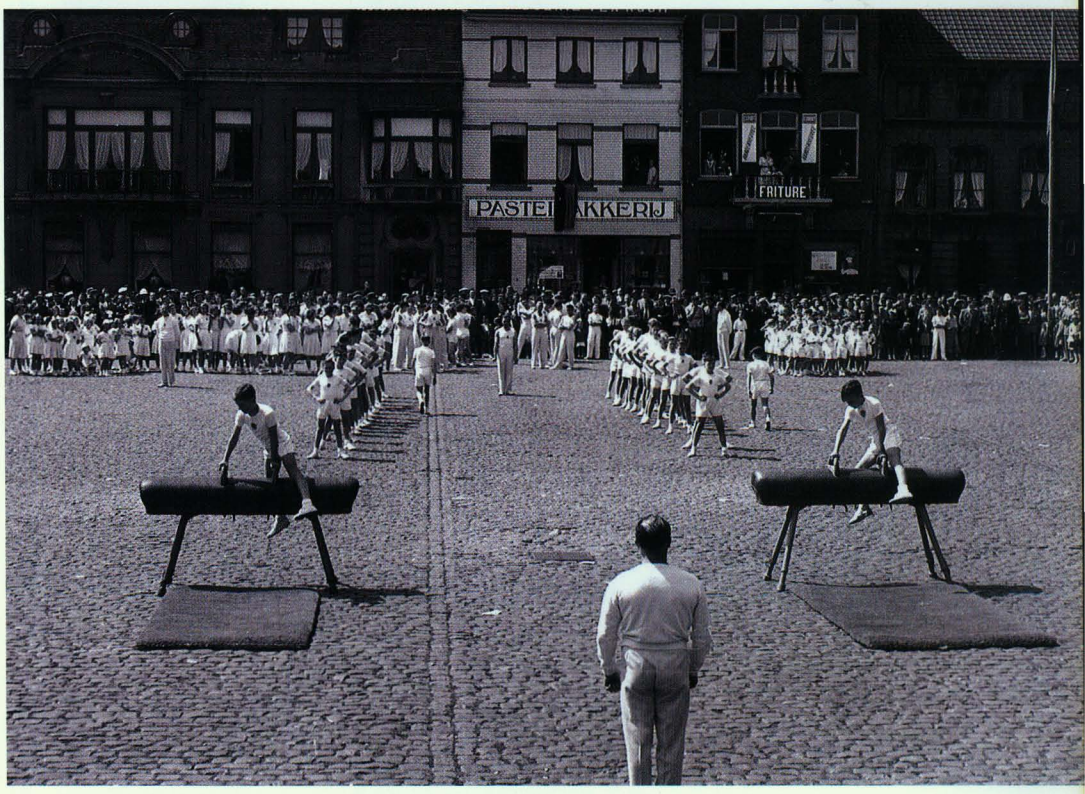

Gymclub De Rode Ster op de Grote Markt

DE LANGE WEG NAAR 'GYM IZEGEM' ANNO 2012

De roots van het Izegems turnen vinden we terug een kleine eeuw geleden. Begin 1920 starten zowel de socialistische turnclub *De Ster* als de Katholieke Sint-Tilloturners *Vreugd in Deugd*.

Bij de katholieke Sint-Tilloturners *Vreugd in Deugd* is E.H. Joris De Baecker er proost en Florent Clement de eerste oefenmeester. In het eerste jaar kan men al pronken met een vlag en trekt de groep naar het bedevaartsoord Lourdes. In 1923 sluit de club zich aan bij het West-Vlaams Gouwverbond van Katholieke Turners. Een groep klaroenblazers en trommelaars ondersteunen de diverse optredens. De oefensessies vinden plaats op het grasplein van de congregatiegebouwen. Met de benoeming van proost De Baecker tot pastoor van Nieuwmunster verdwijnt echter de groep.

Sint-Tilloturners in 1927 op de Grote Markt

De socialistische turnclub *De Rode Ster* komt er onder impuls van senator Henri Dewaele. Bewegen is toen al geen ijdel woord. Het lichaam sterker en leniger maken is de aanzet van enkele pioniers om *De Ster*, zo noemt de turnclub oorspronkelijk, op te starten. Artikels over deze beginperiode vinden we terug in het weekblad *De Ontwaking*. Orde en tucht zijn waarden die de club nastreeft. Henri Dewaele wordt voorzitter en François Verbeke leermeester commandant. De eerste turnliefhebbers komen samen op de Maandagmarkt, een arbeiderswijk.

Een arbeiderssportgroepering in die tijd in stand houden is niet evident. Er is een gebrek aan accommodatie, maar ook aan vrije tijd. De beginfase van de arbeidsduurverkorting komt dan ook goed gelegen. De deelnames aan de optochten en feesten met acrobaten die steeds succesvol verlopen, zijn een stimulans voor de groep. Vrij vlug gaan de trainingen door in de opeenvolgende locaties van de socialistische partij. In café Scala in de Burgemeester Vanden Bogaerdelaan, in het Volkshuis in de Kruisstraat, en na café De Halve Maan is het de beurt aan

café de Germinal, op het eerste verdiep boven de kantoren van het ABVV en de Bond Moyson. In de dertiger jaren heeft de club een sterk acrobatenviertal dat zijn trainingen houdt in café Craenenburg in de Hondstraat. Hun vaste optredens op de 1 mei-stoeten gelden als hoogtepunten. In de jaren '50 en '60 kent de club zwakkere momenten. Met de opening van het sportstadion kan men de trainingen in 1955 verder zetten in de nieuwe gymzaal. De heropleving komt er slechts met de deelnames aan de inter-clubwedstrijden vanaf 1972 en de nationale kampioenschappen vanaf 1974. Tijdens deze jaren neemt het trainersduo Chantal Wulbrecht en Romain Vroman het heft in handen en kent de Rode Ster een ware bloei met allerlei successen op competitief vlak. Uitschieter is hier zonder meer de interfederale (dus van alle turnfederaties samen) Belgische titel van Danny Verbrugghe. Danny kan zich bovendien als allereerste Izegemnaar selecteren voor de Europese kampioenschappen turnen. De club groeit verder uit tot ruim 200 leden.

In de schoot van de Mandelclub ontstaat in 1961 een afdeling turnen voor meisjes en jongens. De minimumleeftijd is twaalf jaar en men moet een onberispelijk gedrag hebben. Dit initiatief komt aanvankelijk niet van de grond. Een ander fenomeen doet zich echter voor. De helpende turnhand komt uit de hoek van de atletiek zelf.

In de atletiek zijn loopnummers nog altijd een mannenzaak, meisjes kunnen zich alleen uitleven in kampnummers. De hiervoor bestemde trainingen gebeuren door Rita Hespeel, een turnlerares en haar vriendin Jeanine Defreyne. Turnoefeningen zijn dan ook niet vreemd aan die trainingen. De smaak van turnen primeert op het atletiek met het gevolg dat men de kampnummers aan de kant laat en opteert voor turnen. Het wordt dus een turnclub *voor meisjes vanaf acht jaar en ook hier van goed gedrag.*

Een atletiekclub met weinig geld die trainers dient te betalen voor zuiver turnen ligt moeilijk. De verantwoordelijken van de turnafdeling spreken de stad aan die dit oplost met een aparte jaarlijkse toelage van 11000 Bef. De bestemming ervan zorgt voor een geschil met het gevolg dat deze groep in 1963 beslist haar eigen weg te gaan en de Salto's een feit worden. Raf Rosseel, ex-bestuurslid van Mandelclub, wordt de voorzitter van deze nieuwe katholieke meisjesturnclub. De afscheiding is volledig. Er wordt zelfs een nieuwe proost gekozen in de persoon van Pater Valentinus. Een bemiddeling van de lokale Deken was wel nodig.

Belgische kampioen Danny Verbrugghe

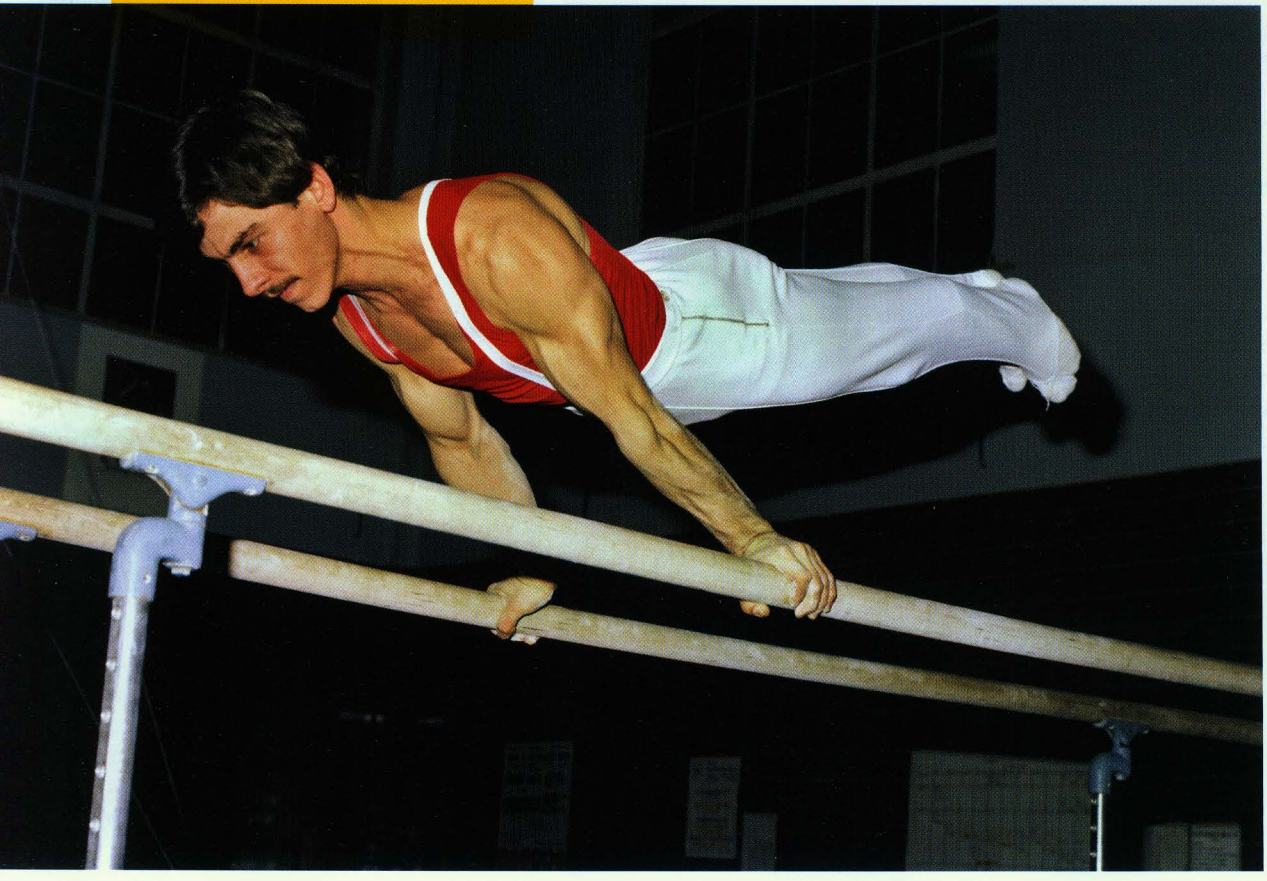

De Salto's in 1970

Wie niet los te denken is van de Salto's is juf Rita Hespeel. Deze turnlerares heeft een aangeboren talent voor gracieuze bewegingen. Haar stijl is een combinatie van ballet en acrobatie. Ze bant het schoolse stijve turnen en zorgt zo voor de nodige aantrekkingskracht bij de jonge meisjes.

Rita wordt Belgisch kampioene in de grondoefening en op de balk. Zij is 12de op de Europese kampioenschappen '69 in Zweden. Alleen ziekte verhindert een deelname aan de wereldkampioenschappen '70 in Joegoslavië. Het turnen opleiden zit haar mee. *Haar* Izegemse turnzaal is toonaangevend voor het land. Komt daarbij dat de stadiondirecteur Joris Deblauwe een gedroomd tussenpersoon is voor het aanwerven van de nodige materialen langs de stadskas om. Succes veronderstelt ook uitbreiden en dat kan alleen maar op een bijkomende locatie. In het kader van SPORTIVA '71 wil men graag de oudere dames enkele uurtjes laten turnen. Ook hiervoor is er geen plaats en wordt er uitgeweken naar Ingelmunster. Deze zal een drietal jaren autonoom werken. Een bijkomende dames- en jongensploeg is een andere droom. Ook hiervoor is plaatsgebrek een spelbreker. Niettegenstaande de Salto's geen ideologisch etiket willen meeslepen, kiezen ze voor de Katholieke Turnvereniging als Federatie. Veel alternatieven zijn er niet. De Izegemse Salto's kennen in de jaren '70 een sterke stijging. Men telt 300 leden en er wordt 22 uren per week geoefend. In die tijd betekenen de Salto's de grootste vertegenwoordiging op het sportstadion, vóór de voetbalclub en de Mandelatletiekclub.

Met voorzitter Didier Vandeputte en hoofdtrainer Frank Duhamel profileert De Rode Ster zich verder op competitief vlak tijdens de jaren '80 en '90.

Het organiseren van internationale wedstrijden en uitwisselingen, het verzorgen van buitenlandse turnstages en het professionaliseren van de trainingen zorgen ervoor dat enkele gymnasten een topniveau bereiken. Zo wordt Jurgen Couckuyt geselecteerd voor het EK '96 in Kopenhagen en Kevin Devolder voor de gymnasiade '98 in Shangai. De opmerkelijke prestaties van Günther Couckhuyt leest u verder.

Izegem kent nu, na vele decennia, twee volwaardige turnclubs. Wil men echter verder groeien dan is rationaliseren noodzakelijk. De infrastructuur, het materiaal en de professionele aanpak zijn immers financieel zwaar om dragen. Tachtig jaar geleden zouden twee clubs die ideologisch zo ver uit elkaar staan, nooit aan een of andere fusie denken. Gelukkig is er zoiets als evolutie en gezond verstand. Vergeten we de socialistische senator van weleer en de onderpastoor van destijds, die waren er nodig en voor het turnen en voor de propaganda. Zij liggen aan de basis van de Izegemse turnsport die dank zij de fusie, de toekomst rooskleurig tegemoet ziet.
In 1999 komt dan de fusie van beide Izegemse turnclubs de Rode Ster en de Salto's. De hoofdsponsor verbindt zijn bedrijf met de nieuwe club. Het wordt *Winsol Gym Izegem*. De veelzijdigheid in turnen zorgt voor de komst van een dansafdeling waardoor de club bijna 1000 leden telt en zijn intrede maakt bij de top 10 van grootste Belgische turnclubs. De dansafdeling groeit verder wat een afscheuring tot gevolg brengt. Beide partijen zijn van oordeel dat het de beste oplossing is. De nieuwe club noemt zich *Life danscenter* en is nu al gekend als een gerenommeerde dansschool.

Na de afscheuring blijft het ledenaantal hoog. Vrijwilligers worden echter schaarser en organisatoren kampen met tijdsgebrek, wat het runnen van een vrij grote club bemoeilijkt. Komt daarbij dat de royale hoofdsponsor, de nv. Winsol, overgenomen wordt waardoor de nodige financiële ondersteuning wegvalt. De club moet overleven, dit is de vaste wil van een groep jonge mensen. Daar komen terug de vrijwilligers, daar vindt men terug de nodige tijd. Het familiale karakter zet het professionele wat opzij bij gebrek aan een betere financiële inbreng. Vraag is alleen of dit nefast is. De nieuwe vzw Gym Izegem noemt zich een kleine familiale club met 400 actieve leden. Alles is relatief.

Günther Couckhuyt

Op 6-jarige leeftijd wordt Günther lid van de toenmalige turnclub 'De Rode Ster'. Zo een dertien jaren worden hem de basistechnieken van het artistieke turnen bijgebracht. Hij wordt lid van de nationale juniorenploeg, later van de nationale seniorenploeg.

Wat in het begin als pure ontspanning doorgaat, helt geleidelijk over tot zijn grote droom, de spelen halen. Günther beseft al snel dat alleen de besten die er alles voor over hebben en heel hard werken die ultieme droom kunnen waar maken. Als 16-jarige neemt hij deel aan de gymnasiade in Sjanghai (China). Hij wordt opgenomen in het topsportcentrum en krijgt de Oekraïense coach Yuliy Kuksenkov toegewezen die zijn verdere loopbaan zal begeleiden. Na zijn selectie voor de wereldkampioenschappen te Gent in 2001, wordt hem een profcontract aangeboden door BLOSO. Hij reist de wereld rond. Los Angeles, Peking, Ljubljana, Kiev, Madeira en Porto zijn een greep uit de plaatsen die de revue passeren. Zijn specialiteit, paard met bogen, bezorgt hem prachtige resultaten.

Günther omschrijft twee van zijn mooiste momenten als volgt: 'Op de wereldbeker te Gent in 2004 haal ik Brons op het paard met bogen. Op het podium sta ik tussen de Olympische en de Vice - Olympische kampioen. Dat doet jou wel iets, en dan nog voor eigen publiek. Mijn tweede moment is mijn tiende plaats allround op de Europese kampioenschappen te Ljubljana in 2004. Toen de beste Belgische prestatie ooit op een EK.'

'Het continue verblijven in het buitenland ligt moeilijk voor mijn gezin, door een hardnekkige elleboogblessure mis ik het BLOSO-contract en het niet halen van mijn selectie voor de spelen van Peking zijn zowat de redenen om de turnsport als atleet vaarwel te zeggen. Met veel pijn in het hart doch gelukkig om wat ik mocht meemaken.' Günther is de huidige voorzitter van Gym-Izegem en werkt voor de stad Izegem als conciërge van de topturnhal.

GYMGALA

1982 – Het toeval wil dat de twee bestaande turnclubs, de Rode Ster en de Salto's, een gymgala plannen op dezelfde datum die ze onmogelijk kunnen verplaatsen. Dan maar van een nood een deugd maken en de show wordt gezamenlijk georganiseerd. Deze samenwerking resulteert in een prachtig gymgala met meer dan 1000 aanwezigen.
Het blijft echter jammer genoeg bij deze eerste en enige samenwerking. Vanaf 1984 organiseren de Salto's het gymgala in de pare, de Rode Ster in de onpare jaren. Een gezonde intense sportieve concurrentie blijft zo verder bestaan. Een samenwerking laat staan een fusie lijkt nog zeer ver weg. Beide clubs kennen echter heel veel succes met hun turnshows met telkens tussen de 1000 en 1500 toeschouwers. Al pakt *de Rode Ster* de organisatie wat professioneler aan met internationale acts, speciale lichteffecten, life muziek, bekende presentatoren, wereldrecordpogingen… hoogtepunt wordt het internationaal gymgala van 1989 in het kader van 70 jaar Rode Ster. Topjudoka Ingrid Berghmans verzorgt de presentatie en de muziek wordt life gebracht door de stadsfanfaren.

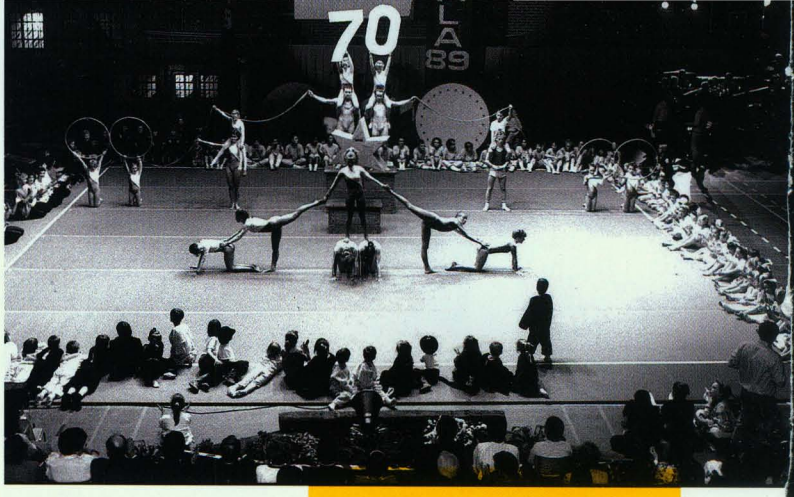

Gymgala in 1989 in het kader van 70 jaar de Rode Ster

EUROCUP

1990 – Eerste Eurocup. Engeland, Duitsland, Nederland en België nemen eraan deel. De meisjes van de Rode Ster zijn derde, de jongens vierde. 1992 – Op de tweede editie zijn maar liefst acht landen vertegenwoordigd. De Rode Ster met hun ploeg jongens behaalt een nipte tweede plaats net vóór Previëdza. Zeventig gastatleten worden opgevangen in gastgezinnen, wat het sociaal contact alleen maar bevordert. 1994 – Het succesverhaal herhaalt zich. Terug met acht verschillende landen.

Eurocup in 1990

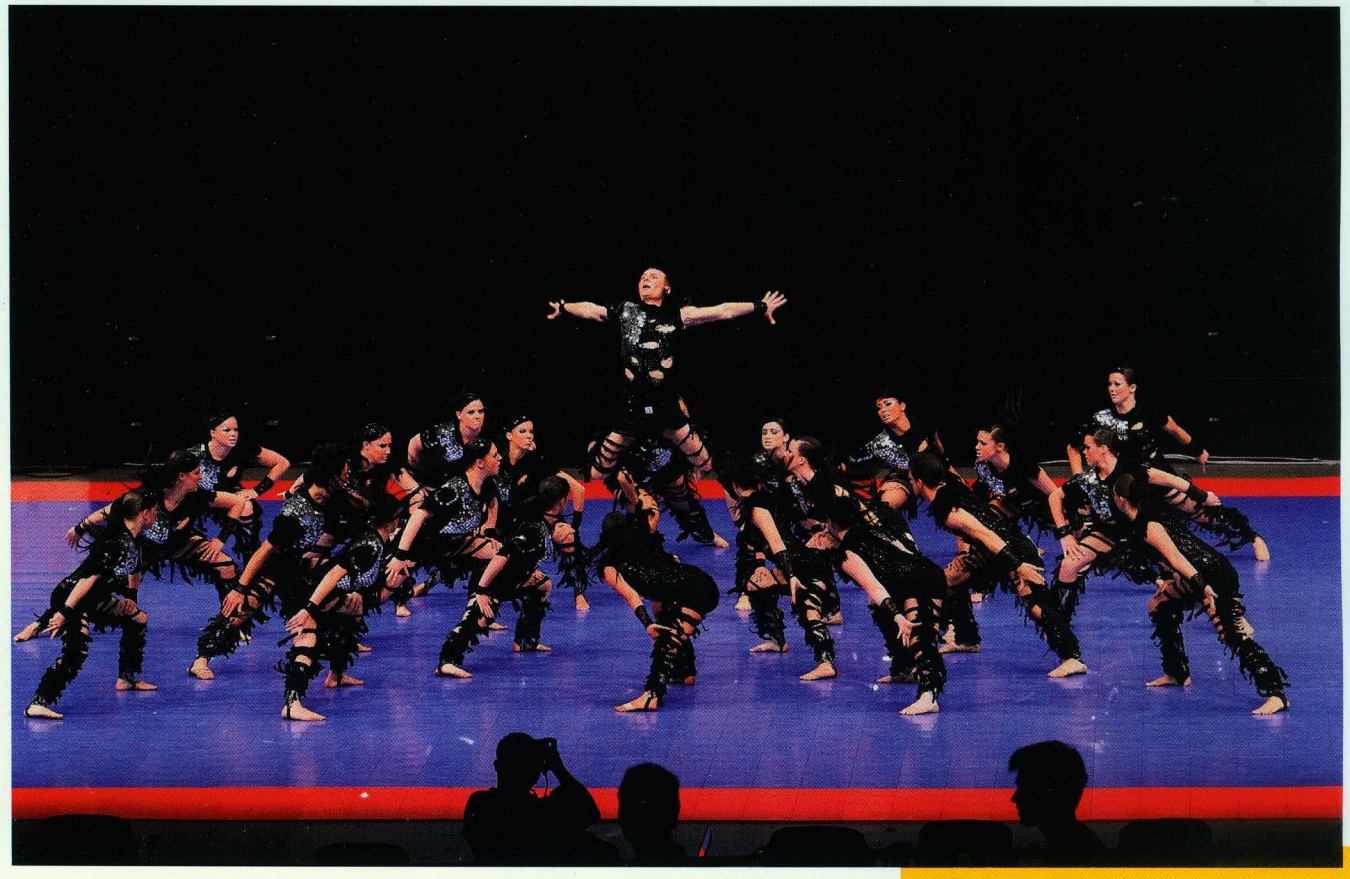

Black Spirit van Life Danscenter tijdens wereldkampioenschap dans in Duitsland 2011

DANS

LIFE DANSCENTER

In 2002 start turnclub GYM Izegem met een kleine afdeling dans. Trainer Davy Desloovere begint in een zaaltje aan het zwembad, verhuist met de dansers naar de oude bokszaal en in 2005 wordt het aantal dansers zo groot dat er beslist wordt om het turnen en het dansen te scheiden.

Zo richt Davy dansschool Life danscenter op in de Kortrijkstraat. Zijn competitiedansers scoren hoog zowel in binnen- als in buitenland. Naast de vele Belgische titels telt men nu al 5 wereldtitels en 2 vicewereldtitels discodansen voor teams.
Dans is een jonge sporttak bij ons, staat met deze Izegemse dansteams al op de wereldkaart en verdient intussen een plaats in onze sportgeschiedenis.

IZEGEMSE DANSACADEMIE

Hadewijch Oplinus neemt de balletschool Menuet over en sticht in 2001 de Izegemse dansacademie. Er zijn toen 25 leerlingen voor klassiek ballet. Stap voor stap introduceert Hadewijch nieuwe dansstijlen. Men kan er momenteel kiezen tussen een waaier van types dans en ballet.

Door de constante groei worden de geboden uren in de stedelijke sporthal te krap waardoor een andere locatie zich opdringt. Zo komt er in 2006 een eigen dansschool met 2 professioneel ingerichte dansstudio's waar momenteel 8 docenten actief zijn. Genieten van de passie voor het dansen is er voor jong en oud, voor de recreatieve en de ambitievolle danser, kortom voor iedereen met danskriebels.

Openingsshow Topturnhal Izegem in 2011

Izegem Koers

WIELRENNEN

Eerste Izegemse Fietsclub 'Vrij ende Blij' in 1893

De Koninklijke Belgische Wielerbond wordt opgericht in 1889. Luik – Bastenaken – Luik, de oudste eendagsklassieker, gaat voor het eerst door in 1894. De eerste Ronde van Frankrijk dateert uit 1903. In 1958 is er een doorrit in Izegem. Niemand werkt die dag, het wordt een waar volksfeest waarbij de Izegemnaar doet wat hij goed doet, pekken! Op korte tijd groeit het wielrennen uit tot de populairste sporttak van ons land. Wielrennen, anders dan het toen elitaire voetbal, is immers een zaak van Jan-met-de-pet. Vooral in Vlaanderen slaat het koersen erg aan.

WIELERSPORT TER STEDE

Alfred Decoene, zoon van schoenfabrikant Pol Decoene, is de eerste Izegemnaar die met de fiets rijdt. Dit is in 1886. Deze gebeurtenis lokt natuurlijk heel wat nieuwsgierigen. Twee jaar later komt Cyriel Adam ook met een dergelijk *velossepeerd* voor de dag. Rond 1890 ziet men de fiets met twee gelijke wielen opkomen. Dames worden nog niet op de fiets geduld. De dochter van smid en fietsenmaker Petrus Vuylsteke heeft er rond 1890 één. Van op de preekstoel is onderpastoor Leopold Slosse daarover uitgevaren. Vuylsteke wordt persona non grata en zelfs zijn huis uitgezet. Hij houdt dan maar café en wordt één van de socialistische leiders. Het zal tot na de Eerste Wereldoorlog duren vooraleer men meisjes op de fiets ziet rijden... De zonen van wijnkoopman Camille Ameye richten in 1893 de veloclub *Vrij ende Blij* op. Hun lokaal is café *Het Gouden Mandeke* op de Grote Markt. De leden hebben een uniform en een clublied. Er zijn vijf fietsen beschikbaar voor hen die er geen hebben. Men neemt ook deel aan tal van stoeten. Deze club verdwijnt echter in juni 1913. De eerste Izegemse wielerwedstrijd vindt plaats tijdens Izegem-Kermis in 1890. Op 9 augustus 1896 wordt er in het Izegemse Boomforeest

een wielerwedstrijd op een velodroom gereden, *des courses vélocipédiques internationales*. Het wordt een echt hoogfeest voor de wielersport. Op een aarden piste van ongeveer 450 m wordt een aantal toeren gereden. Er nemen veloclubs uit Luik, Roubaix, Herstal, Antwerpen en Tourcoing aan deel. Er is o.m. een snelheidswedstrijd over 5400 m, een juniorskoers over 3600 m, een distantierit (30 min rijden) en een aanmoedigingskoers over 2700 m. Zowel gegoede burgers als mensen uit het arbeidersmilieu nemen er aan deel. De meeste kijklustigen zijn evenwel uit elitaire milieus afkomstig.

Af en toe zijn er schoonheidswedstrijden. De club *De Versierde Velo's Izegem* is er een vaste waarde. In Emelgem wordt in 1919 de Pedaalkoningen opgericht. Een 40-tal fietsers trekt er op uit onder begeleiding van een trommel, grosse-caisse, trompet en tandem. Op de eerste zondag van oktober richten zij jaarlijks een wielerkoers in. Daarvoor komen allerlei andere veloclubs afgezakt naar Emelgem.

De Ronde van België doet in 1908 voor het eerst Izegem aan. Een kwartier na de eerste meldt zich een groepje van zes renners, onder wie Izegemnaar Camille Naert. In 't voorbijgaan worden zij door de toeschouwers aangemoedigd; men biedt

Brussel Izegem in 1954 - winnaar Roger Decock

hen bier, melk, eiers, enz. aan, meldt een lokale verslaggever. We moeten wachten tot in 1911 om een *Izegemse* renner in huis te hebben. François Odilon Fraeye wint in dat jaar het Belgisch kampioenschap en wordt het jaar erop, als Odile Defraeye, de eerste Belgische winnaar van de Ronde van Frankrijk. Hij is eigenlijk geen echte Izegemnaar, maar vóór hij beroepsrenner wordt, werkt hij in de borstel- en cichoreifabriek van Jules Vandekerckhove. Dan overnacht hij in café Sint-Elooi in de Kruisstraat. Zijn roots liggen wel in Emelgem, de familie Fraeye woont ruim twee eeuwen in deze Izegemse deelgemeente.

Odiel Defraeye wint de Ronde van Frankrijk in 1912

Na de Eerste Wereldoorlog verschijnen er weer wielerbonden in onze stad: Vrij en Blij (opnieuw opgericht in 1920), Velo Club Iseghem Sport (1922), Wiel aan Wiel (1922), De Blauwvoet (1923) en De Roode Schichten (eveneens in 1923). De belangrijkste club is echter De Sportkring (1925), die de jaarlijkse Nijverheidsprijs voor onafhankelijken op 21 juli inricht. Vanaf 1929 komt er een tweede jaarlijkse wedstrijd, nl. Brussel-Izegem, eerst voor liefhebbers, later voor beroepsrenners. Topjaar wordt 1931. Niet minder dan 2 000 renners starten in Brussel-Izegem. Van 17 tot 22 uur rijden renners tussen de 18 en 60 jaar de eindstreep over. De Tweede Wereldoorlog legt de organisatie lam, maar reeds in 1945 komt Brussel-Izegem opnieuw te voorschijn en Izegem ziet opnieuw zwart van het volk om en rond de Burgemeester Vandenbogaerdelaan. Albert Sercu wint die dag. Hij zal die wedstrijd nog tweemaal winnen. Met de overwinning van Leon Van Daele in 1958, verdwijnt deze roemrijke wedstrijd.

Dat de wielersport duidelijk populairder wordt na de Tweede Wereldoorlog bewijst ook het aantal Izegemnaren dat het zadel trotseert. Sommigen brengen het niet verder dan nieuweling of junior, maar allen moeten met de fiets zwoegen in weer en wind om trots als een pauw met meestal een of andere natura-prijs naar huis terug te keren. Geldprijzen zijn meestal weggelegd voor de groten der aarde. Onder hen:

ALFONS VAN HECKE

(°Ardooie 22 april 1891)

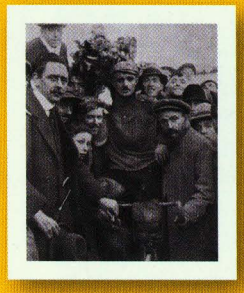

Hij is de oudst gekende Izegemse beroepswielrenner en vindt om "den broode" zijn weg als Flandrien. Op 16-jarige leeftijd vestigt hij zich met zijn ouders in Kachtem. Hij weet tal van ereplaatsen te veroveren in de grote klassiekers. In 1922 wint hij in Koolskamp het Kampioenschap van Vlaanderen.

ALBERT SERCU

(° Bornem, 26 januari 1918)

Zijn palmares is indrukwekkend. In 1947 behaalt hij zilver op het Wereldkampioenschap wielrennen op de weg in Reims. Verder staan Parijs-Brussel, het Belgisch Kampioenschap, de Ronde van Vlaanderen, Parijs-Tours en de Scheldeprijs op zijn naam. Jarenlang is hij supporter nummer één van zijn zoon Patrick. Op slechts zestigjarige leeftijd ontvalt Albert ons.

ROGER DECOCK

(° Izegem, 20 april 1927)

Na winst in Parijs-Nice in 1951 behaalt hij het jaar daarop zijn grootste overwinning: de Ronde van Vlaanderen. Ook aan de start van Brussel-Izegem is hij regelmatig te zien. In 1951 rijdt hij in de fameuze rit van de Ronde van Frankrijk in de buurt van de Nederlander Wim Van Est. Als deze rechtdoor een ravijn in rijdt, aarzelt *Cockske* niet om de reddingsploegen op weg te zetten om de geletruidrager uit zijn benarde positie te redden.

RIK DENYS

(° Emelgem, 8 maart 1930)

In zijn beroepscarrière wint hij naast tweemaal Brussel-Izegem, de Omloop van de provincie, Kuurne-Brussel-Kuurne (vóór Briek Schotte) en de Omloop Oost- en Midden-Vlaanderen in Deinze.

LUCIEN VICTOR

(° Oekene, 28 juni 1931)

In 1952 neemt hij deel aan de Olympische Spelen in Helsinki. Daar wint hij samen met Robert Grondelaers en André Noyelle een gouden medaille in het ploegenklassement op de weg. Hij sterft in Saint-Menges op 17 september 1995 op 64 jarige leeftijd, tijdens een fietstocht in de Franse Ardennen.

NOËL DEJONCKHEERE

(° Lendelede 23 april 1955)

Hij wint meerdere etappes in de grote ronden. Hij wordt in 1978 wereldkampioen puntenkoers op de baan bij de amateurs. Hij is samen met de Duitser Zabel de enige die driemaal de trofee Louis Puic wint. Tot op heden gelast hij zich met het opleiden van jonge renners uit het buitenland, vooral uit de USA.

TIM DECLERCQ

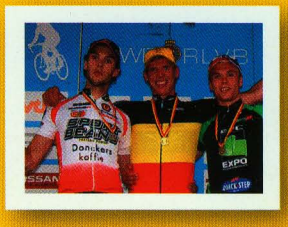

Met Tim Declercq staat er een nieuwe generatie klaar. Hij wordt in 2011 te Geel Belgisch kampioen bij de beloften.

Johan Bruyneel

(° Izegem 23 augustus 1964)

Hij wint zijn allereerste wedstrijd in Izegem. Ook zijn eerste profzege, die dateert van 1988, behaalt hij op Izegemse bodem. In 1993 en 1995 wint hij telkens een touretappe. Later als ploegleider is hij de architect van het succes van Lance Armstrong. De zeven tourzeges van Armstrong zijn het gevolg van de kruisbestuiving tussen de beste ronderenner van zijn generatie en de briljantste ploegleider. Hij wordt Izegems ereburger op basis van zijn verdiensten als wielrenner en als ploegleider.

Johan Bruyneel bij zijn supporterscafé

Patrick Sercu

(° Roeselare, 27 juni 1944)

Hij groeit op in Izegem. Na enkele jaren voetballen bij KFC Izegem, start hij zijn rennerscarrière. Tussen 1964 en 1983 wint hij 88 maal een zesdaagse. In 1963 wordt hij wereldkampioen Sprint op de baan bij de amateurs. Een ander hoogtepunt volgt een jaar later in 1964, als hij goud behaalt op de Olympische Spelen in Tokio op de kilometer vliegende start. Er zullen nog twee gouden en twee zilveren medailles volgen tijdens de wereldkampioenschappen bij de profs. Met zijn sprintcapaciteiten verzamelt hij ook op de weg een reeks prachtoverwinningen met als summum het behalen van de Groene trui in de Ronde van Frankrijk 1974.

Met hem zien zijn tegenstrevers alle kleuren van de regenboog. Zo pronkt hij als eindoverwinnaar in het puntenklassement, naast in het groen (Ronde van Frankrijk 1974), in het wit (Ronde van Romandië 1971), in het paars (Ronde van de Midellandse Zee 1977) en nogmaals in het groen (Dauphiné Libéré 1977). Na zijn carrière wordt hij een succesvolle organisator van de Zesdaagse van Hasselt en die van Gent.
Als bekroning wordt hem in 1996 het ereburgerschap van Stad Izegem aangeboden.

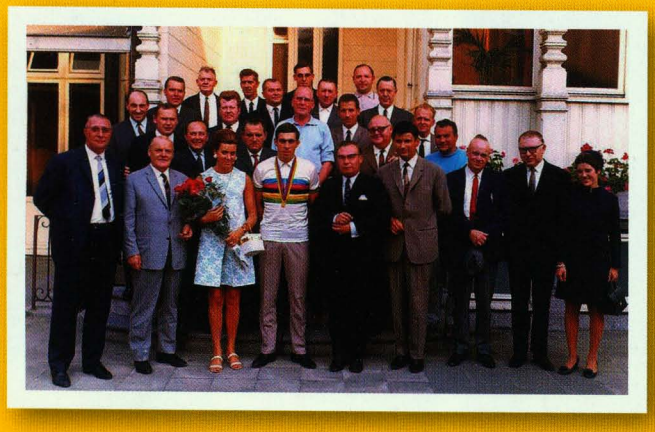

Hulde voor eerste wereldtitel

Patrick Sercu won 88 zesdaagse bij de profs waarvan 15 met Eddy Merckx

De Izegemse fietsverenigingen en hun koersen

In Emelgem bestaat de *Verenigde Sportvrienden*. Deze club ziet het levenslicht in 1941. Aanhangers van de Ingelmunsterse wielrenner Jozef Vandeweghe richten een Emelgemse omloop in: het eerste criterium Jozef Vandeweghe voor beroepsrenners. Jaarlijks vindt er tot in 1961 zo'n criterium plaats in het centrum van Emelgem. Albert Sercu wint er tweemaal, André Pieters van Ingelmunster eveneens.

In 1963 wordt er opnieuw gestart met een beroepsrennerwedstrijd. Grote namen komen in 1966 naar Emelgem afgezakt: Gimondi, Merckx, Van Looy. De vrij onbekende Georges Delvael wint die wedstrijd. *Mocht van de groten winnen*, schrijft een plaatselijke krant… In 1971 vindt nog het kampioenschap van West-Vlaanderen plaats, met Freddy Maertens als één van de deelnemers. In de centrumstraten van Izegem wordt in 1964 en '65 telkens een dameskoers georganiseerd, terwijl tijdens de wintermaanden van 1966 tot 1969 op de wijk De Jager een cyclocross plaatsvindt. Ook in Kachtem is er een beroepsrennerwedstrijd. Veel vinden we er jammer genoeg niet van terug. Deze wedstrijd zou tussen 1945 en 1968, 23 keer zijn ingericht.

Patrick Sercu kan op steun rekenen van de Patrick Sercu vrienden. In 1963 organiseren zij een sportieve hulde voor de wereldtitel die Patrick binnenrijft. De vereniging kent in 1964 met voorzitter Jerome Dekimpe een echte start. Men kan al onmiddellijk rekenen op 250 leden. In 1968 richt men voor de eerste keer een beroepsrennerskoers in. Dit gebeurt samen met het feestcomité van de Burgemeester Vandenbogaerdelaan, vandaar de plaats van de eindmeet. De Grote Prijs Jerome Dekimpe is een feit.

In 1969 duikt een nieuw fenomeen op: de wielertoeristen! De club *Boos Izegem* is de eerste die op regelmatige basis fietstochten onderneemt. Er zullen er in de jaren '70 nog volgen.

En de sportnieuwsgaring kent ook een Izegems tintje …

Drukker Aloïs Strobbe vindt een gat in de markt met het drukken van een tweede sportblad (naast De Luchtbode): de Sportvriend. Dit weekblad, gestart op 5 maart 1909, mag beschouwd worden als het eerste meer algemene Vlaamse sportblad en vormt de bakermat van de Vlaamse sportjournalistiek. De belangrijkste medewerker is Karel Steyaert beter gekend als Karel van Wynendaele. Reeds op 12 juli 1909 is er een oplage van 15 000 exemplaren, verspreid over Vlaanderen en Brussel. De Sportvriend wordt grotendeels met wielerverslagen gevuld en zowel de krant als de sport wint daardoor enorm aan populariteit. In 1924 komt de Sportvriend in andere handen terecht.

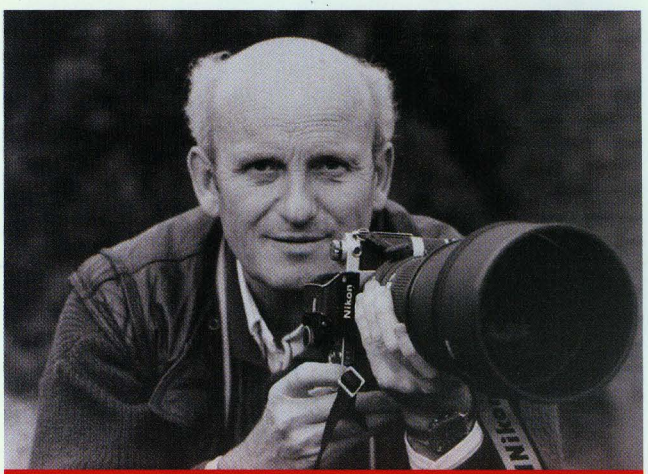

…maar ook de sportfotografie met Maurice Terryn

Foto's vormen een dankbaar item om teksten te illustreren. Zij zijn een hulp om herinneringen levendig te maken. Zo is het niet anders met dit boek, dat in Maurice een verdienstelijk medewerker erkent. Maurice loopt vakschool in Izegem en wordt schoenmaker. In 1949, als schoenen nog goud betekenen voor onze stad, werkt hij als patroontekenaar bij de firma David Decoene. Na zijn legerdienst – in gezelschap van Fred Debruyne – legt hij zich toe op fotografie. Een geluk bij een ongeluk, in 1969 moet het schoenbedrijf sluiten en wordt Maurice voltijds persfotograaf. Van uw hobby een beroep maken is mooi meegenomen. Een hoogtepunt is het wereldkampioenschap wielrennen in 1974 in het Canadese Montreal, dat hij op beeld vastlegt. Daarom plaatsen we hem graag onder de rubriek wielrennen. Maurice heeft een waardevol archief foto's waar veel instanties nog graag beroep op doen.

De start van Izegem koers in 2007

IZEGEM KOERS

In 1924 organiseert het wijkcomité uit de Vandenbogaerdelaan voor de eerste maal Brussel – Izegem. Uitgezonderd de oorlogsjaren 1940 – 44, blijft deze koers jaarlijks doorgaan tot in 1958. Veel later, in 2000, gaat Brussel – Izegem nog eenmaal door. Albert Sercu wint driemaal op rij, drie andere streekgenoten prijken op het palmares, André Pieters met 3, Rik Denijs en Roger Decock met 2 overwinningen.

Na een onderbreking van tien jaar, zal het wijkcomité van *den boulevard*, hetzij voor de laatste maal, samen met haar opvolgers *de Patrick Sercu vrienden* de draad terug opnemen en krijgen we in 1968 *Izegem Koers*. Noem het door de jaren heen de Grote Prijs Stad Izegem, de Grote Prijs Jerome Dekimpe of het kampioenschap van West-Vlaanderen, het wordt met de jaren een groots volksfeest, met uiteindelijk 25 000 toeschouwers langs het parcours om een 200-tal renners aan te moedigen.

Izegem Koers wordt terecht *Vlaanderens mooiste kermiskoers* of de *Belgische klassieker onder de kermiskoersen* genoemd. Tot 1986 spreken de renners over *de wedstrijd met de duizend bochten* wat uiteraard gevaren inhoudt. Hierdoor noteert men in 1986 slechts een 25-tal renners aan de start. Een nieuw parcours brengt soelaas voor de renners, maar ook voor de Izegemse bevolking, gezien voortaan de drie deelgemeenten Izegem, Kachtem en Emelgem aangedaan worden. De fraaie erelijst van Izegem Koers liegt er niet om met laureaten als Freddy Maertens, Patrick Sercu, Claude Criquielion, Johan Bruyneel, Ludo Dierckxsens en andere Kevin Van Impes.

31 maal Brussel – Izegem, 42 maal Izegem Koers, een lange Izegemse wielergeschiedenis. Alleen 2001 ontbreekt. De Patrick Sercu vrienden houden het voor bekeken. Johny Porteman en schepen Frank Duhamel laten het hier niet bij. Een nieuwe equipe wordt gevormd en Izegem Koers is gered.

Izegem Koers in 2006: Nico Eeckhout wint

Boks in Izegem

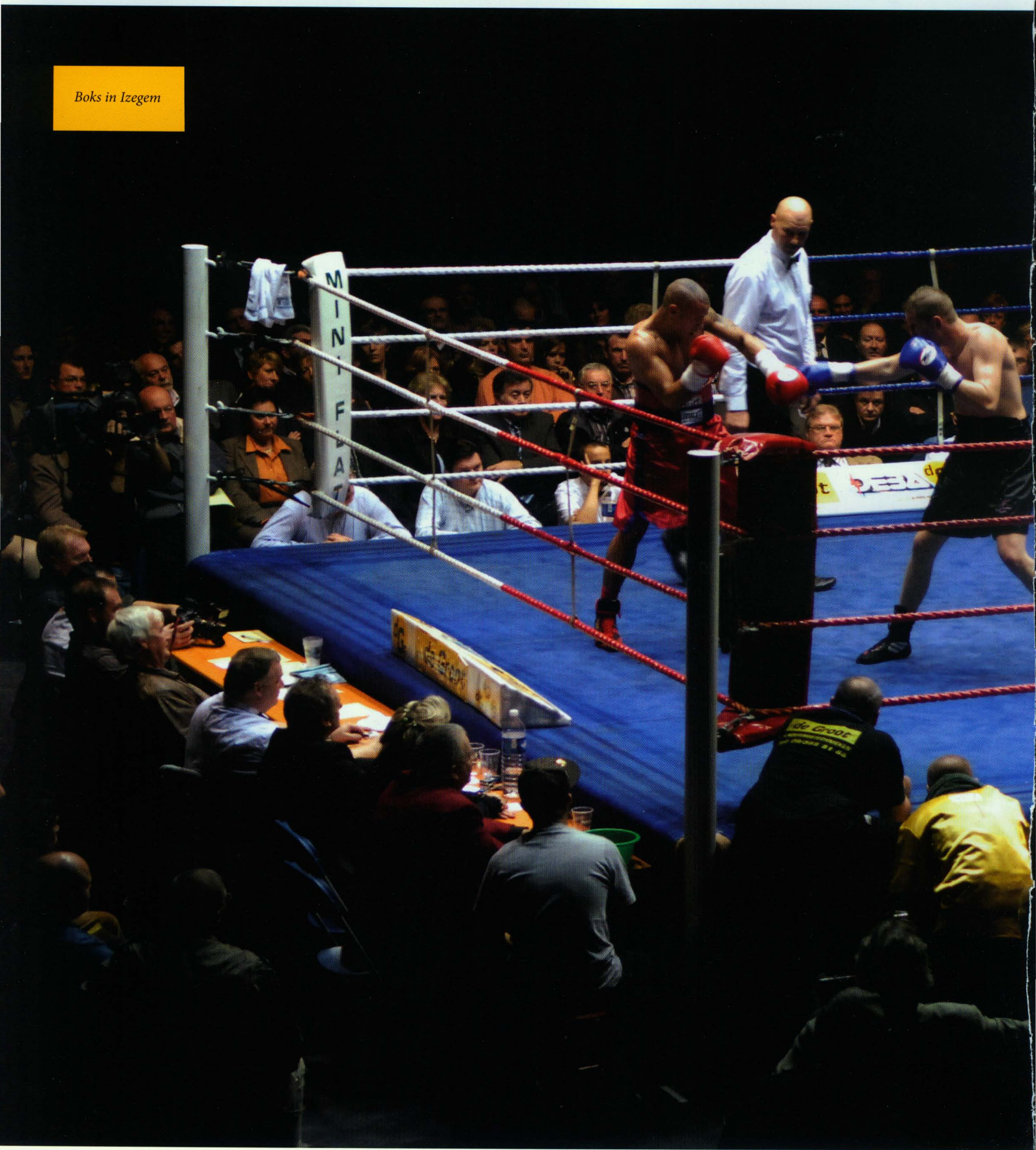

VECHTSPORTEN

BOKS

Boksen is van aller tijden. Vroeger bokst men met de blote vuist tot de dood volgt. In 1743 worden de eerste boksreglementen gemaakt door de Brit John Brougton. De vroegste boksmeeting in Izegem dateert van 1919. Het is eerder een amateuristisch gebeuren. De werkelijke start situeert zich in 1933. Charles en zijn broer Julien De Jager zijn de bezielers van de plaatselijke bokssport. Meestal bestaat het boksen uit een drieluik: Het gewone werkvolk, de betere burgerij en de café-entourage. Of concreter gesteld: de atleten, de supporters en het ontmoetingslokaal. Zo zijn apotheker Michel Verhamme en notaris August Deneckere regelmatig te gast bij de eerste boksevenementen. Café "De Witte Kaproen"dat Julien De Jager in de Marktstraat uitbaat, wordt het lokaal van Sparta Boxingclub Izegem, de voorloper van Boksclub Pataya Izegem. Ook hier is *vallen en opstaan* **niet ver weg.**

Voor de grote boksmeeting van Gent in 1939 rijden het bestuur en de boksers per fiets naar Gent. Ook de vedette Karel Maes moet de fiets op, maar toch wint hij en wordt kampioen van de beide Vlaanders. Vóór en tijdens de oorlogsjaren floreert de bokssport in Izegem. Na de oorlog, bij gebrek aan plaatselijke vedetten, valt het wat stil. Voor enige tijd is er zelfs geen club meer. Financiële problemen zorgen ervoor dat in 1955 de bokssport op een lager pitje moet werken.

Karel Maes (bokser) en Charles De Jager

Een van de hoogtepunten in het Belgisch boksverleden is de wedstrijd tussen Jean-Pierre Coopman en Muhammad Ali in 1976.

De heropleving komt er eind de jaren '50. In 1960 wordt boxingclub Charles De Jager Izegem gesticht, wat een succesverhaal wordt. De uitstekende Ingelmunsterse bokser Gilbert Monteyne wordt zo wat het visitekaartje. Met Lauwenaar en mecenas Marcel Bultinck en bezieler Charles De Jager beleeft men topjaren. Ook hier zal de bouw van de sporthal en de daardoor gegeven trainingsmogelijkheden een positieve rol spelen. Deze bloeiende periode concretiseert zich met als nieuwe draaischijf een andere Ingelmunsternaar Jean-Pierre Coopman, kampioen van België, kampioen van Europa en tegenstrever voor de wereldtitel van de legendarische Muhamed Ali, alias Cassius Clay. Op zijn 24ste is de steenkapper van Ingelmunster niet bepaald een voorbeeld. Het doet de ronde dat hij alleen wanneer hij slaapt niet drinkt en niet rookt. Hij heeft echter talent zat. Zoals steeds vergezelt hij zijn vriend Monteyne naar de bokstrainingen en oefent mee. Voor een boksexhibitie in 1970 doet Charles De Jager, bij gebrek aan een tegenstander voor Monteyne en op voorstel van laatsgenoemde, beroep op Coopman. Vanaf dan komt alles in een stroomversnelling. Charles ziet er kampioenallures in. Jean-Pierre wordt een trainingsbeest en stopt met roken en drinken.

De trip naar Puerto Rico in 1976 is het absolute gloriemoment van Charles, Jean-Pierre en de vele meegereisde supporters. Voor het oog van de hele wereld neemt de Leeuw van Vlaanderen, (Jean-Pierre is geboren op 11 juli 1946) het op tegen de allergrootste, Muhammad Ali. Op 20 februari houdt onze leeuw vijf ronden stand, meer gaat niet. Jean-Pierre rondt zijn fraaie loopbaan af met een Europese titel in 1977.

In 1986 gooit Charles definitief de handdoek in de ring. Met zijn overlijden verliest de bokssport een kleurrijk figuur. Dankzij de huidige twee jaarlijkse meetings, blijft de bokssport in onze stad verder leven.

ALLERHEILIGEN- EN KERSTMEETING BOKS

Een uitstraling bekomen met boks op hoogdagen als *Allerheiligen* en *Kerstdag* is niet evident. Niettegenstaande het dagen zijn met een familiaal karakter, kennen deze meetings een enorme volkstoeloop. Aan eigen vedetten ligt het momenteel niet, want die zijn er nauwelijks. Plaatselijke topboksers à la Monteyne of Coopman behoren spijtig genoeg tot het verleden. De bokssport is inderdaad een harde sport

Organisator Luc Joye steekt echter, in navolging van zijn leermeester Charles De Jager, mooie programma's in elkaar zodat het succes aanblijft. Luc bestempelt de twee grote Izegemse meetings terecht als de *Ronde van Vlaanderen* en *Paris-Roubaix* van de Belgische bokssport.

Jean-Pierre Coopman en Charles De Jager

Boks in Izegem

KARATE - JITSU

Karate: Het woord Karate betekent letterlijk lege (kara) hand (te). Het is een zelfverdedigingskunst *zonder wapens*, of liever gezegd met alleen natuurlijke wapens zoals de vuist, de elleboog, de knie, de voet, e.d. De oorsprong bevindt zich in Okinawa, een eilandje tussen China en Japan. Zowel Japanse strijdkrachten als Chinese militairen bezetten het eilandje. Volgens een streng kastensysteem, ontnemen de Japanse leiders de bewoners van Okinawa het recht om wapens te dragen. Deze zijn alleen voorbehouden voor de krijgers. Militaire en culturele missies uit China geven van hun kant demonstraties van Chinese vechtkunsten die uiteindelijk ook invloed hebben op het plaatselijke systeem.

Jiu-Jitsu betekent *soepele techniek*.
Het is een vorm van ongewapend gevecht waarbij kracht geen hoofdrol speelt. Techniek en snelheid moeten het halen van de fysiek sterkere tegenstander. Oorspronkelijk komt deze vorm uit China. De Samoerai hebben echter deze sport gedurende 200 jaar voor zich opgeëist en zijn zeer bedreven in deze techniek. Jiu-Jitsu is de oorspronkelijke bakermat van alle gevechtsdisciplines.

Karate-Jitsu binnen de VBF (Vlaamse Budo Federatie) legt de nadruk op de noodzaak van slag-, trap- en stoottechnieken in combinatie met controletechnieken. Het principe "de aanval is de beste verdediging" wordt gehanteerd.

FIGHT CLUB MASAKATSU (VOORHEEN KARATE-JITSU CLUB IZEGEM)

Deze hoogwaardige gevechtssport is erkend door Bloso. De Izegemse club wordt opgericht in 2001 door Jan Delaere. Voorzitter Jan weet het diploma van A-trainer te behalen en zorgt voor kwaliteit in de club. De vele successen die behaald worden zijn er de bevestiging van. Davine Delaere verovert een resem titels, waaronder bij de jeugd een Europese- en een wereldonderscheiding. Technieken aanleren om zich te verdedigen, rekening houdend met eerbied voor traditie en overlevering, is een doelstelling van de club. Een andere doelstelling is het uitwerken van de relatie tussen karate en andere krijgskunsten.

Jan Delaere in actie tijdens de opening van de sporthal 't soK in 2008

Judoclub in café Germinal

JUDO

Jigoro Kano stapt als 16-jarige in 1876 naar een Jiu-Jitsu-school. Hij wordt al eens gepest en klein en tenger als hij is, zullen de jiu-jitsu technieken hem goed doen. Jiu-Jitsu heeft veel goeds, maar de nodige verdedigingstechnieken kunnen hard zijn. Stoten met vuisten, trappen met voeten, steken met vingers, alles is toegelaten. Als 22-jarige student, in 1882, zoekt en vindt hij een wat zachter alternatief. Het wordt *Kodokan Judo*. Zelf van voorname ouders en oud-student, heeft hij veel vrienden van adellijke afkomst waarmee hij zijn eerste judoschooltje opricht. Deze Japanse zelfverdedigingskunst uit 1882, synoniem voor *zachte weg*, zal zich tot een wereldwijde en Olympische vechtsport ontwikkelen. Het wordt een *wedstrijdsport* waar kracht plots een rol speelt, dit in tegenstelling met destijds, waar de aangeleerde technieken bepalend waren. Deze technieken beheersen nu beide tegenstanders evenzeer zodat andere factoren hun belang hebben. Met het soms onelegant trek- en sjorwerk moet men ver zoeken naar de oorspronkelijke opzet.

De benaming en de toewijzing *Dan* zorgt voor het gradatiesysteem. Het bereiken van de 6de Dan, bekomt men door de technische bekwaamheid van de judoka, daarna is het een waardeoordeel voor verdiensten. Sinds de oprichting wordt slechts aan 18 judoka's in de hele wereld de 10de Dan toegekend. Aan twee Nederlanders, één Brit en de rest Japanners. De Kadokan verleent Jigoro Kano na zijn dood de hoogste graad, de 11de Dan. Theoretisch door elke judoka te halen, praktisch gezien alleen voor de stichter van het Judo. De kans is er vrijwel niet dat iemand ooit deze nog zal halen.

In 1982 wordt Yukimitsu Kano, kleinzoon van Jigoro, president van het Kadokan.

IZEGEMSE JUDOCLUB

Verschillende Izegemse jongeren zijn lid van judoclub Roeselare. Daar er veel belangstelling is voor de judobeoefening in Izegem willen ze er een club stichten. Emelgemnaar Albert Casteleyn vader van Rudy, één van de jongeren, sticht in 1970 de Izegemse judoclub. Karlos Vansteenkiste is vanaf het tweede jaar trainer en op heden hoofdtrainer en voorzitter. De eerste locatie wordt de bovenzaal van café Germinal. Enkele maanden later zorgt de stad voor een locatie bij de toenmalige *Stedelijke leergangen*. In 1976 wordt het dan de nieuwe sporthal. De club telt door de jaren heen tal van kampioenen.

Bij de jeugd is Ulla Werbrouck voor de eerste maal Belgisch kampioen bij de cadetten in 1986. Tien jaar later wint ze goud op de Olympische spelen. Ook in 2011 noteert de club een Belgische kampioene bij de cadetten, Isabeau Vanderhaeghe. Wie weet doet zich tien jaar later een tweede mirakel voor.

Ulla Werbrouck

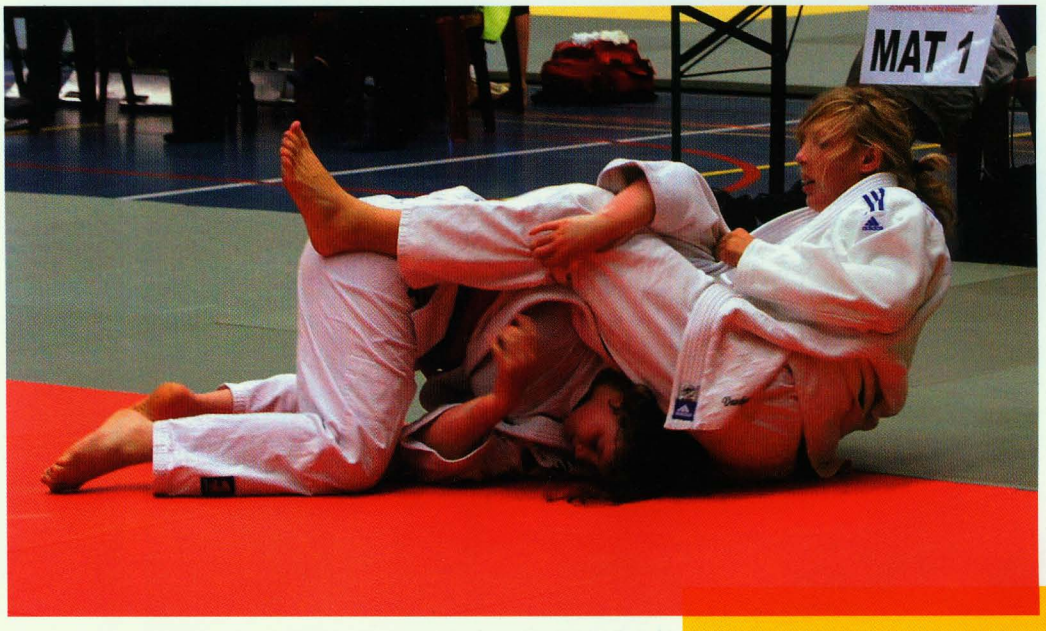

Belgische kampioene bij de cadetten, Isabeau Vanderhaeghe

Ulla Werbrouck Olympisch Goud Judo

Tien jaar oud is Ulla, als de judomicrobe haar te pakken krijgt. Mama Werbrouck mag dan wel voor een meer vrouwelijke sport opteren, Ulla's liefde is en blijft de judosport. Judo veronderstelt harde, veeleisende en zenuwslopende kampen waar je steeds gans alleen voor staat. Eén seconde onoplettendheid kan over winst en verlies beslissen. Ulla's palmares mag er zijn. 1x Olympisch goud - 1x wereldkampioen junioren – 7x Europees kampioen en 3x bij de junioren – 2x vice-wereldkampioen– goud op de French open en de US open – Sportvrouw van het jaar – Europees Judoka van het jaar.

Van 'Olympisch goud', kan men weleens dromen, voor Ulla wordt het werkelijkheid. Atlanta (USA) 21 juli 1996. Die dag herinnert Ulla zich nog heel goed: 'Om 6.30 u. sta ik op. De weging 71,8 kg verloopt vlot. Na een licht ontbijt vervoeg ik de Olympische judohal in gezelschap van de nationale trainer Jean-Marie Dedecker. Stress, zware benen, koud, allemaal toestanden die ik normaliter overwin. Vraag is of dit op zo een topdag ook zal lukken. In de voormiddag win ik vlot mijn kampen zoals verwacht. Het ernstige werk begint met de halve finales. Mijn gevreesde uchi-mata zorgt voor de uitschakeling van de Oekraïense Belliaeva zodat ik na amper 30 seconden mijn finaleticket veilig stel. Een psychologische tik voor mijn Japanse concurrente die in haar halve finale de volle 4 minuten nodig heeft.'

De twee uitgesproken favorieten kleuren de finale: Yoko Tanabé vs. Ulla Werbrouck. Beiden zijn technisch elkaar waard, fysisch is de Japanse sterker, tactisch is Ulla beter. Het worden voor de vele supporters de langste 3 minuten en 56 seconden uit hun leven.

Vier seconden vóór het einde verslaat Ulla haar tegenstreefster met een ippon, de hoogste score. Tranen van geluk en de Olympische slagzin indachtig 'You don't win silver, you lose gold' zijn de ingrediënten van een onvergetelijke dag. Het Olympisch goud is binnen.

POWERLIFTING

Powerlifting is een krachtsport die zich concentreert op drie verschillende bewegingen/lifts: Squat (kniebuigen), Benchpress (bankdrukken) en Deadlift (een gewicht van de grond tillen). De punten van de drie bewegingen samen vormen de eindscore. Er zijn ook competities voor deze disciplines afzonderlijk. Deze sport bestaat in 78 landen en is een van de meest beoefende krachtsporten. Izegem kent in iedere sporttak zijn kampioenen en dus ook in deze speciale categorie. Op de individuele kampioenenhulde komen Gianni Vermote en Beny Verbeke meermaals aan bod.

Beny Verbeke in zijn vertrouwde Isogym met ondermeer Jan Delaere (rechts) en Gianni Vermote (linksboven)

Beny Verbeke en Gianni Vermote powerlifting

Op 24-jarige leeftijd, in 1989, trekt Beny voor het eerst richting Powerzaal Isogym.

Beny scoort het sterkst in de deadlift. De benchpress ligt hem het minst. Het toch indrukwekkend totaal aan titels in de verschillende disciplines en federaties bedraagt: 61 Nationale, 16 Europese en 17 Wereldtitels. Er zijn diverse federaties waar Beny zich achtereenvolgens bij aansluit. De IPF (Internationaal Powerlifting Federatie), de WDFPF (World Drug Free Powerlifting Federatie) en de GPC (Global Powerlifting Congres). Naast zijn titel van wereldkampioen Powerlifting in 2006 wordt hij ook wereldrecordhouder squat (275,5 kg) en deadlift (320 kg). Een werkongeval in 2007 en de daaropvolgende hernia maken een bruusk einde aan zijn mooie carrière. Dit belet niet dat hij nadien Belgisch kampioen wordt in zijn favoriete deadlift met 280 kg.

In zijn kielzog trekt hij Gianni Vermote mee. Ook Gianni bouwt een mooie carrière op met verschillende Nationale, Europese en zelfs Wereldtitels.

Beny Verbeke aan het werk

Landelijke Rijvereniging St-Tillo

SPORTEN MET DIEREN

Vissen in de stadsvijvers aan Ten Bos

VISSEN

VISSEN IN IZEGEMSE WATEREN

Reeds in 1900 is er sprake van De Noorweegsche Visschers, maar wellicht gaat het om een gelegenheidsgroep die mee opstapt in de stoet bij de aanstelling van Burgemeester Valere Vandenbogaerde. Zeker in 1908 bestaat De Oude Aprilvisschers al. In 1925 komt er echter een scheuring met als gevolg de oprichting van De Waterduivels. De meeste leden doen de overstap naar deze nieuwe vereniging. Op 18 augustus 1937 wordt een nieuwe hengelvereniging opgericht: De Vrije Visschers. In 1960 zijn praktisch alle vissers zowel lid van de Vrije Vissers als van de Waterduivels. De beide verenigingen gaan de fusie aan in 1977. Izegem telt momenteel vier vissersclubs: de Koninklijke Vrije Vissers, de Koninklijke Sasvissers, de Vagant Matchers en de Waaibergvissers. Het gaat om drie clubs die vissen met vaste lijn en één club, de Vagant Matchers, met werphengel.

KONINKLIJKE VRIJE VISSERS IZEGEM

1987 is een mijlpaal in de clubgeschiedenis. De vereniging brandt 50 kaarsjes en mag zich de titel van Koninklijk toeeigenen. Ere-voorzitter Rik Vandommele schenkt bij die gelegenheid een mooie clubvlag. Het *werkterrein* in den beginne is de vijver beter gekend als *Putjes Putten*. Dichtbij bevindt zich het eerste clublokaal café De Co in de Krekelstraat. Vanaf 1971 wordt gevist in de stadsvijver aan Ten Bos. Café De Bosmolens in de Meensesteenweg is het huidig lokaal. De club sluit zich aan bij de Vlaamse vereniging van Hengelsport Verbonden (VVHV).

Ieder jaar organiseert men er het Kampioenschap van Izegem, voorbehouden aan alle Izegemnaren of leden van een Izegemse club. In het verleden worden nationale en internationale wedstrijden ingericht. Eigen leden winnen tal van wedstrijden, ondermeer het kampioenschap van België -Veteranen. De club telt in zijn lang leven slechts vier Keizers onder zijn leden. De titel keizer bekomt men na drie opeenvolgende jaren kampioen van de club te zijn. Dit is het geval in 2010 met Dimitri Christiaens

die als jongste lid ooit deze titel in de wacht sleept en door het gemeentebestuur in de bloemen gezet wordt. Een niet alledaags feit is dat tandarts Jean-Luc Depover, naast voorzitter van de Vrije Vissers, tevens voorzitter is van de Izegemse Sasvissers.

KONINKLIJKE SASVISSERS IZEGEM

De club wordt gesticht in 1952 en is ondertussen ook *Koninklijk*. Zoals de naam het aangeeft, ligt de heimat van de club aan het Sas van Kachtem. Aanvankelijk vist men in de put d'Armoede. Na de verkoop van de vijver wordt dat het kanaal. Het vroegere clubhuis 't Schippershof wordt bij gebrek aan uitbating geruild. Men zoekt zijn heil aan de overkant van het kanaal bij de Izegemse Watersportvereniging. Zo wordt 't Schroefke ook de thuisbasis van de vissers, zijn de Sasvissers volwaardige leden van de Izegemse Watersportverening en vormen beide clubs een harmonieus geheel.

WAAIBERGVISSERS

In 1999 wordt de club opgericht te Gits. Men vist op het domein *De Waaiberg* van het instituut Dominiek Savio. Een jaar later verhuist initiatiefnemer en voorzitter Andy Verschoore naar Izegem. De club volgt. Er wordt nu gebruik gemaakt van de vijver van de paters Kapucijnen en van de vaart. Het ledenaantal is beperkt tot twintig competitie- en twintig vrije vissers. Meer laat de accommodatie niet toe. Een uitbreiding zou eventueel kunnen met beurtelings vissen. Een andere denkpiste is de vijver van het kasteel Wolvenhof.
Er zijn jaarlijks negen wedstrijden op de clubvijver en evenveel aan het kanaal. Beide competities leveren een *clubkampioen*. De titel *koning* wordt echter beslecht op neutraal domein. De club is aangesloten bij het West-Vlaams Verbond van de VVHV (Vlaamse Vereniging voor Hengelsport Verbonden). De voorzitter vist reeds vanaf zijn 5-jarige leeftijd. Niet te verwonderen naar zijn trofeeën toe. Een extra familiaal tintje vindt men bij Lisette Demuynck, de oma van zijn vrouw, die nog op 85-jarige leeftijd het clublokaal, café De Linde in de Kortrijkstraat, openhoudt.

Het kampioenschap van Izegem gaat jaarlijks door aan de vijver van het rustoord. Het is de wens dit eveneens tijdens de kermisweek aan het kanaal te laten doorgaan. Lukt dit, dan telt Izegem voor de eerste maal twee stadskampioenen.

VAGANT MATCHERS

Het verschil met de drie andere Izegemse clubs is dat er hier gevist wordt met de werphengel in tegenstelling tot de vaste hengel. Het gaat om het Engels systeem met varianten als matchvissen en feedervissen. De club bestaat een twintigtal jaar, vist op het kanaal en heeft zijn lokaal in café De Vagant op de Korenmarkt.

Günther Bardoel

Izegemnaar Günther Bardoel wordt in 2007 kampioen van België – vaste hengel – op het Albertkanaal te Hermalle sur Argenteau, nabij Visé. Voordien wordt hij met de Belgische ploeg -18 jaar wereldkampioen in 1992 te Remich op de Moezel en in 1993 op de Vienne in Frankrijk. Günther is lid van de Ingelmunsterse Aprilvissers, een club waarvan de roots bij de Izegemse Oude Aprilvischers liggen.

Vissen in de vijvers bij het Mandelhof, augustus 1985

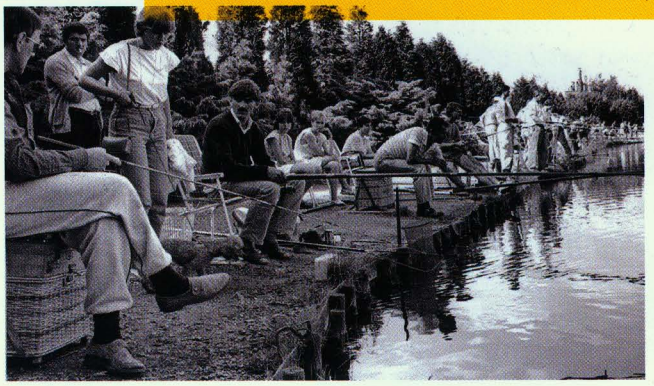

HONDENVERENINGEN

De Gazet van Iseghem kondigt op 14 augustus 1909 de eerste activiteiten met honden als volgt aan: groote provinciale prijskamp voor Belgische trekhonden woensdag 8 september 1909 ten 1 ure stipt op de koeren van het Sint-Jozefsgesticht. Inschrijvingen: Gouden Leeuw, Iseghem. Ingangsprijs: 10 centiemen. Dit plaatselijk Syndicaat der trekhonden vinden we nog terug in 1914 met een gelijkaardige activiteit. De verdere levensloop is ons onbekend.

Ons wel bekend is de oprichting in 1922 van De Nuttige Hond. In 1923 zijn er twee wedstrijden en een deelname aan de 21-juliviering. Daarna verdwijnt de club.
In 1924 is er alweer een nieuwe club: De Vrije Liefhebbers met lokaal in café De Oude Sint-Pieter in de Sint-Pietersstraat. Op 25 mei 1931 haalt deze club De Mandelbode met *grote demonstratie op de fancy fair in de Heilig-Hartschool om 2 uur namiddag*. De club blijft actief tot 1967.

In café Stad Luik, Stuivenbergstraat, is sinds 1936, de hondenvereniging Door Wilskracht Sterk gevestigd. Deze fusioneert eind oktober 1967 met de al geciteerde De Vrije Liefhebbers tot Verenigde Hondenafrichtingsclub Izegem. Hier wordt maar één activiteit teruggevonden nl. op 29 september 1968 wordt men West-Vlaams kampioen in alle categorieën.

DOGGYCENTER DE NATTE NEUS

Deze hondenschool start op 21 maart 1996. De bedoeling is de hondenliefhebbers bij te staan in de opvoeding van hun huisdier. Een snel groeiend ledenbestand maakt dat de eerste locatie aan *Te Lande* in de Gapaardstraat weldra te eng wordt en een verhuis zich opdringt. Het wordt een afgelegen boerderijtje in de Hulstsestraat. Het huurcontract ten einde moet de club noodgedwongen op zoek naar andere oorden. Dankzij de stedelijke instanties wordt het een stekje in sportcentrum-zuid aan de Krekelstraat.

De Natte Neus is aangesloten bij de door Bloso erkende Vlaamse Confederatie Hengel-, Honden- en andere dierenhobby's (VCHHD). De club hanteert drie hondensportdisciplines: Agility, Gehoorzaamheid en Doggy Dance.
Agility is zowat de jumping bij de paardensport, Gehoorzaamheid is de basis voor de andere disciplines in de hondensport en bij Doggy Dance oefenen baasje en hond op muziek. De leden kunnen tevens deelnemen aan regionale, nationale en internationale wedstrijden.

Wil men vertrouwd zijn met het vakjargon, weet dan dat kynologie staat voor hondenkennis, meer bepaald de kennis van rashonden en het fokken ervan. (Het Griekse kynos staat voor hond). *Doggy Center* is uitgegroeid tot een club met faam in de kynologie.

Doggy Center De Natte Neus

RUITERSPORT

PAARDENKOERS

Waar men gaat langs Vlaamse wegen komt men paardenkoersen tegen. Zo ook in onze stad waar de eerste paardenkoers plaats vindt in 1864 aan de Mandelmeersen, deels op Izegem, Emelgem en Kachtem, het latere Groot-Izegem. Op het programma: twee drafkoersen (één voor boerenpaarden en één voor amateurs), een vluchtkoers voor boerenpaarden, een platte vluchtkoers voor alle soorten paarden en een steeplechase voor gentlemen-rijders. Het gemeentebestuur verleent aan de inrichters, de *Sociëteit Jockey Club*, een subsidie van 500 fr omdat *die club alles doet wat zij kan om het peerdenras, voor het geven van loopstrijden, te verbeteren*. Tot 1953 gaat dit meestal door op de dinsdag van de Kermisweek. Om niet in het vaarwater te lopen van de Brusselse wedstrijden vervroegt men achteraf de wedstrijd naar 28 juli.

De steeplechase kent een groot succes met de spectaculaire sprong over de Mandel. Na 1884 wordt deze sprong geschrapt gezien de steeplechase verboden wordt. Af en toe gaan de paardenrennen niet door, meestal bij het uit haar oevers treden van de Mandel, maar ook met het overlijden van Koningin Astrid in 1935. Op dinsdag 7 september 1965 gaat de laatste wedstrijd door. De Mandelmeersen dienen plaats te ruimen voor de industriezone Mandeldal. Er wordt uitgeweken naar Kuurne, doch na twee jaar houdt de Jockeyclub het voor bekeken.
De jaarlijkse paardenrennen vormen een hoogtepunt op Izegem-Kermis. Ter voorbereiding is iedereen in de weer. Koeienvlaaien wegscheppen, tribunes bouwen, hagen van sparrentakken zetten, twee supplementaire houten bruggen bouwen over de Mandel, een grote tent opslaan, en zo meer. Speciale treinen komen uit Brussel en Oostende. Men kan op de koppen lopen. Tijdens de wedstrijd vloeit de champagne rijkelijk in de overdekte tent. Daar komt ook het *volk met hoeden* bijeen. Na afloop dineert de Jockeyclubaanhang op het kasteel *Wolvenhof*. En zoals steeds staat *koetong in madeirasaus* op het menu. Het gewone volk trekt richting café.

DE LANDELIJKE RIJVERENIGING SINT-TILLO IZEGEM (LRV)

De rijvereniging Sint-Tillo Izegem maakt deel uit van LRV (Landelijke Rijverenigingen), een federatie van 440 rijverenigingen en ponyclubs over het ganse Vlaamse land. Met meer dan 13.000 leden is LRV de belangrijkste ruitersportfederatie in Vlaanderen.
Sint-Tillo Izegem is opgericht op 1 januari 1949 en zoals alle LRV-clubs gegroeid uit de jeugdwerking van de Boerenbond. De leiding ervan ligt bij de commandant die het paardengebeuren organiseert samen met de voorzitter van de club. Om voldoende instroom van ruiters te waarborgen richt men op 1 januari 1979 een ponyclub op. Ponyruiters tot 16 jaar kunnen er terecht om daarna over te stappen naar de rijvereniging.

40 jaar De Landelijke Rijvereniging Sint-Tillo Izegem

De club organiseert zomertornooien voor groeps- en individuele dressuur, spring- en menwedstrijden, ponyspelen en vrije nummers. Dit gebeurt in het begin op de hoeve Naert, later op de terreinen aan Ruytershove. Een hoogtepunt is het Nationaal tornooi in 1978. Liefst 800 ruiters en 3000 toeschouwers wonen de wedstrijd bij. De club is gekend om zijn vrije nummers. De piramide met drie paarden en de vuurrit waar door brandende hoepels wordt gereden behoort echter tot het verre verleden. Dit geldt evenzeer voor de koele boerenpaarden wiens plaats ingenomen wordt door vurige warmbloeden.

Ook de successen in de achttaldressuur vormen een lange traditie. Het hoogtepunt is zonder twijfel de overwinning van het achttal op het nationaal tornooi te Waasmunster in 2010. In augustus 2010 wordt een dubbeltornooi ingericht op de hoeve van Luc Foulon in Emelgem. Met de opkomende verstedelijking is uitwijken naar deelgemeenten een noodzaak. 2010 staat ook voor 60 jaar Rijvereniging en 30 jaar Ponyclub. Sinds 1986 richt de ponyclub een provinciaal ponykamp in. Ieder jaar komen de eerste volle week van juli zo'n 200 pony-ruitertjes en hun pony's vanuit de hele provincie naar Izegem afgezakt om er de vakantie superleuk in te zetten.

Naast de wedstrijden verlenen de Izegemse ruiters hun medewerking aan processies, stoeten en optochten. Ze zijn ook regelmatig in andere gemeenten te gast, als ze leden begeleiden naar het huwelijksbootje.

Haciënda anno 2000

HACIËNDA

Haciënda is een zuivere ruitersschool. In 1990, men is dan al tien jaar bedrijvig, wordt er bij de Vlaamse Liga Paardensport (VLP) aangesloten. Via privé- of groepslessen kan men de nodige brevetten behalen, onder meer om aan wedstrijden deel te nemen. Claudine Will, de bezielster van de club, is tevens Vlaams jurylid. Specifiek is de dressuur van paarden in vrijheid (niet bereden). De fameuze Spaanse rijkunst die we kennen uit Wenen wordt hier aangeleerd. De opleidingen die Syntra West (opleidingscentrum) organiseert gaan in samenwerking met de club door. Naast het bestaande pension voor eigen paarden, kan men ook paarden huren. Clinics en stages horen bij de visie van de club.

Ponykamp van LRV

Wie was er eerst: de vink, de duif of de haan?

VINKENZETTEN

Als uitgangspunt definiëren we de vink als een kampvogel die in de broedtijd met zijn gekende zang zijn territorium afbakent. Ooit komt iemand op het idee om een vink in een kooi te plaatsen en er zangwedstrijden mee te organiseren. Wanneer dat precies gebeurt, valt moeilijk te achterhalen. De oudste verwijzing naar die sport vinden we bij de bekende Ieperse kroniekschrijver Augustijn van Hernichem in 1595. Zijn allereerste relaas van een vinkenwedstrijd luidt als volgt: Up den eersten dach van Meye wassere int hof gezonghen om coninck vande voghelen.... Ende men beghonste met dat zesse sloeg totten zevenen; ende Anthones Cottyn was keysere.... Daer naer gynghen ze te kercke St. Pieters en de voghelen hynghen byden oultaer.

De vinkensport is ontstaan uit de vogelvangersgilden. Om vogels te vangen gebruikt men lokvogels. Onder die lokvogels ontdekt men dat vinken over een zekere strijdlust beschikken waardoor het mogelijk is hiermee zangwedstrijden te houden. De echte vinkeniers ontstaan.

HET VINKENIEREN DOOR DE EEUWEN HEEN

De vinkensport is aanvankelijk een bezigheid van de gewone man. Schriftelijke overlevering is eerder schaars, gezien zij die wél kunnen lezen en schrijven weinig geboeid zijn voor dit wat volkse verzet. Het gebrek aan documenten voedt de fantasie en tast weleens de geloofwaardigheid aan. De ware vinkeniersgilden ontstaan in de 17e eeuw. De voornaamste doelstelling van die gilden is niet langer het vangen van vogels voor consumptie maar wel voor het houden van zangwedstrijden. Om aan de nodige vinken te geraken, zijn die gilden op de vogelvangst aangewezen. De zettingen vinden meestal plaats tussen zes en zeven uur 's morgens. Vóór of na de zetting gaat men gezamenlijk naar de mis. In de 19e eeuw is het de gewoonte om met blinde vinken te spelen. Men is ervan overtuigd, ten onrechte, dat vinken op die manier beter presteren. Deze barbaarse praktijken worden in 1921 bij wet verboden.

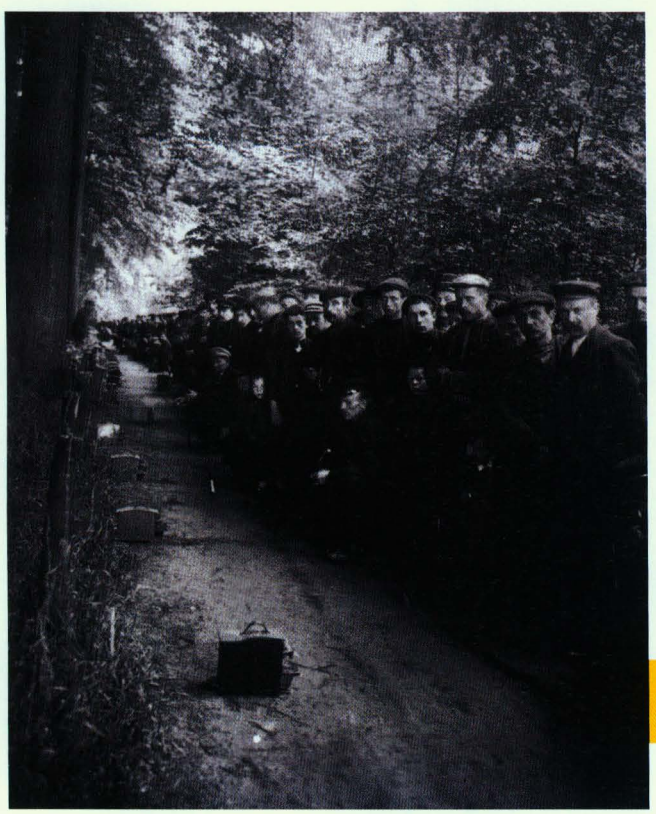

Vinkenzetten voor WO I

LUITENANT VERSTRAETE

Op een zondagvoormiddag in 1933 in de herberg 't Oud Stadhuis van Rumbeke maakt Florimond Verstraete kennis met enkele vinkeniers. Hij is op terugtocht van een wedstrijd in Kachtem. Florimond, beter gekend als Luitenant Verstraete, officier in de Eerste Wereldoorlog en cichoreifabrikant in vredestijd, kent de vinkensport nog uit zijn prille jeugdjaren en is er opnieuw verliefd op. Een jaar later houdt hij al een grote zetting met liefst 347 deelnemers uit heel Vlaanderen. Verder ligt hij aan de basis van zeer veel nieuwe verenigingen. Zijn grootste verdienste is de uitgave van De Vinkenier, waardoor de vinkeniers voor het eerst over een eigen weekblad beschikken.

Na één van de jaarlijkse vinkeniersfeesten te Rumbeke, waaraan hij keer op keer deelneemt, schrijft Stijn Streuvels aan Luitenant Verstraete o.a.: *De Vinkensport is een liefhebberij, waarin menschen van geringen stand een aangenaam en eerlijk verzet vinden, dat zuiver en onbaatzuchtig is, zonder drift of geldverspilling, waar ieder met eenvoudige middels kan aan meedoen... geen ding dus om er de wereld mede te veroveren of grootsche plannen uit te voeren; het is en blijft een liefhebberij tusschen vinken en vinkeniers.*

Ondertussen stoomt Hitler zijn legers klaar en vreest Verstraete om als reserveofficier terug opgeroepen te worden. Hij vreest voor zijn leven en tevens voor het voorbestaan van zijn levensdroom. Zijn bevoorrechte positie als algemeen leider van de vinkeniers wil hij voortaan delen met *een overkoepelend orgaan*. Op het congres in Rumbeke van 12 april 1940, sticht hij nog vlug de Algemene Vlaamse Vinkeniersbond. Na de oorlog, op 19 maart 1950, heeft de stichtingsakte plaats van de vzw Algemene Vinkeniersbond A.Vi.Bo. Het heeft vijftien jaren geduurd om dit uiteindelijk te bereiken.

Lt. Verstraete wordt erevoorzitter van de Bond, blijft eigenaar van zijn weekblad maar heeft nog weinig inspraak. 1983 Is het jaar van de opening van het museum over de vinkensport te Harelbeke-Hulste. In 1984 wordt A.Vi.Bo de titel Koninklijk toegewezen.

Nationaal kampioenschap in 1987

DE TOEKOMST

De tijden der blinde vinken behoren, gelukkig maar, tot het verleden. Lieve vogeltjes de mooie natuur ontnemen om ze dan in kleine donkere kooitjes te plaatsen, komt nu niet bepaald goed over. Toch leeft de vink in gevangenschap langer. Struggle for live hoort bij de natuur. Steeds moeten zoeken naar voedsel, steeds argwanend zijn voor een plotse vijand, steeds de weersomstandigheden trotseren zijn nu eenmaal het aards paradijs niet. Wat voor de vink het beste is, laten we in het midden.

Bewust van onze hoogstaande cultuurgeest, waardoor ondermeer de doodstraf wordt afgeschaft en levenslang heel wat korter wordt, zal de vogelvangst weinig punten scoren. De Europese richtlijnen zullen het er alvast niet eenvoudiger op maken. In die context ziet A.Vi.Bo. af van het bevoorraden (lees vangen) en gaat de kweektoer op. Wellicht ten koste van het kwalitatieve, maar dit geldt voor iedereen. Moeten we stellen dat het definitief verbod op de vogelvangst resulteert in een langzaam uitsterven van de vinkensport, temeer het enig alternatief *kweken*, niet aan iedereen besteed is? Het voortbestaan van deze eeuwenoude traditie en van de volkse ontspanningsvorm zal de toekomst moeten uitwijzen.

HET VINKENIEREN IN IZEGEM

De vinkenmaatschappij *De Vinkeniers van de Kortrijkstraat* neemt in 1845 deel aan de stoet als de Familie Gillès de Pélichy het Blauwhuis komt bewonen. Op oude affiches uit 1866 worden twee plaatselijke vinkengilden vermeld. Bij de aanstelling van Burgemeester Ameye in 1871 zijn drie gilden aanwezig op de feestelijke stoet: De Eendracht, De Onvermoeibaren en De Verenigde Vinkeniers. Heel wat schoenmakers hebben in hun werkplaats een kooitje opgehangen met een vink erin. Door het gezang van die vink worden de stille werkuren wat aangenamer. Het is dan ook niet verwonderlijk dat er na de Eerste Wereldoorlog tal van vinkenmaatschappijen ontstaan.

Een initiatief van de vinkenvereniging *Allen Broeders onder malkaar* om een verbond op te richten mislukt in 1912. Dit lukt wel eind 1935 waar drie maatschappijen uit Lendelede, Izegem en Ingelmunster een gemeenschappelijke kalender opstellen. In 1947 komt een *Gewest Izegem* tot stand, wat niet belet dat lokale maatschappijen soms bij een ander verbond aangesloten zijn. Van 1974 tot 1996 heeft de nationale statutaire vergadering jaarlijks plaats in zaal ISO. Nadien wordt het de Hypodroom van Waregem.

NATIONALE KAMPIOENSCHAPPEN BIJ ONS

Al zevenmaal is Izegem the place to be voor het Belgisch Kampioenschap. Dit wordt vijfmaal ingericht door een plaatselijke club uit het Gewest Izegem, eenmaal door het Gewest zelf, en eenmaal door het Verbond Emelgem-Kachtem. Hier volgen data, inrichters en aantal deelnemers:

- 1965 - De Koninklijke Gildevrienden - 531 vogels
- 1968 - De Vrede Zangers - 930 vogels
- 1971 - De Jonge Vinkeniers - 1021 vogels
- 1985 - De Koninklijke Bosvink - 1575 vogels
- 1987 - De Koninklijke Gildevrienden - 1980 vogels
- 2002 - Het Gewest Izegem- 2200 vogels
- 2008 - Het Verbond Emelgem-Kachtem - 2094 vogels

Het absolute record qua deelname komt het Gewest Izegem toe in 2002. Historisch kan men het parcours noemen. De rijksweg tot Kuurne wordt in de voormiddag verkeersvrij met een rij kooien die de 5 km overtreft. Volledigheidshalve dient vermeld dat vanaf 2000 het kampioenschap beschermd wordt en die dag dus nergens wedstrijden mogen plaatshebben wat het aantal deelnemers beïnvloedt.

VINKENCLUBS

In het gewest Izegem, tellen we nog vier vinkenmaatschappijen: De Jonge Vinkeniers, De Kantinezangers, De Blauwkoppen en De Gildevrienden.

HANENZETTEN

Vlaams minister van cultuur Joke Schauvliege erkent het hanenzetten als cultureel erfgoed. Deze bijna vergeten volkssport wordt op die manier doorgegeven aan de volgende generaties. Vroeger wordt dit volksvermaak intensief beoefend maar is nu met voortbestaan bedreigd. De meeste zettingen vindt men nog in de streek van Torhout en vooral Kruishoutem en Zulte. Ook wat in Limburg.

Het gaat hier niet om hanengevechten, theoretisch zijn die verboden, wel om hanenzettingen, net iets als vinkenzettingen. De bedoeling is dezelfde. Men plaatst de haan in een kooi en laat hem gedurende één uur zoveel mogelijk kraaien. In 1957 zijn er in Izegem twee hanenclubs, De Ivokraaiers uit café De Zwarte Leeuw in de Prinsessestraat en de Riokraaiers in café Rio in de Kouterweg.
De Riokraaiers verhuizen in 1962 naar café Het Gouden Hoofd op de Abele en noemen zich voortaan de Abelekraaiers. Later, in 1979, wordt De Verenigde Haneliefhebbers opgericht. En nog later, in 1993, De Hanekraaiers in café De Nieuwe Wijk in Emelgem. Hanenzetten is tot op heden geen verleden tijd in onze stad.

DUIVENSPORT

Wilfried Staes

De duivensport bestaat uit het racen met duiven in wed(strijd) vluchten. Een belangrijk onderdeel is het destijds kweken en trainen van postduiven. Ze vormen de snelste manier van communicatie. Pas met de telefonie en telex gaat het sneller en is het ook betrouwbaarder. Goed om weten is dat de duif een snelheid ontwikkelt van 60 à 130 km per uur, dit naargelang de weersomstandigheden en dat een doffer staat voor mannelijke duif. De landmeter die vroeger de afstanden berekent is nu vervangen door de GPS. De duivensport heeft zich over de hele wereld verspreid. Omstreeks 1800 zijn er al wedstrijden in Luik, Antwerpen en Gent. De Belgische duivenhouders hebben een reputatie in het kweken en fokken. De Koninklijke Belgische Duivenliefhebbersbond, de KBDB, dateert van 1910. De wereldorganisatie, de Fédération Colombophile Internationale is in Brussel gevestigd.

In onze stad verschijnen de eerste duivenmelkers rond 1880. Het is op zondag heel vroeg opstaan gezien eerst de zondagsplicht dient vervuld te worden. Bij inkorven wordt een stempel op de slagpen aangebracht. Eens die vol staat wordt hij op de staartpen geplaatst. Wanneer de duif op de til aankomt, moet men het beestje gaan tonen in het duivenlokaal. Het is meestal lopen en men houdt rekening met één seconde per 5 meter. Bij grotere afstanden zijn soms drie of vier lopers nodig.

Reeds in 1890 is Henri Vercamert, als eerste, fabrikant van duivenringen. Zijn zoon Raphaël volgt hem op tot hij de zaak overlaat in 1966. Henri verhuurt een constateur aan één frank. Enkele duivenmelkers uit dezelfde straat huren er samen één en plaatsen die dan in een centraal gelegen café in hun straat. Zo staat de constateur van de Slabbaardstraat rond 1900 in *De Eendracht* bij Adolf Bincquet (alias Dolfke Mente).

Kampioenschapsviering duivenverbond 'Groot Izegem' november 1982

Duivensport is een typische cafésport. Het inkorven gebeurt er op vrijdag of zaterdag en het binnenbrengen van de constateur op zondagvoormiddag. Achteraf volgt een geanimeerd nakaarten over de vlucht en de uitslag. Door de jaren heen telt Izegem een 30-tal duivenmaatschappijen. De oudste *De ware vrienden* dateert uit 1866. Van 1893 tot 1910 brengt de firma Strobbe het weekblad *De Luchtbode* uit met uitleg over de te komen wedstrijden, uitslagen van de vorige zondag en populaire bijdragen.

De Strobbes zijn een begrip in de duivensport. Reeds in 1889 verkopen zij duivensportartikels. Cyriel is de eerste drukkerconstateur. Hij verwerft veel succes in binnen- en buitenland met zijn constateur, de enige betrouwbare die in kleurinkt dag, uur, minuut en seconde van aankomst van alle duiven weergeeft. Joseph start met een duivenvergezellingsdienst. Drukkerij Debosschere geeft verscheidene duivenkranten uit. De meest bekende is *De Duivenbode.* Deze krant wordt overgenomen in 1964, doch bestaat al sedert 1887. Men haalt een wekelijkse oplage van 15000 exemplaren over gans Vlaanderen. Tijdens de Eerste Wereldoorlog worden de duiven meermaals opgevorderd.

Niet los te denken van de duivensport is Izegemnaar Wilfried Staes (1898-1985). Uiteraard een verwoed duivenmelker, maar ook nationaal en later internationaal voorzitter van de Duivenliefhebbersbond. Hij is tevens gekend voor zijn talrijke spreekbeurten.

De erevoorzitter van *De Plaatsevrienden,* Noël Lippens en zoon Dany halen prachtige resultaten met hun topduif *Cancelara (what's in a name?),* zowel internationaal als op de Olympiades. In 1994 Belgisch kampioen op Brive, en ondermeer eerste in 2009 op Montauban met 1105 deelnemers.

Triatlon door het Izegemse centrum

ANDERE SPORTEN

TRIATLON

Bij Triatlon oogt niets gemakkelijk. Te beginnen met de juiste schrijfwijze. Is het nu met of zonder *h*? Zonder, althans in het Nederlands, hoewel … Ook zijn geschiedenis is niet zo duidelijk. De start situeert zich ergens in Frankrijk tussen 1920 en 1930. Diverse benamingen volgen elkaar op, van *triatlon* zelf is er nog geen sprake. Zo is er in 1934 *La course des Trois Sports* in La Rochelle. Een jaarlijkse lokale traditie zonder al te veel belangstelling en over kleinere afstanden. Triatlon omhelst een opeenvolging, zonder onderbreking, van drie duursporten: zwemmen, fietsen en lopen. De volgorde ervan kan verschillen alsook de onderlinge afstanden zodat we het over een waaier van soorten triatlons kunnen hebben. De befaamdste is de Ironman. Deze van Hawaï is zowat het officieuze wereldkampioenschap met 3,8 km zwemmen, 180 km fietsen en een marathon of 42,195 km lopen.

De meest voor de hand liggende is de kwarttriatlon die veel meer sporters bereikt, gezien zijn toch wat mildere lichamelijke eisen. Sinds 2000 (Sydney) is triatlon een Olympische sport met ook hier eigen specifieke afstanden. Gezien de diversiteit en de fysische veeleisendheid van de triatlonsport, is het niet zo evident dat er in onze stad zo een club actief is. ITC is er zo één, met een honderdtal leden, die meteen zorgt voor de zoveelste parel aan de Izegemse sportkroon.

IZEGEMSE TRIATLONCLUB (ITC)

De club wordt opgericht in 1986. Jarenlang is Carlos Lagae er voorzitter, thans erevoorzitter. Het is de bedoeling de sportieve grenzen te verleggen door gezamenlijke trainingen in het zwemmen, fietsen en lopen. Het organiseren van een eigen kwarttriatlon in Izegem is een andere doelstelling.

Een uitdaging voor meerdere leden is deelnemen aan het Koninginnenummer, de Ironman. Dit vraagt een vol jaar van intense voorbereiding en trainingen met een nooit aflatende inzet. Naast deelnames aan dergelijke competities in Nice en Klagenfurt, is Jaques Taillie de eerste atleet die zich selecteert voor de Ironman in Hawai. Daarnaast hebben al twee clubatleten Nico Couckhuyt en Philip Pinket deze Ironman triatlon tot een goed einde gebracht. Rekening houdend met de hitte als toemaatje, een topprestatie. In 2011 selecteren Bart Colpaert en Pieter Vanhee zich voor deze uitzonderlijke wedstrijd.

Triatlon van Izegem vindt zijn ontstaan in Kachtem

Pieter Vanhee en Bart Colpaert, na hun puike prestatie in Hawaï

De puike nationale resultaten bij eigen jeugd, de Belgische titel bij de veteranen en het haalbaar maken van deze uitputtende sport bij recreanten zorgen ervoor dat ITC één van de meest smaakmakende triatlonclubs in België is. *U vraagt, wij draaien*, zo kunnen we het stellen, of het om jeugd, veteranen, topsporters of recreanten gaat.

Sinds 15 augustus 1991 richt de triatlonclub zijn eigen jaarlijkse kwarttriatlon in. Die heeft plaats in en rond het centrum van de stad en bestaat uit 1500 m zwemmen, 40 km fietsen en 10 km lopen. Het zwemmen gebeurt in het kanaal en de eindaankomst ligt op de Grote Markt. Deze Izegemse kwarttriatlon kent intussen een internationale uitstraling met als hoogtepunt de organisatie in 2009 van het Belgisch Kampioenschap kwarttriatlon en het BK voor de jeugd, waarbij een enorme publieke belangstelling niet ontbreekt. In 2011 viert de club zijn 25ste verjaardag en richt bij deze gelegenheid met de steun van het stadsbestuur en de sportraad nogmaals het Belgisch Kampioenschap kwarttriatlon in. Het wordt de 21ste kwarttriatlon en is met 350 deelnemers volzet.

Volledigheidshalve dient opgemerkt dat, nog voor het ontstaan van de club, reeds een triatlonwedstrijd plaats heeft in Kachtem op 21 augustus 1982. Deze herhaalt zich tot in 1988.

Ieder jaar worden voortaan de Sportman, de Sportvrouw en de Sportploeg van het jaar verkozen. Dit gebeurt voor het eerst in 2010. De eer valt het ITC Damesteam Veteranen te beurt dat Belgisch Kampioen ploegentriatlon wordt in Doornik. Een mooie prestatie, een dik verdiende erkenning.

Triatlonclub EFC ITC 2011

SURVIVAL

Survivalrun heeft iets van lopen, iets van klimmen, iets van zwemmen, iets van hout hakken maar vooral heel veel, van afzien en doorzetten. Om een mooi beeld weer te geven van deze sport, geven we het woord aan een Kampioen, Izegemnaar Francis Kerckhof.

Een persoonlijk verhaal - Francis Kerckhof

Survivalrun Averbode 2001 - Strijd tegen de elementen... en mezelf. Zondag 4 maart 2001 vroeg in de morgen. Ik trek de gordijnen van de slaapkamer open en stel met enige 'verbijstering' vast dat de omgeving bedekt is onder een sneeuwtapijt. Survivalrun 'Den Oks' op het recreatiedomein 'De Vijvers' te Averbode staat namelijk bekend als een 'natte' run met uitdagende combinatiehindernissen. De mix van koude, doorwadingen en zware hindernissen beloven een pittige onderneming te worden.

Ter verduidelijking. Survivalrun is een loopwedstrijd (9 tot 20 km) op geaccidenteerd terrein (akkers, bos, sloten,...) waarbij onderweg verschillende hindernissen dienen overwonnen te worden. Een hindernis kan enkelvoudig zijn opgebouwd (boomdoorsteek, apenhang, swim-over, netklim....), maar ook in veelvoud of combinatie (van enkele tientallen meters lang). De bedoeling is om met behoud van uw persoonlijk polsbandje, alle hindernissen zo snel mogelijk te nemen. Als je niet lukt in een hindernis mag je opnieuw proberen of dien je het polsbandje in te leveren. In het laatste geval en per gemiste hindernis krijgt men een uur straftijd aangerekend. Een atleet die zonder bandje finisht, kan dus nooit vooraan in de uitslag terecht komen. De sport is enkel gekend in België en Nederland, waar een heus wedstrijdcircuit bestaat.

De weersomstandigheden hebben blijkbaar heel wat deelnemers afgeschrikt, want de opkomst voor de volle run is eerder beperkt. Bij de start baadt het winterse landschap in een desolate stilte, die vanaf dan slechts sporadisch wordt doorbroken door de gedempte passen van een deelnemer. De berijmde touwen en andere hindernisonderdelen verdrijven het bloed uit de verkleunde vingers. Bij iedere doorwading doet het ijzige water je lichaam schokkend naar adem happen.

De wedstrijd ligt al vrij vroeg in een definitieve plooi. Samen met Frank De Waele loop ik afgescheiden aan de leiding. Mijn breekpunt ligt op drie vierde van de run, bij aanvang van een lange combinatiehindernis, waar we via touwen en netten onderlangs dienen te klimmen. De verzuurde onderarmen weigeren tijdelijk dienst... en weg is mijn tegenstander Frank. Na een zoveelste waterhindernis dient een verticale ijzeren paal beklommen te worden. De doorweekte kledij maakt van de paal een gladde, bijna ondoenbare opdracht. Na enkele pogingen zit er niets anders op dan de bovenkledij uit te spelen en de strakke broekspijpen op te stropen om toch enige grip te hebben. Vervolgens terug het water in om één van de vijvers over te steken. Onderweg dienen we meerdere sloepen in en uit te kruipen. De voorlaatste hindernis hangt door middel van een kraan boven het water. Vanuit het water dient via een touw tot de onderkant van een dakconstructie van gladde platen te worden geklommen om vervolgens via korte brandweerslangen het dak te ronden en terug af te dalen in het water. Een hele krachttoer en een aanslag op de door koude afgesneden spieren. Menig ervaren en getraind atleet valt hier terug in het water en dient half bevroren de wedstrijd te staken.

Bij de laatste hindernis (een constructie in het water van enkele tientallen meters) aangekomen, zie ik Frank halverwege in het water vallen. Volledig onderkoeld en uitgeput stapt hij uit de wedstrijd op slechts 100 meter van de finish. Ik besef dat een falen op dezelfde

Survivalman Francis Kerckhof in actie

hindernis ook voor mij het einde betekent. In deze extreme omstandigheden is een tweede poging zo goed als uitgesloten. Rillend van de kou zie ik het totaal niet zitten om voor de laatste maal het water in te gaan. Ik begin me dan maar warm te lopen aan de waterkant. Plots neemt de vrouw van een medewerker me bij de hand. Ze loopt met me mee op de 'plage', wrijft me warm en praat op me in. 'Denk aan een tropisch strand met een stralende zon en meisjes in bikini', zegt ze. 'Het water is er heerlijk warm.'

Als allerlaatste - alle andere deelnemers hebben opgegeven en ondertussen al een hele tijd gedoucht -begeef ik me met die gedachte en vol goede moed in het water. Al zwemmend bereik ik het begin van de eindhindernis: een schuin oplopende gladde plaat met aan beide zijden een verhoogde rand met inkepingen op regelmatige afstanden. Hangend op de armen aan een dwarse stok hijs ik me op het eerste platform door de stok telkens enkele inkepingen hoger te 'kappen'. Ik klauter verder naar het tweede staketsel door in en uit zes manshoge, diepe zakken voor bouwafval te kruipen. Van hieruit slinger ik via een 'inhaaltouw' naar een verticaal net, waar ik afdaal, onderlangs klim en aan de andere kant terug naar boven om via de onderkant van een horizontaal net op het volgende platform te landen. Het lichaam is op en de schrik zit er goed in voor het voorlaatste onderdeel. Tien verticale touwen die enkele meters boven het water hangen, scheiden me van het laatste rustpunt. Ondertussen hebben heel wat clubgenoten, toeschouwers en andere deelnemers de warmte van de cafetaria verlaten om me langs de kant van het water aan te moedigen. De woorden van de lieve dame van daarnet schieten me door het hoofd en ik laad me voor een laatste maal op. Ik sta te tintelen, maar deze keer niet van de kou, maar van opwinding. Ergens diep van binnen voel ik dat het me gaat lukken. Al slingerend van touw tot touw bereik ik in een soort van trance het laatste platform. Via de onderkant van een horizontaal net en een verticaal net daal ik af tot in het water en zwem naar de oever.

Langs een haag van enthousiaste supporters strompel ik naar de finish. Na 4u 20'25", een 60-tal hindernissen en vijftien doorwadingen slaag ik er als enige in, van zowel de volle als de halve run, om alle hindernissen volledig tot een goed einde te brengen. Rillend van de kou en uitputting word ik naar de EHBO-post begeleid, waar ik niet meer in staat ben om mijn natte kledij uit te trekken. Een clubgenoot helpt mij hierbij en wikkelt me in een deken. Nadat ik wat ben opgewarmd, word ik naar de douches gebracht. De gevoelloze voeten, evenals de rest van het lijkbleke lichaam, zijn bespot met gele, groene en blauwe vlekken. Een half uur later ben ik reeds op krachten en vervoeg er mijn clubgenoten voor de prijsuitreiking.

Averbode 2001 is zeker niet mijn meest prestigieuze overwinning, maar voor mij persoonlijk wel de meest memorabele. Averbode 2001 was een strijd tegen de natuurelementen, maar in eerste instantie vooral een strijd tegen mezelf. Grenzen verleggen en verder gaan dan je voor mogelijk acht. Als afsluiter citeer ik dan ook met plezier de lijfspreuk van mijn broer Filip in het jaar dat hij Belgisch Kampioen en eindwinnaar van het Top Survival Circuit werd: 'It's all in the mind!'

DYNAMIKA

Het zijn André Vermeulen en Luc Bouckhout die als leden van de Katholieke Vereniging Gehandicapten (KVG Izegem) in 1975 het initiatief nemen om, ter gelegenheid van het gloednieuw overdekt zwembad, *Dynamika Izegem* op te starten.

Bedoeling is mensen met een handicap zoveel mogelijk aan sport te laten doen en hen te integreren in de toen nog relatief ontoegankelijke maatschappij. Een club waar mensen met een handicap terecht kunnen, klinkt vandaag normaal, doch op dat moment is dat eerder uitzonderlijk. Om de integratie nog te accentueren kiest de club zijn lokaal in de cafetaria van het zwembad, te midden de vele sportieve en valide bezoekers om zo een plaats te bemachtigen in de maatschappij.

Apolitiek en pluralistisch is de vereniging waar trouwens iedereen welkom is. Het legendarische pannenkoeken bakken waar iedere Izegemse BV ooit aan meewerkte eist veel inzet van de leden. Zelf initiatieven nemen en er hard voor werken hoort bij de filosofie van de club. Op die manier de nodige financiële kas kunnen spijzen voldoet zoveel meer.
De club kan fier zijn over zijn vele realisaties en erkenningen. Vooral met zijn vooropgestelde doelstelling, het verwezenlijken van een verregaande integratie.

Dynamika pannenkoekenbak

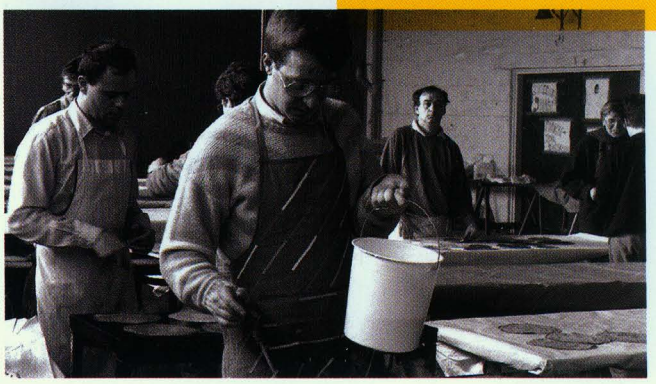

Helaas... Verminderde sportieve interesses van de leden, het steeds moeilijker vinden van onbezoldigde vrijwilligers en de toch verregaande bereikte doelstellingen noopte het bestuur ertoe wellicht zijn moeilijkste beslissing te nemen, de vereniging, zij het in schoonheid, stop te zetten.

Het is goed geweest, 33 jaar lang. Het is goed geweest, met de vele vrijwilligers. Het is vooral goed geweest voor de leden zelf. De Dynamika familie valt gelukkig niet uiteen. Allympic staat er klaar voor.

Dynamika in actie in zwembad

MOTORSPORT

Reeds in de jaren 1920 zijn er Izegemse motorrijders actief. Er is zelfs sprake van een motoclub, want een vergadering voor *motards* vindt op 2 oktober 1921 plaats in hun lokaal Trois Suisses. Er is ook een club Vlug en Vrij, waar garagehouder Vuylsteke deel van uitmaakt.

Op de meersen ter hoogte van het Blauw Kapelleke, wordt er op zondag 8 augustus 1948 een motocross gereden. Blikvanger is de Izegemnaar Leonard Eggermont (Narden). Eind 1958 is er opnieuw een ster: Julien Vanhulle. Reeds in 1959 kan men op de terreinen van de paardenwedstrijden – de Mandelmeersen- een eigen cross inrichten. De motorsport in Izegem verdwijnt tot in de jaren 1970.

Izegemse motoclub in 1924

MTC FREEDOM

Motoclub Freedom wordt in de jaren '70 opgericht. Het doel is leuke, gezellige ritjes met de motorfiets maken. Snelheidsduivels zijn niet welkom. Sedert 1982 richt men jaarlijks in augustus een motortreffen in.

Mandeltreffen: een organisatie van MTC Freedom

6

SLOTWOORD

Dit boek blikt terug op de Izegemse sportgeschiedenis met zijn talrijke clubs en vele beoefenaars maar …
We zijn er ons van bewust dat het boek niet de hele lading dekt en dat we feiten vergeten. Niets of niemand over het hoofd zien is omzeggens onmogelijk. Bij voorbaat hiervoor onze excuses. Laten we daarbij niet vergeten en begrip opbrengen voor het feit dat dit boek het resultaat is van de onbaatzuchtige inzet van vele vrijwilligers.
Mijn welgemeende dank gaat naar alle medewerkers van de sportraad, in het bijzonder Eric Despiegelaere en Stijn Werbrouck. Zonder hun gedrevenheid zou dit boek niet mogelijk geweest zijn.

Ook zeker een dankwoord aan de heemkundige kring *Ten Mandere* voor hun historische inbreng. Ik hoop dat iedereen het met mij eens is. Het eindresultaat van vele maanden werk is om fier op te zijn.

Hans Samyn
Voorzitter sportraad anno 2011

colofon

Samenstelling:
Frank Duhamel (schepen van sport), Stijn Werbrouck (sportfunctionaris),
Eric Despiegelaere en de sportraad, Bart Blomme en Ten Mandere

Fotografie:
Maurice Terryn, Frank Meurisse, luchtfotografie Patrick Henderyckx
en Fotostudio Callewaert

Vormgeving:
Yves Debaes (aaivzz vormgeving)

FSC www.fsc.org
MIX
Papier van verantwoorde herkomst
FSC® C016716

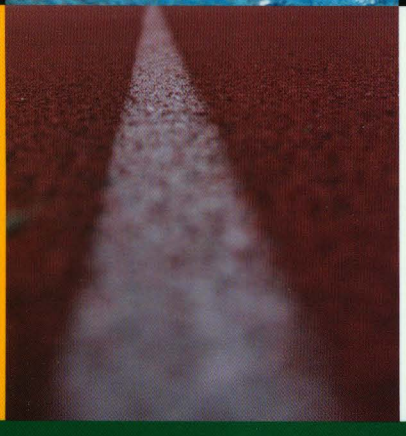

STAD grenzeloos inspirerend Izegem

sportraad izegem

HEEMKUNDIGE KRING TEN MANDERE IZEGEM